

ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ

Διπλωματική Εργασία

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

του

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΖΙΟΥΤΑ

Επιβλέπων Καθηγητής: Ανέστης Λαδάς

Υποβλήθηκε ως απαιτούμενο για την απόκτηση του Μεταπτυχιακού Διπλώματος στην

Εφαρμοσμένη Λογιστική και Ελεγκτική

Θεσσαλονίκη 2022

Περίληψη

Το οικονομικό κόστος της απάτης στις χρηματοοικονομικές καταστάσεις εξακολουθεί να αποτελεί πρόβλημα για τους οργανισμούς και την κοινωνία. Το πρόβλημα που αντιμετωπίστηκε σε αυτή τη εργασία ήταν οι περιορισμένες διαθέσιμες στρατηγικές διαχείρισης κινδύνου για τον έγκαιρο εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις από διευθυντές και ελεγκτές εταιρειών. Αυτές οι στρατηγικές είναι σημαντικές για την πρόληψη της απάτης. Η εργασία αυτή είναι σημαντική για τη μελλοντική αξιοπιστία των οικονομικών καταστάσεων. Σκοπός αυτής της ποιοτικής μελέτης πολλαπλών περιπτώσεων ήταν η διερεύνηση των τρεχουσών μεθόδων έγκαιρου εντοπισμού και πρόληψης στην απάτη των οικονομικών καταστάσεων χρησιμοποιώντας ένα εννοιολογικό πλαίσιο διαχείρισης κινδύνου.

Το ερευνητικό ερώτημα επικεντρώθηκε στις τρέχουσες πολιτικές ανίχνευσης και πρόληψης απάτης και στρατηγικές διαχείρισης κινδύνου που χρησιμοποιούνται επί του παρόντος για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης στις χρηματοοικονομικές καταστάσεις.

Abstract

The financial cost of financial statement fraud continues to be a problem for organizations and society. The problem addressed in this paper was the limited risk management strategies available for early detection and prevention of financial statement fraud by company directors and auditors. These strategies are important for fraud prevention. This work is important to the future reliability of the financial statements. The purpose of this qualitative, multiple-case study was to investigate current methods of early detection and prevention of financial statement fraud using a risk management conceptual framework.

The research question focused on current fraud detection and prevention policies and risk management strategies currently used to detect and prevent financial statement fraud.

Πίνακας περιεχομένων

Περίληψη.....	2
Abstract	2
Κατάλογος Γραφημάτων	5
Δήλωση Σκοπού και στόχοι εργασίας.....	6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
1.1 Εισαγωγικές Παρατηρήσεις	7
1.2 Σκοπός και Ερευνητικά Ερωτήματα	7
1.3 Δομή	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ	9
2.1 Εισαγωγή.....	9
2.2 Λογιστική Απάτη.....	11
2.2.1 Εσωτερική Και Εξωτερική Απάτη	12
2.2.2 Το Τρίγωνο Της Λογιστικής Απάτης	14
2.2.3 Το Διαμάντι Της Λογιστικής Απάτης.....	16
2.2.4 Άλλες Θεωρίες Λογιστικής Απάτης	17
2.3 Επιπτώσεις Λογιστικής Απάτης Στις Οικονομικές Καταστάσεις	18
2.3.1 Οικονομική Επίδραση	18
2.3.2 Ακεραιότητα Οικονομικών Καταστάσεων.....	19
2.4 Αιτίες Και Συνέπειες Λογιστικής Απάτης.....	19
2.5 Θεωρίες Και Κίνητρα Λογιστικής Απάτης	23
2.6 Μοντέλα Ανίχνευσης Απάτης	26
2.7 Στρατηγικές Πρόληψης.....	34
2.8 Κανονισμοί και Νομοθεσία.....	36
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ	40
3.1 Εισαγωγή.....	40
3.2 Εσωτερικός Έλεγχος	41
3.3 Πλαίσιο COSO	41
3.3.1 Περιβάλλον Ελέγχου	42
3.3.2 Εκτίμηση Κινδύνου	45
3.3.3 Δραστηριότητες Ελέγχου	47
3.4 Περιορισμοί Εσωτερικού Ελέγχου	48
3.5 Διαχείριση Κινδύνων.....	49
3.5.1 Εφαρμογή Διαχείρισης Κινδύνου.....	58
3.5.2 Διαδικασία Διαχείρισης Κινδύνου	59
3.5.3 Προκλήσεις Στη Διαχείριση Κινδύνων	60

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΑΠΑΤΗΣ	62
4.1 Εισαγωγή.....	62
4.2 Τεχνικές Ανίχνευσης Απάτης.....	62
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΈΡΕΥΝΑ	65
Βιβλιογραφία.....	67

Κατάλογος Γραφημάτων

Γράφημα 1	13
Γράφημα 2	15
Γράφημα 3	16

Δήλωση Σκοπού και στόχοι εργασίας

Το θέμα αυτής της εργασίας ήταν ο εσωτερικός έλεγχος και η συμβολή του στην πρόληψη και την αντιμετώπιση της λογιστικής απάτης. Αυτό απαιτεί τον μετριασμό της απάτης μέσω βελτιωμένων οργανωτικών διαδικασιών και την ανάπτυξη μιας πολιτικής διαχείρισης κινδύνου. Η εξάλειψη των παραγόντων που οδηγούν στην απάτη θα αυξήσει την εμπιστοσύνη των επενδυτών. Αυτή η εργασία επικεντρώθηκε στην αποτροπή παρά στην ανίχνευση της απάτης και περιλάμβανε μια εξέταση του τριγώνου της απάτης των παραγόντων: κίνητρο, εξορθολογισμός και ευκαιρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1 Εισαγωγικές Παρατηρήσεις

Το πρόβλημα είναι ότι οι εταιρικοί οικονομικοί διαχειριστές και οι ελεγκτές έχουν περιορισμένες στρατηγικές διαχείρισης κινδύνου για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης. Ο σκοπός αυτής της εργασίας ήταν η διερεύνηση των τρεχουσών μεθόδων έγκαιρου εντοπισμού και πρόληψης της λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις μέσω του εσωτερικού ελέγχου.

1.2 Σκοπός και Ερευνητικά Ερωτήματα

Ο σκοπός αυτής της ποιοτικής μελέτης πολλαπλών περιπτώσεων ήταν να διερευνήσει τις τρέχουσες μεθόδους έγκαιρης ανίχνευσης και πρόληψης στην απάτη των οικονομικών καταστάσεων. Εξέτασα πρόσφατα σκάνδαλα οικονομικής απάτης, μαζί με συνεντεύξεις, έγγραφα και προηγούμενη έρευνα. Εξέτασα το πρόβλημα από την οπτική γωνία των συμμετεχόντων, χρησιμοποιώντας τον εαυτό μου ως το βασικό εργαλείο στη συλλογή και ανάλυση δεδομένων.

Οι επαγγελματίες μπορούν να αναπτύξουν προληπτικές διαδικασίες διαχείρισης κινδύνου για την πρόληψη της απάτης και οι ελεγκτές μπορούν να αναπτύξουν κατευθυντήριες γραμμές για την επίβλεψη κινδύνου και τον έγκαιρο εντοπισμό της απάτης. Η επίπτωση για την κοινωνική αλλαγή ήταν η ικανότητα να εμπιστευόμαστε τις αναφορές οικονομικών καταστάσεων στο μέλλον και να βελτιώνουμε έτσι την εταιρική φήμη.

Το ερευνητικό ερώτημα για αυτήν τη μελέτη ήταν: Ποιες στρατηγικές χρησιμοποιούνται επί του παρόντος για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις;

1.3 Δομή

Χρησιμοποίησα ένα εννοιολογικό πλαίσιο για να εξετάσω πώς η έννοια της διαχείρισης κινδύνου βοηθά στην κατανόηση των τρεχουσών πρακτικών για τον εντοπισμό και την πρόληψη της δόλιας χρηματοοικονομικής αναφοράς σε εταιρικό περιβάλλον και στην κατανόηση της προοπτικής των ελεγκτών για την ανακάλυψη χρηματοοικονομικής απάτης. Η έννοια της διαχείρισης κινδύνου περιλαμβάνει το σύστημα εσωτερικών ελέγχων και εταιρικής διακυβέρνησης που καθοδηγούν την επίβλεψη της προετοιμασίας των οικονομικών

καταστάσεων. Η ιδέα περιλαμβάνει πτυχές πρόληψης ζημιών που χρησιμοποιήσα για να καθοδηγήσω τη μελέτη της προληπτικής πρόληψης της απάτης. Κατά τη διάρκεια αυτής της μελέτης ωφελήθηκα από τη χρήση της έννοιας της διαχείρισης κινδύνου βασιζόμενη στην υπάρχουσα βιβλιογραφία και συστάσεις.

Οι Maynard (1999), Mehr & Forbes (1973) και Servaes (2009) πρότειναν την ολιστική διαχείριση κινδύνου, περιλαμβάνοντας μια κουλτούρα διαχείρισης κινδύνου που λαμβάνει υπόψη την πολυπλοκότητα των σύγχρονων εταιρειών. Ο Shapiro (2014) εξέτασε επίσης τον ρόλο των ελεγκτών στη διαχείριση κινδύνου μέσω της κατανόησης του εσωτερικού ελέγχου. Μια λεπτομερής ανασκόπηση της βιβλιογραφίας διαχείρισης κινδύνου παρέχεται στο Κεφάλαιο 3. Η αξιοποίηση αυτών των εργασιών στη διαχείριση κινδύνου παρείχε τη βάση για την κατανόηση των τρεχουσών πρακτικών και των αναδυόμενων τάσεων στην πρόληψη της απάτης και τη διαχείριση κινδύνου και οδήγησε σε ιδέες για την ενίσχυση της πρόληψης της απάτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^Ο ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

2.1 Εισαγωγή

Σε αυτό το κεφάλαιο, η έννοια της λογιστικής απάτης και οι σχετικές θεωρίες συζητούνται λεπτομερώς. Στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, παρουσιάζονται αρκετοί ορισμοί της λογιστικής απάτης. Μετά από αυτό, περιγράφονται οι διάφορες κατηγορίες λογιστικής απάτης. Τέλος, στο τέλος αυτού του κεφαλαίου παρουσιάζονται μοντέλα και στρατηγικές που σχετίζονται με την απάτη.

Ο αντίκτυπος της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις μπορεί να είναι καταστροφικός, όπως σημειώνεται από την Perols (2011), Prentice (2012), Robu (2015), Ugrin και Odom (2010). Η ανάγκη για μια προσέγγιση διαχείρισης κινδύνου αποδεικνύεται από τον Crockford (2005), Lister (2007), Mehr και Forbes (1973), καθώς και Power (2013).

Τα ακόλουθα είναι παραδείγματα βιβλιογραφίας σχετικά με τις βασικές έννοιες της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Fligstein and Roehrkasse (2016), Free and Murphy (2015), και οι Nevin, Rao και Martin Jr. (2014) αξιολόγησαν τα αίτια και τις συνέπειες της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις, ενώ οι Albrecht, Holland, Malagueño, Dolan και Tzafrir (2015), Hollow (2014), και οι Ng, White, Lee και Moneta (2009) εξέτασαν την ηθική και τα κίνητρα της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Kostova (2013), Οι Simha and Satyanarayan (2016) και Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013) θεώρησαν την ευθύνη του ελεγκτή για τον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Οι Dimitrijevic, Milovanovic και Stancic (2015), Kramer (2015), και Prentice (2012) εξέτασαν τον εταιρικό ρόλο στον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις και τέλος, οι Brazel, Jones, Thayer και Warne (2015) μελέτησαν τις αντιλήψεις των επενδυτών για την απάτη στις οικονομικές καταστάσεις.

Οι παρακάτω συγγραφείς αξιολόγησαν και παρουσίασαν μοντέλα για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Ahmed, Mahmood και Islam (2016), Gray and Debreceny (2014), και οι Gupta και Gill (2012) πρότειναν μοντέλα ανίχνευσης απάτης, ενώ οι Lin, Chiu, Huang και Yen (2015) και οι Mui και Mailley (2015) εξέτασαν το τρίγωνο της απάτης ως βάση για τον εντοπισμό απάτης. Άλλοι συγγραφείς πρόσφεραν στρατηγικές πρόληψης δοκιμάζοντας μοντέλα μετριασμού της απάτης (Bagdoyan, 2016, Perols, Bowen, Zimmermann, & Samba, 2017, & Sabau, Sendroiu, & Sgardea, 2013), ενώ άλλοι πρόσφεραν ιδέες σχετικά με τη χρήση των κανονισμών και της νομοθεσίας ως

μηχανισμοί αποτροπής της απάτης (Henry, 2012, Robu, 2015, Rockness & Rockness, 2005, & Ugrin & Odom, 2010).

Προηγούμενη έρευνα για την απάτη των οικονομικών καταστάσεων είχε επικεντρωθεί στους δράστες και τις συνέπειες της απάτης. Για παράδειγμα, ένας ερευνητής σημείωσε το μεγάλο οικονομικό κόστος για τους οργανισμούς και την κοινωνία (Free & Murphy, 2015). Ένας άλλος ερευνητής εστίασε στα κίνητρα και τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας των δραστών, αναφέροντας τη γενική θεωρία καταπόνησης και τη δυναμική της ομάδας ως πιθανούς καταλύτες δόλιας συμπεριφοράς (Trompeter, Carpenter, Desai, Jones, & Riley Jr., 2013). Άλλοι ερευνητές ενδιαφέροντος έχουν επικεντρωθεί στην επίβλεψη κινδύνων και την κακή διακυβέρνηση ως παράγοντες που σχετίζονται με τη δόλια συμπεριφορά (Steffee, 2010; Ang, Jiang, & Wu, 2016). Οι Murphy και Dacin (2011) ανέφεραν την έλλειψη επίγνωσης ως ένα από τα τρία μονοπάτια προς την απάτη. Πολλοί ερευνητές επικεντρώθηκαν στον αντιδραστικό εντοπισμό απάτης, συμπεριλαμβανομένων των έργων των Kostova (2013), Throckmorton, Mayew, Venkatachalam και Collins (2015) και Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013).

Επιλεγμένα άρθρα που σχετίζονται με την εταιρική οικονομική απάτη και τον έγκαιρο εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης περιγράφονται εδώ. Οι Eutsler, Nickell και Robb (2016) συζήτησαν τη λογοδοσία του ελεγκτή και την επίγνωση του κινδύνου απάτης, ενώ ο Bazrafshan (2016) διερεύνησε τις διαφορές στις μεθόδους αξιολόγησης μεταξύ φοιτητών ελεγκτών και έμπειρων ελεγκτών.

Ο Hamilton (2016) πρότεινε ότι η ποιότητα του ελέγχου βασίζεται στην αντίληψη των ελεγκτών για την πρόθεση διάπραξης απάτης, ενώ μια μελέτη του Hollow (2014) διερεύνησε τα κίνητρα για τη διάπραξη απάτης. Άλλοι συγγραφείς, όπως οι Mui and Mailley (2015) και Murphy and Dacin (2011), εξέτασαν πτυχές του τριγώνου της απάτης σε σχέση με την πρόληψη της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις.

Αρκετοί συγγραφείς συζήτησαν μοντέλα ανίχνευσης απάτης. Οι Ahmed, Mahmood και Islam (2016) παρείχαν πληροφορίες σχετικά με δείκτες δραστηριότητας χρηματοοικονομικής απάτης, οι οποίες μπορεί να είναι χρήσιμες για τη βελτίωση των τεχνικών ανίχνευσης χρηματοοικονομικής απάτης. Οι Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013) παρείχαν μεταβλητές που εξηγούσαν τα κίνητρα για τη διάπραξη οικονομικής απάτης, κάτι που βοηθά στην κατανόηση του τρόπου ανίχνευσης της οικονομικής απάτης. Οι Edge και Falcone Sampraiο (2009) παρείχαν μια αξιολόγηση των υφιστάμενων μοντέλων ανίχνευσης

χρηματοοικονομικής απάτης και οι Dimitrijevic, Milovanovic και Stancic (2015) τόνισαν τη σημασία των προληπτικών εσωτερικών ελέγχων για τον εντοπισμό και την πρόληψη της οικονομικής απάτης.

Ο Steffee (2010) προσέφερε μια προοπτική διαχείρισης κινδύνου παρόμοια με την προοπτική που χρησιμοποίησε αυτό το ερευνητικό έργο και οι Throckmorton, Mayew, Venkatachalam και Collins (2015) καθόρισαν σημαντικούς παράγοντες για την ανάπτυξη αποτελεσματικών εργαλείων ανίχνευσης χρηματοοικονομικής απάτης. Οι Free and Murphy (2015) παρείχαν πληροφορίες σχετικά με το οικονομικό κόστος της χρηματοοικονομικής απάτης, τόσο για τον οργανισμό όσο και για την κοινωνία, και ο Robu (2015) ανέλυσε τη συνάφεια της υιοθέτησης των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Αναφοράς (ΔΠΧΠ) σε σχέση με την εμπιστοσύνη των οικονομικών καταστάσεων. Πρόσθετα άρθρα, που επικεντρώνονται σε πρόσφατες περιπτώσεις οικονομικής απάτης, περιλαμβάνουν τους Nevin, Rao και Martin Jr. (2014). Knapp και Knapp (2013); και Gandel και Altman (2010).

2.2 Λογιστική Απάτη

Η απάτη μπορεί να οριστεί με διαφορετικούς τρόπους. Η Accountancy Europe (2017) σημειώνει ότι δεν υπάρχει ενιαίος διεθνής ορισμός της λογιστικής απάτης. Σύμφωνα με την Accountancy Europe, το οικονομικό έγκλημα είναι ένας γενικός όρος για διάφορα εγκλήματα, όπως η απάτη και η διαφθορά, ενώ η ACFE (2018a), για παράδειγμα, ταξινομεί τη διαφθορά ως υποκατηγορία στην απάτη.

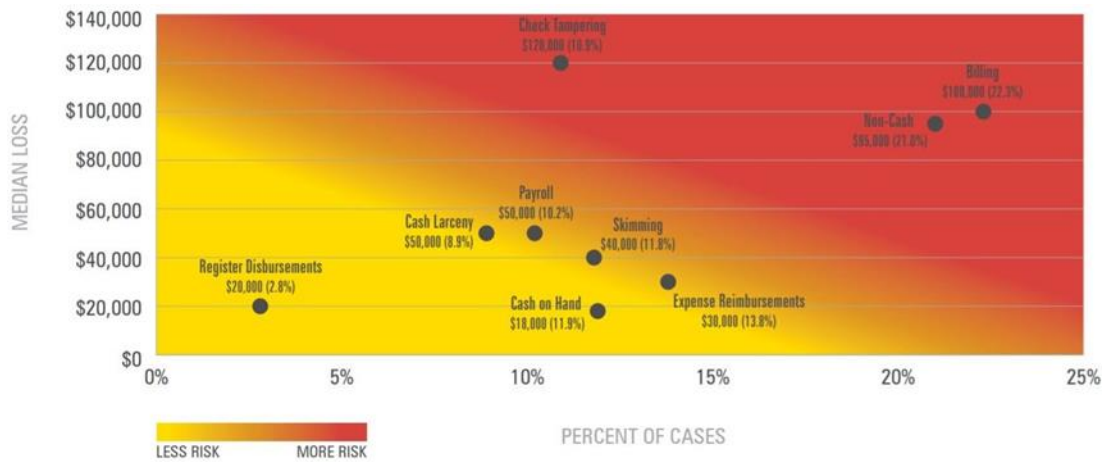
Σύμφωνα με τους Biegelman και Bartow (2012, σελ. 24), στο Black's Law Dictionary, η απάτη ορίζεται ως «η εν γνώσει ψευδής περιγραφή της αλήθειας ή απόκρυψη ενός υλικού γεγονότος για να παρακινηθεί άλλος να ενεργήσει εις βάρος του και μια παραπλανητική περιγραφή που γίνεται αλόγιστα χωρίς αλήθεια για να προκαλέσει ένα άλλο γεγονός». Η Παγκόσμια Τράπεζα (2014) ορίζει την απάτη ως «κάθε πράξη ή παράλειψη, συμπεριλαμβανομένης της ψευδούς δήλωσης, που εν γνώσει ή απερίσκεπτα παραπλανά ή επιχειρεί να παραπλανήσει ένα μέρος για να αποκτήσει ένα οικονομικό ή άλλο όφελος ή να αποφύγει μια υποχρέωση». Η Accountancy Europe (2017) παρατήρησε ότι ο ορισμός του Συμβουλίου Διεθνών Προτύπων Ελέγχου και Διασφάλισης (IAASB) καλύπτει μόνο τις εσωτερικές κατηγορίες λογιστικής απάτης, τις χρηματοοικονομικές αναφορές και την κατάχρηση περιουσιακών στοιχείων. Η IAASB (2016) ορίζει την απάτη ως «μια σκόπιμη πράξη από ένα ή περισσότερα άτομα μεταξύ της διοίκησης, εκείνων που είναι επιφορτισμένα με τη διακυβέρνηση, των εργαζομένων ή τρίτων, που περιλαμβάνει τη χρήση εξαπάτησης για

την απόκτηση άδικου ή παράνομου πλεονεκτήματος». Επιπλέον, η Transparency International (2019a) ορίζει την απάτη ως «το αδίκημα της σκόπιμης εξαπάτησης κάποιου με σκοπό την απόκτηση αθέμιτου ή παράνομου πλεονεκτήματος (οικονομικό, πολιτικό ή άλλο)».

2.2.1 Εσωτερική Και Εξωτερική Απάτη

Σύμφωνα με το ACFE (2018b), η απάτη μπορεί να χωριστεί σε εσωτερική απάτη, εξωτερική απάτη και απάτη κατά ατόμων. Ο Pickett (2012) αναφέρει ότι οι τέσσερις κύριοι στόχοι των απατεώνων είναι τα δεδομένα, τα περιουσιακά στοιχεία, οι δαπάνες και τα έσοδα. Επιπλέον, η ACFE (2018a) αναφέρει ότι η εσωτερική απάτη μπορεί να διαπραχθεί από όλους τους εσωτερικούς παράγοντες, δηλαδή τους υπαλλήλους, τους διευθυντές και τους ιδιοκτήτες της εταιρείας. Το ACFE ορίζει την εσωτερική απάτη, που ονομάζεται επίσης επαγγελματική απάτη, ως «η χρήση του επαγγέλματος κάποιου για προσωπικό πλουτισμό μέσω της εσκεμμένης κακής χρήσης ή κακής εφαρμογής των πόρων ή των περιουσιακών στοιχείων του οργανισμού που χρησιμοποιεί». (ACFE, 2018a). Σύμφωνα με το ACFE, η εσωτερική απάτη μπορεί να χωριστεί σε υποκατηγορίες: κατάχρηση περιουσιακών στοιχείων, διαφθορά και απάτη οικονομικών καταστάσεων. Η εξωτερική απάτη, από την άλλη πλευρά, μπορεί να διαπραχθεί από πελάτες, πωλητές ή άλλα μέρη (ACFE, 2018b). Σύμφωνα με την ACFE, η εξωτερική απάτη καλύπτει, για παράδειγμα, ανέντιμους πελάτες που χρησιμοποιούν πλαστά στοιχεία πληρωμής ή ανέντιμους πωλητές που τιμολογούν μη παραδοτέα αγαθά. Επιπλέον, άλλα μέρη ενδέχεται να διαπράξουν, για παράδειγμα, απάτη φόρου ή δανείου.

Σύμφωνα με την Έκθεση του ACFE (2018a) προς τα Έθνη, η κατάχρηση περιουσιακών στοιχείων είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος εσωτερικής λογιστικής απάτης. Η ACFE (2018a) περιγράφει την υπεξαίρεση περιουσιακών στοιχείων ως κλοπή ή κατάχρηση πόρων του εργοδότη. Οι απάτες κατάχρησης περιουσιακών στοιχείων μπορούν περαιτέρω να χωριστούν σε συστήματα ταμειακών και μη ταμειακών περιουσιακών στοιχείων. Σύμφωνα με την ACFE, για παράδειγμα, η κλοπή μετρητών της εταιρείας και η παραβίαση των αναφορών εξόδων αντιπροσωπεύουν υπεξαίρεση περιουσιακών στοιχείων εντός των εταιρειών. Παρά το γεγονός ότι είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος εσωτερικής λογιστικής απάτης, η κατάχρηση περιουσιακών στοιχείων προκαλεί τη χαμηλότερη μέση ζημία, 114.000 USD, για μια εταιρεία-θύμα. Επιπλέον, η ACFE (2014) περιγράφει ότι η κατάχρηση περιουσιακών στοιχείων αποτελείται από εννέα υποκατηγορίες από τις οποίες τα συστήματα παραποίησης επιταγών, τιμολόγησης και μη μετρητά συνεπάγονται τον μεγαλύτερο κίνδυνο για μια εταιρεία. Οι εννέα υποκατηγορίες και οι κίνδυνοι που περιλαμβάνουν απεικονίζονται στο Γράφημα 1.

Γράφημα 1: Συχνότητα και διάμεση απώλεια υποκατηγοριών κατάχρησης περιουσιακών στοιχείων

Πηγή: Έκθεση ACFE στα Έθνη για την επαγγελματική απάτη και κατάχρηση (2014)

Σύμφωνα με την Έκθεση του ACFE (2018a) προς τα Έθνη, η διαφθορά είναι ο δεύτερος πιο κοινός τύπος εσωτερικής λογιστικής απάτης. Η ACFE (2018a) ορίζει τη διαφθορά ως ένα σύστημα στο οποίο ένας εργαζόμενος προσπαθεί να κερδίσει άμεσα ή έμμεσα πλεονεκτήματα εκμεταλλευόμενος τον αντίκτυπό του σε μια επιχειρηματική συναλλαγή. Επιπλέον, η συμπεριφορά παραμελεί το καθήκον του εργαζομένου προς τον εργοδότη οργανισμό. Η ACFE αναφέρει ότι η δωροδοκία, η σύγκρουση συμφερόντων, τα παράνομα φιλοδωρήματα και τα προγράμματα οικονομικού εκβιασμού είναι οι κύριες κατηγορίες διαφθοράς. Η ACFE (2018a) αναφέρει ότι οι οργανώσεις που έπεσαν θύματα διαφθοράς υπέστησαν μέση απώλεια 250.000 USD. Η Διεθνής Διαφάνεια (2019β) αναφέρει ότι η Δανία, η Φινλανδία, η Σουηδία και η Ελβετία είναι οι χώρες με την πρώτη βαθμολογία στον ετήσιο Δείκτη Αντίληψης Διαφθοράς (CPI), ενώ η Βουλγαρία, η Ελλάδα και η Ουγγαρία σημείωσαν τη χαμηλότερη βαθμολογία. Τονίζουν, ωστόσο, ότι η διαφθορά είναι παρούσα ακόμη και στις κορυφαίες χώρες του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή. Σύμφωνα με τη Διεθνή Διαφάνεια, αν και ο δημόσιος τομέας μιας χώρας δείχνει χαμηλή διαφθορά, εξακολουθεί να εμφανίζεται. Καταδεικνύουν τον κίνδυνο με ένα παράδειγμα σκανδάλου ξεπλύματος χρήματος στη Δανία στον τραπεζικό τομέα. Επιπλέον, για παράδειγμα στη Φινλανδία, ένας πρόεδρος ποδοσφαιρικού συλλόγου διαπράχθηκε για απάτη την άνοιξη του 2019 (Vähämäki, 2019). Η Διεθνής Διαφάνεια (2019β) υποστηρίζει ότι, επομένως, και σε χώρες με χαμηλή διαφθορά σύμφωνα με τη βαθμολογία Δείκτη Τιμών Καταναλωτή, απαιτούνται προληπτικά μέτρα. Σύμφωνα με τη Διεθνή Διαφάνεια (2019c), η διαφθορά προκαλεί οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και περιβαλλοντικό κόστος. Η Διεθνής Διαφάνεια περιγράφει ότι, από οικονομική άποψη, η διαφθορά μπορεί να διοχετεύσει πόρους

σε ανεπιθύμητους προορισμούς αντί για επείγοντα έργα. Επιπλέον, η Διεθνής Διαφάνεια εξηγεί ότι η διαφθορά δημιουργεί εμπόδια για τις δίκαιες διαδικασίες της αγοράς και τον ανταγωνισμό.

Ο τρίτος τύπος εσωτερικής λογιστικής απάτης είναι η απάτη των οικονομικών καταστάσεων. Η ACFE (2018a) χαρακτηρίζει την απάτη των οικονομικών καταστάσεων ως σκόπιμη ανάρμοστη συμπεριφορά ενός υπαλλήλου μέσω της οποίας παραποιεί τις οικονομικές καταστάσεις του εργοδοτικού οργανισμού. Σύμφωνα με την ACFE, η ανάρμοστη συμπεριφορά μπορεί, ειδικότερα, να εμφανίζεται ως παραποίηση ή παράλειψη ουσιωδών πληροφοριών στις οικονομικές εκθέσεις. Η ACFE περιγράφει ότι οι κύριες ομάδες λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις είναι οι υπερεκτιμήσεις καθαρού εισοδήματος. Για παράδειγμα, η καταχώριση κατασκευασμένων εσόδων και η τεχνητή αύξηση των αναφερόμενων περιουσιακών στοιχείων είναι, σύμφωνα με την ACFE, παραδείγματα λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Η Έκθεση του ACFE στα Έθνη 2018 σηματοδοτεί ότι, ενώ η απάτη των οικονομικών καταστάσεων είναι ο σπανιότερος τύπος εσωτερικής λογιστικής απάτης, προκαλεί τη μεγαλύτερη ζημία στις εταιρείες-θύματα, μια μέση ζημία 800.000 USD. Οι Biegelman και Bartow (2012) σημειώνουν ότι ενώ η ανάκτηση από υπεξαίρεση περιουσιακών στοιχείων είναι συχνά εφικτή, η απάτη στις οικονομικές καταστάσεις μπορεί να είναι καταστροφική για έναν οργανισμό.

2.2.2 Το Τρίγωνο Της Λογιστικής Απάτης

Οι Biegelman και Bartow (2012) αναφέρουν ότι το τρίγωνο της λογιστικής απάτης αναπτύχθηκε και εισήχθη για πρώτη φορά από τον Δρ. Donald Cressey. Ο στόχος της θεωρίας είναι να εξηγήσει γιατί διαπράττεται απάτη. Οι Biegelman και Bartow περιγράφουν ότι, σύμφωνα με τον Dr. Cressey, τα τρία συστατικά που οδηγούν στην απάτη είναι το κίνητρο, ο εξορθολογισμός και η ευκαιρία. Η σχέση μεταξύ των τριών συστατικών απεικονίζεται στο γράφημα 2. Οι Biegelman και Bartow υπογραμμίζουν ότι τα στοιχεία συνδέονται και ότι πρέπει να υπάρχουν ταυτόχρονα. Επιπλέον, εάν λείπει έστω και ένα από τα στοιχεία, αποφεύγεται η απάτη.

Γράφημα 2 Το τρίγωνο της λογιστικής απάτης

Πηγή: Biegelman and Bartow (2012)

Το πρώτο στοιχείο στο τρίγωνο της λογιστικής απάτης είναι η οικονομική πίεση - ή γενικότερα το κίνητρο. Οι Biegelman και Bartow (2012) συζητούν ότι η οικονομική πίεση είναι ένας κοινός λόγος για τη διάπραξη λογιστικής απάτης. Το κίνητρο μπορεί, ωστόσο, να είναι και διαφορετικό. Οι Biegelman και Bartow περιγράφουν ότι το κίνητρο είναι ο παράγοντας που οδηγεί ένα άτομο να παραβεί το νόμο. Αναφέρουν ότι η απληστία είναι συχνά ένας κοινός παράγοντας για τα διαφορετικά κίνητρα. Σύμφωνα με τους Biegelman και Bartow, για παράδειγμα, οι εθισμοί στα χρέη ή στον τζόγο είναι παραδείγματα πιθανών κινήτρων για τη διάπραξη λογιστικής απάτης. Επιπλέον, παρατηρούν ότι ακόμη και η εκδίκηση ή το εγώ μπορεί να ωθήσουν ένα άτομο να διαπράξει απάτη. Αναφέρουν ότι επίσης η πίεση εντός της εταιρείας για την παραγωγή αποτελεσμάτων μπορεί να οδηγήσει ένα άτομο να ωραιοποιήσει τα αποτελέσματα.

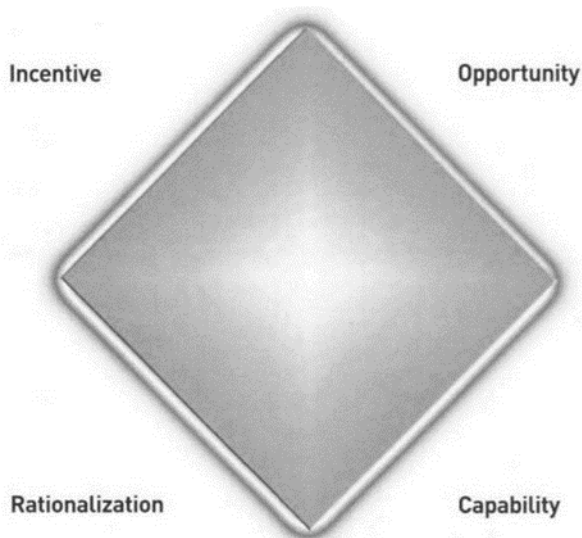
Το δεύτερο στοιχείο στο τρίγωνο είναι η ευκαιρία. Σύμφωνα με τους Biegelman και Bartow (2012) η ευκαιρία ορίζεται από το πόσο εύκολο είναι να διαπράξει κανείς απάτη. Ο Dimitrijevic (2015) υπογραμμίζει τη σημασία του στοιχείου ευκαιρίας. Σκέφτεται ότι για να συμβεί η απάτη ο απατεώνας πρέπει να βρει έναν τρόπο να τη διαπράξει. Οι Biegelman και Bartow (2012) περιγράφουν ότι η πιθανότητα διάπραξης λογιστικής απάτης συχνά επηρεάζεται από τη θέση του ατόμου στην εταιρεία, δηλαδή από το μέγεθος της εξουσίας ή το επίπεδο πρόσβασης στους πόρους. Υποστηρίζουν ότι το στοιχείο ευκαιρίας του τριγώνου της λογιστικής απάτης μπορεί να περιοριστεί με εσωτερικό έλεγχο. Οι Biegelman και Bartow αναφέρουν ότι ο αναποτελεσματικός εσωτερικός έλεγχος παρέχει την ευκαιρία για διάπραξη λογιστικής απάτης. Τονίζουν ότι η ευκαιρία είναι το στοιχείο που οι εταιρείες μπορούν να

ελέγξουν καλύτερα για να αποτρέψουν την απάτη. Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό οι εταιρείες να ελαχιστοποιούν την ευκαιρία για διάπραξη λογιστικής απάτης εντός της εταιρείας.

Τέλος, το τρίτο στοιχείο του τριγώνου είναι ο εξορθολογισμός. Οι Biegelman και Bartow (2012) περιγράφουν ότι ο εξορθολογισμός αντιπροσωπεύει τη δικαιολόγηση μιας ενέργειας. Εξηγούν ότι ο απατεώνας εξηγεί στον εαυτό του μέσω του εξορθολογισμού γιατί είναι αποδεκτό να παραβαίνει το νόμο. Οι Biegelman και Bartow παρατηρούν ότι οι απατεώνες τείνουν να πιστεύουν ότι η ακατάλληλη συμπεριφορά είναι αποδεκτή όταν εμφανίζονται τα στοιχεία τόσο του κινήτρου όσο και της ευκαιρίας. Επιπλέον, οι Biegelman και Bartow σημειώνουν ότι οι απατεώνες συχνά βλέπουν τους εαυτούς τους ως θύματα και δικαιολογούν τις ενέργειες μέσω διαφορετικών εξορθολογισμών, όπως «Μου το οφείλουν» ή «Όλοι το κάνουν» (Biegelman and Bartow, 2012). Ο Childers (2009) υποστηρίζει ότι η ύφεση τείνει να ενισχύει την παρουσία των προαναφερθέντων στοιχείων: κίνητρο, ευκαιρία και εξορθολογισμό. Διευκρινίζει ότι, παρόλο που το στοιχείο ευκαιρίας είναι το πιο εύκολο να ελεγχθεί, είναι ευάλωτο σε χειραγώγηση και κακή συμπεριφορά.

2.2.3 Το Διαμάντι Της Λογιστικής Απάτης

Από την εισαγωγή του στη δεκαετία του εβδομήντα, το τρίγωνο της λογιστικής απάτης έχει αναπτυχθεί περαιτέρω. Το διαμάντι της λογιστικής απάτης, για παράδειγμα, είναι μια παραλλαγή του αρχικού τριγώνου. Οι Biegelman και Bartow (2012) περιγράφουν ότι το διαμάντι λογιστικής απάτης επεκτείνει το αρχικό μοντέλο προσθέτοντας ένα τέταρτο στοιχείο, την ικανότητα. Το διαμάντι λογιστικής απάτης απεικονίζεται στο γράφημα 3.

Γράφημα 3 Το διαμάντι της λογιστικής απάτης

Πηγή: Wolfe and Hermanson (2004)

Οι Biegelman και Bartow (2012) αναφέρουν ότι η ικανότητα αντιπροσωπεύει την προσωπικότητα και τα χαρακτηριστικά. Υποστηρίζουν ότι παράγοντες όπως η ευφυΐα, η δημιουργικότητα και η αυτοπεποίθηση είναι ουσιαστικοί γιατί ο εργαζόμενος πρέπει να εντοπίσει πιθανές καταστάσεις για να διαπράξει απάτη αλλά και να αντιμετωπίσει το άγχος που σχετίζεται με αυτήν. Επιπλέον, οι Wolfe και Hermanson (2004) αναφέρουν ότι η ικανότητα είναι το στοιχείο που τελικά καθιστά δυνατή την απάτη. Υπογραμμίζουν τους ακόλουθους έξι παράγοντες από τους οποίους η ικανότητα αποτελείται: θέση μέσα στην εταιρεία, ευφυΐα, το εγώ, η ικανότητα να πείθεις, η ικανότητα να λες ψέματα και η ανοχή στο στρες. Οι Wolfe και Hermanson προτείνουν ότι η παρακολούθηση των ικανοτήτων των εργαζομένων να διαπράττουν απάτη είναι ένα ουσιαστικό μέρος για την πρόληψη και τον εντοπισμό της απάτης εντός των εταιρειών. Στην πραγματικότητα, αναφέρουν ότι μικρά πράγματα, όπως η άρνηση να χάσουν, μπορεί να υποδηλώνουν ικανότητα για δόλια συμπεριφορά.

2.2.4 Άλλες Θεωρίες Λογιστικής Απάτης

Παρόμοια με το διαμάντι της λογιστικής απάτης που περιεγράφηκε νωρίτερα σε αυτό το κεφάλαιο, ο Pickett (2012) περιγράφει επίσης ότι, σύμφωνα με το έξυπνο μοντέλο της λογιστικής απάτης, τέσσερις παράγοντες προκαλούν την απειλή της λογιστικής απάτης. Υποστηρίζει ότι τα τέσσερα στοιχεία είναι το όφελος, η πρόσβαση, το κίνητρο και η απόκρυψη. Με το όφελος ο Pickett αναφέρεται σε κάθε είδους πλεονέκτημα, όπως οικονομικό κέρδος ή ακόμα και εκδίκηση. Το στοιχείο πρόσβασης είναι παρόμοιο με την ευκαιρία στο τρίγωνο της λογιστικής απάτης και στο διαμάντι. Ο Pickett περιγράφει την πρόσβαση ως δυνατότητα επίτευξης του οφέλους που προσπαθεί να αποκτήσει το άτομο. Σημειώνει ότι το στοιχείο πρόσβασης είναι πιο δύσκολο να περιοριστεί εάν ο απατεώνας προέρχεται από την εταιρεία. Το κινητήριο στοιχείο είναι επίσης συγκρίσιμο με το κινητήριο στοιχείο του τριγώνου λογιστικής απάτης. Στο έξυπνο μοντέλο της λογιστικής απάτης, το κίνητρο αντιπροσωπεύει την ανάγκη για κάτι, όπως χρήματα. Ο Pickett (2012, σελ. 142) περιγράφει ότι το τέταρτο στοιχείο, η απόκρυψη, αναφέρεται στην «τέχνη του να μην σε πιάνουν». Επομένως, η απόκρυψη αντιστοιχεί στο στοιχείο ικανότητας του διαμαντιού λογιστικής απάτης. Συνολικά, το έξυπνο μοντέλο Fraud μοιάζει πολύ με το τρίγωνο και το διαμάντι λογιστικής απάτης που περιγράφηκαν προηγουμένως. Το έξυπνο μοντέλο λογιστικής απάτης διαφοροποιεί, ωστόσο, τα δύο μοντέλα με το στοιχείο όφελος και ελαφρώς διαφορετική ομαδοποίηση των άλλων στοιχείων.

Εκτός από τις θεωρίες που περιγράφονται παραπάνω, οι Biegelman και Bartow (2012) εισάγουν αρκετές άλλες θεωρίες που έχουν αναπτύξει. Η «Tip of the Iceberg Theory» αναφέρεται στο γεγονός ότι συχνά κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας διαπιστώνεται ότι οι απάτες είναι μεγαλύτερες από τις αρχικές υποψίες. Η «Θεωρία του τσιπ πατάτας» είναι μια άλλη θεωρία που εισάγουν οι Biegelman και Bartow. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, οι απατεώνες τείνουν να διαπράττουν ξανά απάτη. Ο Biegelman και ο Bartow υποστηρίζουν ότι η απάτη μπορεί να γίνει ένας τύπος εθισμού, ο οποίος οδηγεί τον απατεώνα να διαπράττει νέες απάτες και να παίρνει μεγαλύτερους κινδύνους. Μια τρίτη θεωρία που περιγράφεται από τους Biegelman και Bartow ονομάζεται «Θεωρία του Σάπιου Μήλου». Αυτή η θεωρία αναφέρεται στο φαινόμενο όπου οι εργαζόμενοι γίνονται απατεώνες όταν παρατηρούν ότι κάποιος άλλος διαπράττει απάτη χωρίς συνέπειες. Οι Biegelman και Bartow εξηγούν ότι η «Θεωρία των χαμηλών φρούτων» με τη σειρά της υποθέτει ότι οι απατεώνες θα αναζητήσουν τους ευκολότερους στόχους, καθώς υπάρχουν λιγότεροι έλεγχοι και επομένως λιγότερος κίνδυνος να εκτεθούν. Επομένως, οι Biegelman και Bartow υποστηρίζουν ότι πρέπει να αντιμετωπιστούν ακόμη και οι απάτες χαμηλότερου κινδύνου.

2.3 Επιπτώσεις Λογιστικής Απάτης Στις Οικονομικές Καταστάσεις

Η απάτη στις οικονομικές καταστάσεις έχει σημαντικό αντίκτυπο σε πολλούς τομείς. Ένας τομέας είναι ο οικονομικός αντίκτυπος της λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Ένας άλλος τομέας είναι η ακεραιότητα των οργανισμών και των οικονομικών τους καταστάσεων. Τέλος, η απάτη στις οικονομικές καταστάσεις επηρεάζει την ικανότητα των επενδυτών να εμπιστεύονται τις πληροφορίες των οικονομικών καταστάσεων.

2.3.1 Οικονομική Επίδραση

Η απάτη στις οικονομικές καταστάσεις επηρεάζει διάφορους συμμετέχοντες στην αγορά, συμπεριλαμβανομένων των επενδυτών, των οργανισμών και των εργαζομένων. Το works of Perols (2011) και οι Ugrin και Odom (2010) παρείχαν πληροφορίες σχετικά με το οργανωτικό και έμμεσο κόστος της λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Εκτός από το χρηματικό κόστος για τους οργανισμούς, η φήμη των οργανισμών μπορεί να αμφισβητηθεί όταν συμβαίνει απάτη. Οι επενδυτές χάνουν την εμπιστοσύνη τους στον οργανισμό και μπορεί να βιώσουν απώλεια αποταμιεύσεων ή συνταξιοδοτικών επενδύσεων.

Σε πολλές περιπτώσεις, οι εργαζόμενοι επηρεάζονται μέσω προγραμμάτων κινήτρων μετοχών και προγραμμάτων συνταξιοδότησης που χρηματοδοτούνται από τον οργανισμό.

2.3.2 Ακεραιότητα Οικονομικών Καταστάσεων

Οι οργανισμοί θα πρέπει να διατηρούν την ακεραιότητα των επιχειρήσεών τους μέσω της ειλικρινούς και ακριβούς παρουσίασης των οικονομικών πληροφοριών. Ένα άρθρο του Prentice (2012) τόνισε τη σημασία της παρακολούθησης της ηθικής συμπεριφοράς στις εταιρείες. Ο συγγραφέας παρείχε παραδείγματα πιθανών οργανωτικών και ψυχολογικών αιτιών ηθικών σφαλμάτων. Τα παραδείγματα περιλάμβαναν την υπακοή στην εξουσία, την προκατάληψη της συμμόρφωσης και την αποστροφή για την απώλεια. Ο συγγραφέας συμπεριέλαβε αρκετούς ψυχολογικούς παράγοντες που μπορεί να επηρεάσουν την ευαισθησία σε ανήθικη συμπεριφορά, συμπεριλαμβανομένης της υπερβολικής αυτοπεποίθησης, της μεροληψίας και του ηθικού εξορθολογισμού. Στο άρθρο επισημάνθηκε η ανάγκη για προσεκτική παρακολούθηση των εκτελεστικών ενεργειών.

2.4 Αιτίες Και Συνέπειες Λογιστικής Απάτης

Αρκετοί συγγραφείς εστίασαν σε προηγούμενες περιπτώσεις λογιστικής απάτης. Για παράδειγμα, οι Fligstein και Roehrkasse (2016) παρείχαν μια αξιολόγηση της οικονομικής κρίσης των στεγαστικών τίτλων του 2007 έως το 2009 για να εξηγήσουν την αύξηση της δόλιας συμπεριφοράς. Οι συγγραφείς εστίασαν στις αλλαγές στις ανταγωνιστικές συνθήκες και θέσεις στην αγορά. Η μελέτη εξέτασε τα χαρακτηριστικά και τις αιτίες των δραστηριοτήτων που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης. Το έργο των συγγραφέων έχει επιπτώσεις στη ρύθμιση της χρηματοοικονομικής λογιστικής απάτης και προάγει τη θεωρητική προοπτική της αλληλεπίδρασης μεταξύ επιχειρήσεων και δομών της αγοράς.

Ενώ οι Fligstein και Roehrkasse (2016) εστίασαν στην κρίση των στεγαστικών δανείων, οι Dutta, Carlan και Marcinko (2014) παρείχαν μια μελέτη περίπτωσης λογιστικής απάτης που διέπραξε η ιαπωνική εταιρεία Olympus. Οι συγγραφείς κατέδειξαν την κακή δομή διακυβέρνησης που οδηγεί στην ικανότητα απόκρυψης ζημιών. Οι ερευνητές περιέγραψαν το οικονομικό υπόβαθρο και τα γεγονότα που οδήγησαν στα προβλήματα στον Olympus. Οι συγγραφείς περιέλαβαν επίσης μια περιγραφή των προτύπων GAAP της Ιαπωνίας τη δεκαετία του 1980 και τον ρόλο που έπαιξαν αυτά τα πρότυπα στην εξαπάτηση της Olympus. Η ιαπωνική κυβέρνηση, υπό πίεση, εξέδωσε ένα νέο πρότυπο το 1999.

Η διοίκηση της Olympus μπόρεσε να παρακάμψει αυτό το νέο πρότυπο χρησιμοποιώντας ένα σχέδιο διαχωρισμού ζημιών, ιδρύοντας εταιρείες κέλυφος για να αγοράσουν τα τοξικά περιουσιακά στοιχεία και να αποφύγουν την αναγνώριση ζημιών. Πρόσθετα σχέδια ξεκίνησαν από τη διοίκηση της Olympus για να συνεχιστεί η εξαπάτηση για σχεδόν δύο δεκαετίες. Οι Dutta, Carlan και Marcinko (2014) παρείχαν μια εξέταση των ελαττωμάτων στην εταιρική διακυβέρνηση, που οδήγησαν στην απάτη της Olympus. Αυτή η μελέτη περίπτωσης υπογραμμίζει την ανάγκη για προληπτικές μεθόδους για την πρόληψη της λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Εκτός από τα πρότυπα GAAP, οι οργανισμοί θα πρέπει να διαθέτουν καλούς εσωτερικούς ελέγχους.

Όπως οι Dutta, Carlan και Marcinko (2014), οι Nevin, Rao και Martin Jr. (2014) εστίασαν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση λογιστικής απάτης. Οι συγγραφείς παρείχαν μια ιστορική περίληψη των γεγονότων της υπόθεσης λογιστικής απάτης στη διαχείριση απορριμμάτων. Αν και, η υπόθεση αφορούσε τη χρήση αμφισβητήσιμων λογιστικών μεθόδων για την ανάκαμψη από κακές αποφάσεις και όχι κακή διακυβέρνηση. Η εταιρεία Arthur Anderson γνώριζε τις παρατυπίες και εξέδωσε γνώμες χωρίς επιφύλαξη. Γίνεται μια περιγραφή των πρακτικών εκτός GAAP, όπως ο συμψηφισμός που σχετίζεται με τα περιουσιακά στοιχεία και την εξομάλυνση του εισοδήματος. Το άρθρο σκιαγραφούσε πολλά χρόνια ακατάλληλων ενεργειών που σχετίζονται με την οικονομική αναφορά. Μια αλλαγή στους CEOs οδήγησε σε μεγάλη αναδιατύπωση των εσόδων το 1998, προκαλώντας πτώση 33% στην τιμή της μετοχής και απώλεια 6 δισεκατομμυρίων δολαρίων για τους μετόχους.

Οι Dilla, et al. (2013) παρείχαν μια μοναδική προοπτική αναλύοντας την απάτη στον εικονικό κόσμο για να κατανοήσουν τις συνέπειες για την απάτη στον πραγματικό κόσμο. Οι συγγραφείς εξέτασαν την απάτη στον εικονικό κόσμο χρησιμοποιώντας το μοντέλο Fraud Diamond του κινήτρου, της ευκαιρίας, του εξορθολογισμού και της ικανότητας. Η συμπεριφορά στον εικονικό κόσμο παρατηρήθηκε για να παρέχει πληροφορίες για τη συμπεριφορά στον πραγματικό κόσμο. Οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι ορισμένες από τις συνέπειες της μελέτης που μεταφέρονται στον πραγματικό κόσμο είναι η παρακίνηση, η υπερεκτίμηση της ικανότητας των μηχανισμών ανίχνευσης και η αξιολόγηση των στρατηγικών διαχείρισης κινδύνου.

Άλλοι ερευνητές εστίασαν στα κίνητρα για τη διάπραξη λογιστικής απάτης. Οι Free and Murphy (2015) επικεντρώθηκαν στην πρόθεση να συμμετέχουν σε δόλια δραστηριότητα. Σκοπός της έρευνας είναι να εξηγήσει γιατί οι άνθρωποι αποφασίζουν να συμμετέχουν,

κατανοώντας την εγκληματική συμπεριφορά μέσα από την κοινωνική φύση του εγκλήματος. Οι συγγραφείς βλέπουν τα δεδομένα μέσα από ένα οργανωτικό και κοινωνικό πλαίσιο. Η έρευνα περιλάμβανε συνεντεύξεις με 37 άτομα που καταδικάστηκαν για συμμετοχή σε απάτη και οδήγησε στη δημιουργία τριών αρχετύπων κοινωνικών δεσμών που οδηγούσαν σε συμμετοχή. Η έρευνα αναδεικνύει τα κίνητρα και τους εξορθολογισμούς των συμμετεχόντων. Οι συγγραφείς πρότειναν τη διεύρυνση του τριγώνου της λογιστικής απάτης για να συμπεριλάβει την έννοια της συν-παράβασης. Ένα πλεονέκτημα της έρευνας είναι ότι επεκτείνει την έρευνα για την απάτη ώστε να συμπεριλάβει την κοινωνική φύση του εγκλήματος και υπογραμμίζει την ανάγκη να ληφθεί υπόψη η οργανωτική κουλτούρα σε σχέση με τη διάπραξη απάτης. Ένας περιορισμός της μελέτης είναι ότι περιλαμβάνει μόνο τις απόψεις ατόμων που έχουν καταδικαστεί για απάτη και οι συγγραφείς δεν μπόρεσαν να διασταυρώσουν ορισμένες από τις πληροφορίες.

Αντίθετα, οι Ndofor, Wesley και Priem (2015) εστίασαν στην ευκαιρία να διαπράξουν απάτη. Οι συγγραφείς παρείχαν μια μελέτη της ασυμμετρίας πληροφοριών μεταξύ των CEO και των μετόχων σε σύνθετους κλάδους και της πιθανότητας οι CEO να διαπράξουν απάτη. Οι συγγραφείς θεώρησαν την ευκαιρία ως απαραίτητη προϋπόθεση για την απάτη. Τα ευρήματα έδειξαν ότι η πιθανότητα διάπραξης απάτης αυξάνεται με υψηλότερα επίπεδα ιδιοκτησίας μετοχών από CEO. Αυτό είναι αντίθετο με τη θεωρία της αντιπροσωπείας και την ευθυγράμμιση των στόχων μέσω αποζημίωσης με βάση τα ίδια κεφάλαια. Ο Ndofor (2015) θεώρησε τις ενέργειες των CEO λιγότερο διαφανείς όταν υπάρχει ασυμμετρία πληροφοριών. Οι συγγραφείς υπέθεσαν ότι μια επιθετική επιτροπή ελέγχου μειώνει την πιθανότητα διάπραξης απάτης. Οι ερευνητές χρησιμοποίησαν ένα δείγμα 453 εταιρειών που επαναδιατύπωσαν τα κέρδη μεταξύ 2002 και 2005. Σε κάθε περίπτωση, ο Διευθύνων Σύμβουλος επωφελήθηκε από την ανακρίβεια. Η μελέτη περιλάμβανε ένα αντιστοιχισμένο δείγμα εταιρειών που δεν αναδιατύπωσαν τα κέρδη. Οι συγγραφείς εξέτασαν την επίδραση της ασυμμετρίας πληροφοριών στην πιθανότητα λανθασμένης δήλωσης κερδών. Τα αποτελέσματα του τεστ υποστήριξαν τις υποθέσεις, με την ύπαρξη καλής εταιρικής διακυβέρνησης να μετριάζει το αποτέλεσμα. Οι ερευνητές δεν παρείχαν το επίπεδο στο οποίο τα δικαιώματα προαίρεσης μετοχών είναι αρκετά υψηλά ώστε να αυξηθεί η πιθανότητα λογιστικής απάτης.

Ο Kang (2008) έδωσε μια άλλη οπτική γωνία στη βιβλιογραφία για την απάτη με μια μελέτη των κυρώσεων για τη φήμη που σχετίζονται με την οικονομική απάτη και τις επακόλουθες κυρώσεις για τη φήμη των εταιρειών που σχετίζονται με την κατηγορούμενη εταιρεία. Ο συγγραφέας ανέλυσε το Director interlock, όπου ένα άτομο που συνδέεται με μια

εταιρεία κάθεται στο διοικητικό συμβούλιο μιας άλλης εταιρείας. Τα ευρήματα έδειξαν αύξηση των κυρώσεων για τη φήμη της συνδεδεμένης εταιρείας. Η μείωση της αγοραίας αξίας αντιπροσωπεύει μία από τις αρνητικές επιπτώσεις. Ο συγγραφέας βασίστηκε στη θεωρία σηματοδότησης και απόδοσης για να εξηγήσει τη σύνδεση με τις συνδεδεμένες εταιρείες. Η μελέτη περιλάμβανε ένα δείγμα 244 συνδεδεμένων εταιρειών και 30 κατηγορουμένων επιχειρήσεων από το 1998 έως το 2002. Τα ευρήματα έδειξαν επίσης ότι η αυξημένη αβεβαιότητα οδηγεί σε μειωμένη εμπιστοσύνη των επενδυτών.

Ωστόσο, η δομή καλής διακυβέρνησης αύξησε την εμπιστοσύνη των επενδυτών. Οι επιπτώσεις των ευρημάτων της μελέτης υποδηλώνουν την ανάγκη για μεταρρύθμιση της διακυβέρνησης.

Άλλοι πάλι ερευνητές εστίασαν στην πτυχή αναφοράς της λογιστικής απάτης. Για παράδειγμα, οι Gordon, Henry, Peytcheva και Sun (2013) εξέτασαν τη συσχέτιση μεταξύ των γνωστοποιήσεων και των αναδιατυπώσεων της διοίκησης και της αντίδρασης της αγοράς. Οι ερευνητές τόνισαν τη σημασία της προηγούμενης αποκάλυψης. Τα μέτρα γνωστοποίησης που χρησιμοποιούνται από τους συγγραφείς περιλαμβάνουν το μέγεθος και τον τόνο της αποκάλυψης. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν ένα συγκεκριμένο συμβάν για τη μελέτη, με ένα δείγμα που περιλαμβάνει 919 επαναδιατυπώσεις από 834 δημόσιες εταιρείες.

Ένα εύρημα των Gordon (2013) ερευνά ήταν ότι η προ-γνωστοποίηση οδηγεί σε λιγότερο αρνητική απάντηση της αγοράς. Ένα άλλο εύρημα ήταν ότι ένας αισιόδοξος τόνος οδηγεί σε πιο αρνητική απάντηση της αγοράς. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν ένα μοντέλο παλινδρόμησης για να ελέγξουν τις υποθέσεις της μελέτης. Οι ερευνητές μέτρησαν επίσης την αντίδραση της αγοράς στο συγκεκριμένο γεγονός, καθώς και την ποσότητα και τον τόνο των προ-γνωστοποιήσεων. Τα ευρήματα αυτής της έρευνας μπορεί να ενημερώσουν τις επιλογές της διοίκησης για γνωστοποίηση άλλων ανεπιθύμητων συμβάντων. Μελλοντική έρευνα θα μπορούσε να εξετάσει πρόσθετα χαρακτηριστικά των προ-αποκαλύψεων.

Οι Fleming, Riley Jr., Hermanson και Kranacher (2016) επέκτειναν την πτυχή της αναφοράς της λογιστικής απάτης και παρείχαν μια μελέτη σχετικά με τις διαφορές που είναι εγγενείς στην απάτη όσον αφορά τις οικονομικές αναφορές μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών εταιρειών. Οι συγγραφείς παρατήρησαν έλλειψη διαθέσιμων δεδομένων για ιδιωτικές εταιρείες, χρησιμοποιώντας ένα σύνολο δεδομένων που παρέχεται από την Ένωση Πιστοποιημένων Εξεταστών Απάτης. Ο Fleming (2016) ανέφερε την απάτη όσον αφορά τις οικονομικές αναφορές ως την πιο δαπανηρή μορφή επαγγελματικής απάτης, με μέση απώλεια

1 εκατομμυρίου \$ ανά περιστατικό. Αυτό είναι επιπλέον των επιπτώσεων στη φήμη, όπως η χρεοκοπία και η απώλεια της αγοραίας αξίας. Μερικά από τα ευρήματα αυτής της έρευνας περιλάμβαναν ότι οι ισχυρότεροι έλεγχοι των δημοσίων εταιρειών οδηγούν στη χρήση λιγότερο προφανών μεθόδων αναφοράς λογιστικής απάτης, όπως οι χρονικές διαφορές, και ότι συνήθως υπάρχει μεγαλύτερος αριθμός συμμετεχόντων στην απάτη λόγω ισχυρότερων ελέγχων. Ο κύριος στόχος αυτής της έρευνας ήταν να αναδείξει τις διαφορετικές ανησυχίες μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών εταιρειών για σκοπούς ελέγχου.

2.5 Θεωρίες Και Κίνητρα Λογιστικής Απάτης

Οι Ng, White, Lee και Moneta (2009) επικεντρώθηκαν στην ανάπτυξη ενός εργαλείου για τον εντοπισμό της τάσης ενός μάνατζερ να διαχειρίζεται δόλια τα κέρδη. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν μια μέθοδο έρευνας ηθικών σεναρίων για να συγκεντρώσουν πληροφορίες για το σχεδιασμό του οργάνου ανίχνευσης λογιστικής απάτης και χρησιμοποίησαν ανάλυση παραγόντων για να αναλύσουν τις απαντήσεις. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν ένα κατασκευάσμα ηθικής έντασης για να εξετάσουν την πρόθεση ενός διευθυντή να ενεργήσει με συγκεκριμένο τρόπο. Η κατασκευή περιλάμβανε έξι χαρακτηριστικά ηθικής έντασης, συμπεριλαμβανομένου του μεγέθους των συνεπειών και της κοινωνικής συναίνεσης. Τα ευρήματα έδειξαν ότι το προτεινόμενο όργανο είναι έγκυρο για τη μέτρηση της ηθικής έντασης σε μελλοντικές μελέτες.

Ο Ng (2009) παρείχε πληροφορίες σχετικές με τη λήψη ηθικών αποφάσεων και την ανάπτυξη ενός μέσου για τον προσδιορισμό της τάσης ενός ατόμου να διαπράξει απάτη. Ένας σημαντικός περιορισμός αυτής της μελέτης είναι ο πληθυσμός του δείγματος. Ο συγγραφέας διεξήγαγε την έρευνα σε μεταπτυχιακούς φοιτητές με μικρή ή καθόλου πραγματική εμπειρία στη διαχείριση επιχειρήσεων. Επιπλέον, το προτεινόμενο μέσο μετρά την πρόθεση και όχι την πραγματική συμπεριφορά. Αυτές οι πληροφορίες είναι χρήσιμες στον ακαδημαϊκό χώρο, αλλά μπορεί να μην έχουν σχέση με τον πραγματικό κόσμο, καθώς οι άνθρωποι μπορεί να λένε ένα πράγμα και να κάνουν άλλο (πρόθεση έναντι συμπεριφοράς).

Ομοίως, οι Uddin και Gillett (2002) εξέτασαν τις επιπτώσεις του ηθικού συλλογισμού και της αυτο-παρακολούθησης στην πρόθεση για δόλια αναφορά. Οι συγγραφείς ερεύνησαν δύο «κόκκινες σημαίες» για απάτη οικονομικών καταστάσεων. Οι κόκκινες σημαίες είναι έλλειψη ηθικής ίνας και ανωμαλίες προσωπικότητας. Η θεωρία αιτιολογημένης δράσης χρησιμοποιήθηκε για τον έλεγχο των υποθέσεων της έρευνας. Τα ευρήματα έδειξαν ότι οι

συμμετέχοντες με υψηλό ηθικό συλλογισμό επηρεάζονται περισσότερο από τη στάση τους απέναντι στην απάτη σε σχέση με τους λογικούς με χαμηλή ηθική. Ένα πλεονέκτημα αυτής της μελέτης είναι η εφαρμογή της θεωρίας της αιτιολογημένης δράσης στη συμπεριφορά απάτης. Σε αντίθεση με τους Ng, (2009), αυτή η μελέτη περιορίστηκε από τη χρήση υποθετικών σεναρίων στη θέση των πραγματικών δεδομένων και από ένα χαμηλό ποσοστό ανταπόκρισης στην έρευνα. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη για την κατανόηση της επίδρασης του επιπέδου ηθικής λογικής στην πρόθεση διάπραξης λογιστικής απάτης στις οικονομικές καταστάσεις.

Ο Shafer (2002) μελέτησε επίσης τον ηθικό συλλογισμό. Ο συγγραφέας εξέτασε τη δόλια χρηματοοικονομική αναφορά στο πλαίσιο ενός μοντέλου ηθικής λήψης αποφάσεων. Τα αποτελέσματα της ANOVA έδειξαν ότι η ουσιαστικότητα και ο κίνδυνος είναι σημαντικοί παράγοντες που επηρεάζουν την πιθανότητα διάπραξης απάτης και ότι η αντιληπτή ηθική δεν είναι σημαντική. Ο συγγραφέας χρησιμοποίησε τη θεωρία Jones της ηθικής έντασης για να εξηγήσει την επικράτηση της διαχείρισης κερδών. Ο συγγραφέας εξέτασε τις επιπτώσεις της ουσιαστικότητας και σημείωσε την ύπαρξη εξορθολογισμού όταν το ποσό είναι ασήμαντο. Ένας βασικός δείκτης ανήθικης συμπεριφοράς είναι η αντίληψη του τι θα έκαναν οι συνομήλικοι. Τα ευρήματα έδειξαν μεγαλύτερη από 50% πιθανότητα διάπραξης απάτης όταν το ποσό είναι ασήμαντο.

Μερικοί ερευνητές μελέτησαν τα κίνητρα για δόλια συμπεριφορά. Για παράδειγμα, ο Hollow (2014) μελέτησε τα κίνητρα των διευθυντών τραπεζών και των υπαλλήλων να διαπράξουν απάτη. Η έρευνα περιλάμβανε μια διερευνητική μελέτη μικτών μεθόδων. Ο συγγραφέας χρησιμοποίησε 64 υποθέσεις από τον χρηματοπιστωτικό τομέα του Ηνωμένου Βασιλείου σε μια προσπάθεια να παρέχει καλύτερη κατανόηση των κινήτρων για τη διάπραξη λογιστικής απάτης. Η έρευνα προορίζεται για λογιστές και ρυθμιστικές αρχές, για την καλύτερη αξιολόγηση και βελτίωση των μέτρων πρόληψης και ανίχνευσης. Ο συγγραφέας περιέγραψε τα κίνητρα της διάπραξης απάτης και το τρίγωνο της λογιστικής απάτης ως εκτίμηση του κινδύνου. Τα κίνητρα μπορεί να είναι προσωπικά, που σχετίζονται με την εργασία ή εξωτερικά, και ο συγγραφέας βρήκε ότι η επαγγελματική κατάσταση επηρεάζει τα κίνητρα. Η έρευνα περιλάμβανε τη χρήση ποιοτικών γνώσεων από το δείγμα για τη συμπλήρωση των ευρημάτων και την προώθηση της γνώσης για τη βαθύτερη κατανόηση των παραγόντων κινήτρων.

Ο Hollow (2014) παρείχε μια ποσοτική ανάλυση και συζήτηση των αποτελεσμάτων. Τα ευρήματα έδειξαν ότι τα κίνητρα των διευθυντών τραπεζών και των εργαζομένων είναι

παρόμοια με αυτά των διευθυντών και των εργαζομένων σε άλλους τομείς εργασίας. Ο συγγραφέας βρήκε επίσης μια σημαντική διαφορά στους κινητήριους παράγοντες με βάση το επαγγελματικό επίπεδο. Για παράδειγμα, οι εργαζόμενοι χαμηλού επιπέδου ανταποκρίνονται στην προσωπική πίεση, ενώ οι υπάλληλοι υψηλότερου επιπέδου ανταποκρίνονται σε πιέσεις που σχετίζονται με την εργασία ή εξωτερικές πιέσεις. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη για την κατανόηση παραγόντων κινήτρων και της επιρροής του επαγγελματικού επιπέδου, καθώς και για την ποιοτική μεθοδολογία.

Μια άλλη πτυχή του κινήτρου για τη διάπραξη λογιστικής απάτης είναι η επιρροή. Οι Albrecht, Holland, Malagueño, Dolan και Tzafrir (2015) χρησιμοποίησαν μια μελέτη περίπτωσης για να εξετάσουν τον ρόλο της δύναμης/επιρροής στη συμμετοχή σε απάτη των οικονομικών καταστάσεων. Οι συγγραφείς πρότειναν ένα μοντέλο βασισμένο στη γαλλική και την Raven ταξινομία της εξουσίας. Οι ερευνητές εξέτασαν πώς η ανώτερη διοίκηση στρατολογεί συμμετέχοντες στην απάτη. Πρόσφατη έρευνα πρότεινε συμπαιγνία σε απάτη οικονομικών καταστάσεων. Οι Albrecht (2015) εξέφρασε την αναγκαιότητα κατανόησης των σχέσεων μεταξύ δραστών και συνωμοτών. Η έρευνα σε αυτό το άρθρο βασίζεται στο τρίγωνο της λογιστικής απάτης για να συμπεριλάβει επιρροή στις αντιλήψεις των υφισταμένων.

Οι Albrecht (2015) χρησιμοποίησε μια μελέτη περίπτωσης για να παρουσιάσει ένα μοντέλο για το πώς συμβαίνουν συμπαιγνιακές πράξεις σε οργανισμούς. Η συλλογή δεδομένων περιλάμβανε συνεντεύξεις και έλεγχο δικαστικών εγγράφων. Τα ευρήματα έδειξαν ότι η υπόθεση ξεκίνησε με πίεση για την τήρηση των προβλέψεων των αναλυτών και την ανάγκη πρόσληψης άλλων συμμετεχόντων με αρμοδιότητες αναφοράς. Η περίπτωση σε αυτή τη μελέτη περιλάμβανε περισσότερους από 30 συμμετέχοντες σε μια περίοδο τεσσάρων ετών. Μερικοί από τους λόγους συμμετοχής περιλάμβαναν προαγωγή/μισθό, αυξημένη αξία δικαιωμάτων προαίρεσης μετοχών, φόβος απόλυσης και ακολουθώντας τις οδηγίες ενός προϊσταμένου. Τα ευρήματα των Albrecht (2015) ανέφερε ότι η εξουσία επηρεάζει τις αντιλήψεις και τις πράξεις. Για παράδειγμα, η αντίληψη του δικαιώματος και η αντίληψη της δύναμης ενός ανώτερου. Οι συγγραφείς βρήκαν ότι η ανταμοιβή και η τιμωρία είναι οι πιο αποτελεσματικές μορφές εξουσίας και πρότειναν ότι απαιτείται μελλοντική έρευνα σχετικά με τις διεθνείς πτυχές της εξουσίας.

Ο Vranješ (2017) επεκτάθηκε σε προηγούμενη έρευνα. Ο συγγραφέας μελέτησε την εταιρική απάτη σε παγκόσμιο επίπεδο και παρουσίασε ένα εννοιολογικό πλαίσιο εγκληματικών δραστηριοτήτων και κινήτρων. Τα κίνητρα που παρουσιάστηκαν περιλάμβαναν πιέσεις,

ευκαιρίες και δικαιολόγηση. Η έρευνα περιλάμβανε διάφορα διαγράμματα εγκληματικών δραστηριοτήτων με βάση πληροφορίες από την Ένωση Πιστοποιημένων Εξεταστών Απάτης (ACFE), με πιο συνηθισμένο είδος την κατάχρηση κεφαλαίων. Ο συγγραφέας συνέστησε την πρόληψη ως προτεραιότητα για τη διαχείριση και πρότεινε περισσότερη έρευνα σχετικά με την αποτελεσματικότητα των μηχανισμών έγκαιρου εντοπισμού και πρόληψης της λογιστικής απάτης.

2.6 Μοντέλα Ανίχνευσης Απάτης

Το θέμα της ανίχνευσης και πρόληψης οικονομικής απάτης μπορεί να βρεθεί σε διάφορους κλάδους της βιβλιογραφίας. Η υπάρχουσα έρευνα υποδεικνύει την ανάγκη για εις βάθος κατανόηση των παραγόντων που σχετίζονται με την απάτη. Για παράδειγμα, οι Ahmed, Mahmood και Islam (2015) πρότειναν την ανάγκη κατανόησης της μη φυσιολογικής συμπεριφοράς ως δείκτη δόλιας δραστηριότητας, ενώ οι Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013) εστίασαν στην κατανόηση της οπτικής των ελεγκτών στον εντοπισμό και πρόληψη της απάτης.

Η ανασκόπηση της βιβλιογραφίας παρείχε χρήσιμες πληροφορίες για τη διεξαγωγή μελλοντικής έρευνας. Οι Ahmed, Mahmood και Islam (2015) παρείχαν πληροφορίες σχετικά με δείκτες δραστηριότητας χρηματοοικονομικής απάτης, οι οποίες μπορεί να είναι χρήσιμες για τη βελτίωση των τεχνικών ανίχνευσης της απάτης. Οι Throckmorton, Mayew, Venkatachalam και Collins (2015) καθόρισαν σημαντικούς παράγοντες για την ανάπτυξη αποτελεσματικών εργαλείων ανίχνευσης χρηματοοικονομικής απάτης.

Οι Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013) παρείχαν μεταβλητές που εξηγούσαν τα κίνητρα για τη διάπραξη οικονομικής απάτης, κάτι που βοηθά στην κατανόηση του τρόπου ανίχνευσης της οικονομικής απάτης.

Οι Trompeter, Carpenter, Desai, Jones και Riley Jr. (2013) πρότειναν ένα διευρυμένο πλαίσιο ανίχνευσης και πρόληψης απάτης που θα περιλαμβάνει την πράξη και την απόκρυψη της απάτης και τα οφέλη για τους δράστες της απάτης. Η πρόθεση του μοντέλου είναι να βοηθήσει τους ελεγκτές να σχεδιάσουν δοκιμές ανίχνευσης που μπορούν να εντοπίσουν αποτελεσματικά και να αποτρέψουν τη δόλια αναφορά. Οι συγγραφείς σημείωσαν τη σημασία της κατανόησης του περιβάλλοντος ελέγχου και του εντοπισμού παραγόντων για το σχεδιασμό των διαδικασιών ελέγχου. Ο Trompeter (2013) αναμένει ότι το μοντέλο ελεγκτή θα διευρύνει την προοπτική του εντοπισμού απάτης. Η έρευνα σε αυτό το άρθρο περιλαμβάνει εξέταση των

υφιστάμενων μέτρων κατά της απάτης και των στοιχείων της απάτης. Οι συγγραφείς παρείχαν επίσης μια αξιολόγηση του ρόλου των ελεγκτών στον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης, καθώς και των συνεπειών της απάτης.

Αρκετοί ερευνητές εστίασαν σε μοντέλα εξόρυξης δεδομένων για τον εντοπισμό απάτης. Οι Gray και Debreceeny (2014) διερεύνησαν την εφαρμογή των τεχνικών εξόρυξης δεδομένων για τον εντοπισμό απάτης στη διαδικασία ελέγχου. Οι συγγραφείς πρότειναν μια ταξινόμηση για να καθοδηγήσει τη μελλοντική έρευνα για το θέμα. Ο σκοπός της έρευνας ήταν να ανακαλύψει μοτίβα παρατηρούμενων σχημάτων απάτης.

Μερικά παραδείγματα εξόρυξης δεδομένων περιλαμβάνουν δεδομένα οικονομικών καταστάσεων, δεδομένα κειμένου, δεδομένα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και δεδομένα Διαδικτύου, όπως ιστολόγια, γνωστοποιήσεις οικονομικών καταστάσεων και δελτία τύπου. Επιπλέον, οι τεχνικές εξόρυξης δεδομένων περιλαμβάνουν εξόρυξη διεργασιών και εξόρυξη ρόλων. Οι παραπάνω τεχνικές χρησιμοποιούνται επί του παρόντος σε εξειδικευμένους ελέγχους, αλλά οι συγγραφείς πρότειναν την εφαρμογή των τεχνικών σε ελέγχους ρουτίνας, προσδιορίζοντας τις κατάλληλες καταστάσεις για τη χρήση της εξόρυξης δεδομένων.

Η έρευνα των Gupta και Gill (2012) παρουσίασε ένα πλαίσιο εξόρυξης δεδομένων για την πρόληψη και τον εντοπισμό της απάτης. Οι συγγραφείς δοκίμασαν το πλαίσιο για να παράσχουν εμπειρικά αποτελέσματα της εγκυρότητας τριών εργαλείων εξόρυξης δεδομένων. Το μοντέλο που παρουσιάστηκε περιλάμβανε την επιλογή 62 μεταβλητών χρηματοοικονομικών αναλογιών για εισροές και το σύνολο δειγμάτων περιλάμβανε δεδομένα για οργανισμούς με αναφερόμενη δόλια δραστηριότητα. Η δοκιμή χρησιμοποίησε μια οθόνη κανόνων για την ανίχνευση ανωμαλιών. Από τις τρεις μεθόδους εξόρυξης δεδομένων που δοκιμάστηκαν, οι συγγραφείς βρήκαν ότι η μέθοδος του δέντρου αποφάσεων είναι η πιο ευαίσθητη στη σωστή αναγνώριση της απάτης και η μέθοδος γενετικού προγραμματισμού να παρέχει την καλύτερη εξειδίκευση για τον εντοπισμό της απάτης.

Ενώ οι Gupta και Gill (2012) επικεντρώθηκαν στην εξόρυξη οικονομικών δεδομένων, οι Goel και Gangolly (2012) διεξήγαγαν ποσοτικές δοκιμές του ποιοτικού περιεχομένου κειμένου των ετήσιων εκθέσεων. Οι συγγραφείς εξέτασαν τις διαφορές στη σύνταξη και την παρουσίαση των ετήσιων εκθέσεων μεταξύ εταιρειών απάτης και μη απάτης. Η πρόθεση των ερευνητών ήταν να προσδιορίσουν τα στοιχεία απάτης στη γλωσσολογία των ετήσιων εκθέσεων. Τα ευρήματα έδειξαν ότι οι δόλιες αναφορές χρησιμοποιούν γλωσσολογία για να ζωγραφίσουν μια ευνοϊκή εικόνα της εταιρείας, συμπεριλαμβανομένης της κάλυψης

περιγραφικών δηλώσεων με μη κατατοπιστική λεξιλογία. Οι συγγραφείς παρείχαν πληροφορίες από μελέτες που υποδεικνύουν βελτιωμένη ακρίβεια με τη γλωσσική ανάλυση. Σε αυτή τη μελέτη, οι ερευνητές χρησιμοποίησαν εξόρυξη κειμένου για να αποκαλύψουν κρυφούς δείκτες. Η προηγούμενη έρευνα εστίαζε κυρίως στους ποσοτικούς δείκτες απάτης, με περιορισμένη ικανότητα ακριβούς πρόβλεψης περιπτώσεων απάτης. Οι συγγραφείς εντόπισαν έξι κατηγορίες ενδείξεων που σχετίζονται με δόλιες αναφορές. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη ως εργαλείο για τους ελεγκτές για να κατανοήσουν την πιθανή σηματοδότηση που υπάρχει στο γραπτό τμήμα των ετήσιων εκθέσεων. Η έρευνα είναι επίσης χρήσιμη για την κατανόηση των μη οικονομικών ενδείξεων για δόλιες αναφορές.

Ο Albashrawi (2016) παρείχε μια ανασκόπηση των διαφόρων μελετών σχετικά με τις τεχνικές εξόρυξης δεδομένων για τον εντοπισμό απάτης από το 2004 έως το 2015. Ο συγγραφέας βρήκε 41 τεχνικές σε 65 δημοσιευμένα άρθρα. Η μεγαλύτερη εφαρμογή των τεχνικών εξόρυξης δεδομένων αφορά την απάτη οικονομικών καταστάσεων και την τραπεζική απάτη. Οι συνήθεις μέθοδοι ανίχνευσης των πιο χρησιμοποιούμενων τεχνικών είναι ο εντοπισμός ακραίων στοιχείων και οι κρυφές τάσεις. Η εργασία του Albashrawi (2016) βοήθησε στον εντοπισμό των καλύτερων μεθόδων ανίχνευσης εξόρυξης δεδομένων με βάση τον τύπο της απάτης, τη συχνότητα χρήσης και την ακρίβεια. Τα ευρήματα υποδεικνύουν ότι το μοντέλο λογιστικής παλινδρόμησης χρησιμοποιείται πιο συχνά και ότι οι εποπτευόμενες τεχνικές υπερτερούν των μη εποπτευόμενων τεχνικών για τον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Για τους σκοπούς αυτής της έρευνας, η χρηματοοικονομική απάτη ταξινομείται ως απάτη οικονομικών καταστάσεων, τραπεζική απάτη, ασφαλιστική απάτη και άλλη απάτη, με την απάτη στις οικονομικές καταστάσεις και την τραπεζική απάτη να αποτελούν το 63% του συνόλου που βρέθηκε στα διάφορα άρθρα για την εξόρυξη δεδομένων. Ο Albashrawi (2016) σημείωσε ότι το ένα τρίτο των άρθρων δημοσιεύτηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Επεκτείνοντας τις προηγούμενες μελέτες, οι Li, Xu και Tian (2014) συνδύασαν τεχνικές εξόρυξης δεδομένων και κειμένου για να παρέχουν βελτιωμένη ικανότητα ανίχνευσης απάτης. Οι συγγραφείς παρατήρησαν έλλειψη έρευνας σχετικά με τη συνδυασμένη χρήση των τεχνικών. Οι ερευνητές χρησιμοποίησαν έναν γενετικό αλγόριθμο για να προσδιορίσουν τις βέλτιστες παραμέτρους για το μοντέλο, χρησιμοποιώντας οικονομικά και αφηγηματικά δεδομένα από αρχεία 10-K. Ο Li (2014) διαπίστωσε ότι οι συνδυασμένες τεχνικές αύξησαν την ερμηνευτική και επεξηγηματική δύναμη των μοντέλων.

Ένας άλλος ευρύτατα ερευνημένος τομέας μοντέλων απάτης είναι οι μέθοδοι μηχανικής μάθησης.

Ο Perols (2011) συνέκρινε την απόδοση δημοφιλών μοντέλων στατιστικής και μηχανικής μάθησης για τον εντοπισμό απάτης. Η εστίαση ήταν στη χρήση αυτών των μοντέλων για τον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις, λαμβάνοντας υπόψη τα διακριτικά χαρακτηριστικά της απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Το σύνολο δειγμάτων περιλάμβανε δεδομένα που ελήφθησαν από προηγούμενες έρευνες για απάτη της SEC. Ο συγγραφέας εξέτασε την απόδοση διαφορετικών αλγορίθμων ταξινόμησης για να παράσχει καθοδήγηση στους προγνωστικούς που θα χρησιμοποιήσουν κατά τη δημιουργία νέων μοντέλων. Ο συγγραφέας διαπίστωσε ότι η λογιστική παλινδρόμηση και το SVM είχαν καλύτερη απόδοση από άλλους αλγόριθμους ταξινόμησης. Τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης είναι χρήσιμα για τον προγραμματισμό του ελέγχου.

Σε αντίθεση με την εργασία του Perols (2011), οι Cavusoglu και Raghunathan (2004) επικεντρώθηκαν σε μοντέλα αποφάσεων. Οι ερευνητές παρείχαν μια σύγκριση των προσεγγίσεων της θεωρίας αποφάσεων και της θεωρίας παιγνίων στο λογισμικό ανίχνευσης απάτης. Οι συγγραφείς διερεύνησαν το πρόβλημα της βέλτιστης διαμόρφωσης του λογισμικού ανίχνευσης απάτης. Η θεωρία αποφάσεων προϋποθέτει ότι οι ενέργειες μιας επιχείρησης δεν επηρεάζουν τη δόλια συμπεριφορά, ενώ η θεωρία παιγνίων προϋποθέτει ότι η δόλια συμπεριφορά επηρεάζεται από τις ενέργειες της εταιρείας. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν μια ποσοτική προσέγγιση για να εξαγάγουν τις βέλτιστες διαμορφώσεις χρησιμοποιώντας τη θεωρία αποφάσεων και παιγνίων. Μια σύγκριση των προσεγγίσεων έδειξε ότι η θεωρία παιγνίων έχει ως αποτέλεσμα χαμηλότερο κόστος για την επιχείρηση στις περισσότερες περιπτώσεις. Τα αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι μια προσέγγιση της θεωρίας απόφασης μπορεί να οδηγήσει σε σημαντική βλάβη στην επιχείρηση. Αυτό το άρθρο παρέχει στις εταιρείες πληροφορίες σχετικά με τη διαμόρφωση λογισμικού ανίχνευσης απάτης χρησιμοποιώντας τη θεωρία αποφάσεων και τη θεωρία παιγνίων. Οι συγγραφείς τόνισαν την ανάγκη να λαμβάνεται υπόψη η συμπεριφορά των χρηστών κατά τη λήψη αποφάσεων διαμόρφωσης λογισμικού. Η έρευνα σε αυτό το άρθρο θα ωφεληθεί από μια πραγματική εφαρμογή των προσεγγίσεων μέσω μιας μελέτης περίπτωσης.

Οι Abbasi, Albrecht, Vance και Hansen (2012) δοκίμασαν ένα πλαίσιο μετα-μάθησης για τον εντοπισμό απάτης, χρησιμοποιώντας μια αυτοματοποιημένη προσέγγιση. Αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να είναι χρήσιμο ως βοήθημα στη λήψη αποφάσεων. Οι συγγραφείς

παρατήρησαν μια ανεπάρκεια στις προσπάθειες ανίχνευσης, που απαιτούσε μια πιο ισχυρή προσέγγιση. Η έρευνα περιλάμβανε τη χρήση μιας μεθόδου παραδείγματος επιστήμης σχεδιασμού ως καθοδήγησης για την επίλυση του προβλήματος. Η μετα-μάθηση προσδιορίζει τις διαδικασίες μάθησης με εύχρηστα χαρακτηριστικά και αλγόριθμους, συνδυάζοντας πολλαπλές τεχνικές μηχανικής μάθησης. Είναι κατάλληλο εργαλείο για την επίλυση σύνθετων προβλημάτων και αυξάνει την πιθανότητα εύρεσης ενός μοντέλου που ταιριάζει.

Οι Abbasi, Albrecht, Vance και Hansen (2012) επεκτάθηκαν σε προηγούμενες εργασίες και σημείωσαν ότι η αποτελεσματική ανίχνευση απαιτεί την ικανότητα ανίχνευσης της απάτης σε όλη τη βιομηχανία, το στυλ αναφοράς και τον τύπο της απάτης. Το προτεινόμενο μοντέλο χρησιμοποιεί οικονομικούς δείκτες και μια προσαρμοστική προσέγγιση μάθησης για τη βελτίωση της ανίχνευσης υπό διαδικαστική προκατάληψη και με την πάροδο του χρόνου. Η δοκιμή του πλαισίου έδειξε βελτιωμένη ανίχνευση σε σχέση με τις υπάρχουσες μεθόδους, με υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης. Αυτό το μοντέλο παρέχει τη δυνατότητα στους ελεγκτές να αξιολογήσουν τις αξιολογήσεις κινδύνου απάτης.

Παρόμοια με τις τεχνικές εξόρυξης κειμένου, οι Hajek και Henriques (2017) εξέτασαν τη δυνατότητα ανάπτυξης ενός συστήματος ανίχνευσης απάτης με βάση τις πληροφορίες και τα σχόλια που βρέθηκαν στις ετήσιες εκθέσεις. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν μεθόδους μηχανικής μάθησης για τη μελέτη. Οι ερευνητές συνδύασαν οικονομικά και γλωσσικά δεδομένα με στόχο τη δημιουργία ενός συστήματος έγκαιρης προειδοποίησης. Οι Hajek (2017) περιλάμβανε 311 αναφορές υποτιθέμενης απάτης και 311 αναφορές μη απάτης από το 2005 έως το 2015. Οι συγγραφείς σημείωσαν τη σημασία της εξόρυξης κειμένου λόγω του μεγάλου όγκου δεδομένων κειμένου στις ετήσιες εκθέσεις. Τα ευρήματα έδειξαν ότι η κακή οικονομική απόδοση θα μπορούσε να αυξήσει την πιθανότητα διάπραξης απάτης. Επιπλέον, οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι οι απατεώνες είναι πιο πιθανό να περιλαμβάνουν αρνητική διατύπωση στις ετήσιες εκθέσεις. Ένα ενδιαφέρον αποτέλεσμα από τα στοιχεία που συλλέχθηκαν ήταν ότι οι εταιρείες απάτης έχουν χαμηλή κερδοφορία και ασυνήθιστα υψηλά κέρδη ανά μετοχή. Τα ευρήματα τόνισαν επίσης την ανάγκη εξέτασης πληροφοριών από τις οικονομικές καταστάσεις μαζί με τις προβλέψεις των αναλυτών. Η σημασία αυτής της μελέτης θα μπορούσε να αυξηθεί μέσω μεγαλύτερης δειγματοληψίας σε μελλοντικές μελέτες.

Οι Uğurlu και Sevim (2015) μελέτησαν τη σημασία της ακρίβειας των οικονομικών καταστάσεων στη διαχείριση πιστωτικού κινδύνου στις τράπεζες. Σκοπός της μελέτης ήταν η πρόβλεψη του κινδύνου απάτης για την πρόληψη του τραπεζικού πιστωτικού κινδύνου. Οι

συγγραφείς χρησιμοποίησαν μια μεθοδολογία τεχνητού νευρωνικού δικτύου (ANN) για να αναλύσουν 289 οργανισμούς για το έτος 2007. Οι οργανισμοί για τη μελέτη επιλέχθηκαν με βάση την ικανότητα εκπλήρωσης υποχρεώσεων, οι οποίες θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε σφάλματα τύπου 1 και τύπου 2. Οι συγγραφείς εντόπισαν κοινά χαρακτηριστικά των δόλιων οικονομικών καταστάσεων, όπως τα μικρά καθαρά περιουσιακά στοιχεία και η ταχεία ανάπτυξη. Ωστόσο, τα ευρήματα έδειξαν ότι υπάρχει έλλειψη γενικά αποδεκτών μεταβλητών για τον εντοπισμό της απάτης, λόγω των διαφορετικών λόγων της απάτης. Αν και υπάρχουν πολλά μοντέλα για τον εντοπισμό απάτης, οι συγγραφείς βρήκαν ότι το μοντέλο ANN έχει 90% ακρίβεια για τον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις.

Η έρευνα των Kanarickiene και Grundiene (2015) αφορούσε τη χρήση οικονομικών δεικτών ως δείκτες απάτης. Η πρόθεση των συγγραφέων ήταν να διακρίνουν ποιες τιμές χρηματοοικονομικών δεικτών υποδηλώνουν απάτη. Η ανάλυση των χρηματοοικονομικών δεικτών αντιπροσωπεύει μια απλούστερη μέθοδο εντοπισμού πιθανής απάτης. Σκοπός της έρευνας ήταν η ανάπτυξη ενός μοντέλου ανίχνευσης απάτης με βάση τους οικονομικούς δείκτες. Η επιλογή των οικονομικών δεικτών προς εξέταση βασίζεται στα κίνητρα απάτης. Μερικά από αυτά τα κίνητρα είναι η οικονομική δυσκολία του οργανισμού και οι προσδοκίες ανάπτυξης του οργανισμού. Αυτή η μέθοδος ανίχνευσης απάτης απαιτεί ερμηνεία των αποτελεσμάτων για να προσδιοριστεί ποια τιμή υποδηλώνει απάτη. Οι συγγραφείς πραγματοποίησαν ποσοτικό έλεγχο των σχετικών αναλογιών.

Ενώ η ανάλυση χρηματοοικονομικών δεικτών μπορεί να βοηθήσει στην ανίχνευση απάτης, οι Albrecht και Hoopes (2014) χρησιμοποίησαν έναν ειδικό μάρτυρα και σχετικούς παράγοντες για να συζητήσουν τις εύλογες προσδοκίες για τον εντοπισμό της απάτης. Οι συγγραφείς περιέγραψαν τον ρόλο των ελεγκτών στον εντοπισμό απάτης και συζήτησαν το χάσμα στις προσδοκίες των χρηστών των οικονομικών καταστάσεων και των ελεγκτικών προτύπων. Αυτό το κενό μπορεί ενδεχομένως να οδηγήσει σε αγωγές κατά των ελεγκτών. Οι συγγραφείς σημείωσαν ότι ο ελεγκτής δεν είναι υπεύθυνος για την «εγγύηση» της ακρίβειας των οικονομικών καταστάσεων. Οι ερευνητές παρείχαν παραδείγματα πραγματικού κόσμου όπου ένας έλεγχος ενδέχεται να μην ανιχνεύσει απάτη κατά τη διάρκεια ενός ικανού ελέγχου, παρέχοντας κατανόηση του τι συνιστά αμέλεια ελεγκτή. Το δείγμα περιλάμβανε ελέγχους που θεωρήθηκαν επαρκείς, καθώς και ελέγχους που θεωρήθηκαν ανεπαρκείς.

Οι συγγραφείς εντόπισαν ορισμένους παράγοντες που είναι δύσκολο να ανιχνευθούν, συμπεριλαμβανομένων των ξένων που βοηθούν στην απόκρυψη της απάτης, της απροθυμίας

των ανθρώπων να αποκαλύψουν πληροφορίες, των μεγάλων ποσοτήτων λογιστικών αρχείων και του ψέματος.

Αν και μπορεί να είναι δύσκολο να εντοπιστούν ορισμένοι τύποι απάτης, ο Yucel (2013) ερεύνησε την αποτελεσματικότητα των 42 κόκκινων σημαιών, από το SAS No. 99, στον εντοπισμό απάτης. Η μελέτη περιλάμβανε στοιχεία από ελεγκτές στην Τουρκία. Ο συγγραφέας χορήγησε ένα ερωτηματολόγιο, προσαρμοσμένο από προηγούμενη έρευνα, σε εταιρείες που ασχολούνται με ανεξάρτητες ελεγκτικές δραστηριότητες. Ο ερευνητής χρησιμοποίησε το πρόγραμμα SPSS 17 για να αναλύσει τις απαντήσεις του ερωτηματολογίου. Ο συγγραφέας περιέγραψε τον εντοπισμό απάτης και τους χειρισμούς και συζήτησε την αξιολόγηση του κινδύνου απάτης στους ελέγχους. Ο συγγραφέας συζήτησε επίσης τους δείκτες απάτης και χειραγώγησης. Τα ευρήματα της έρευνας έδειξαν ότι οι κόκκινες σημαίες που σχετίζονται με την ευκαιρία για διάπραξη απάτης είναι οι πιο αποτελεσματικές. Η μέση ανάλυση των δεδομένων έδειξε ότι η ταχεία ανάπτυξη και τα ασυνήθιστα κέρδη είναι οι πιο αποτελεσματικές κόκκινες σημαίες για τον εντοπισμό απάτης. Ο συγγραφέας διαπίστωσε ότι η χρήση κόκκινων σημαιών παρέχει ένα σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης για απάτη. Αυτή η έρευνα παρείχε μια εικόνα των αντιλήψεων των ελεγκτών σχετικά με τη χρήση κόκκινων σημαιών για τον εντοπισμό απάτης.

Σε αντίθεση με τις κόκκινες σημαίες ως μέσο ανίχνευσης απάτης, οι Kingston, Schafer και Vandenberghe (2004) εξέτασαν ένα νομικό μοντέλο ανίχνευσης απάτης. Σκοπός της έρευνας ήταν να εξηγήσει το μοντέλο και να προσδιορίσει τις απαιτήσεις των χρηστών για τον εντοπισμό απάτης. Η μελέτη αφορούσε την Ευρωπαϊκή Ένωση και την διαδικτυακή επενδυτική απάτη. Οι συγγραφείς παρείχαν μια συζήτηση για το πρόβλημα της απάτης και προσεγγίσεις για την ανάπτυξη λύσεων. Επιπλέον, συγκρίθηκαν ορισμένες υπάρχουσες δεοντολογίες. Αυτή η έρευνα υπογραμμίζει την περίπλοκη φύση της απάτης και την ανάγκη για μια δεοντολογία για τη διαχείριση μεγάλων ποσοτήτων δεδομένων. Οι συγγραφείς εξέτασαν τις ανάγκες των ερευνητών απάτης και την ανάγκη να χωριστούν οι υποθέσεις απάτης σε διαφορετικά επίπεδα. Τα προτεινόμενα επίπεδα για μια μελέτη περίπτωσης απάτης περιλαμβάνουν υπόθεση, νόμο και στοιχεία. Οι συγγραφείς πρότειναν την αναζήτηση αποδεικτικών στοιχείων που βασίζονται σε συγκεκριμένους νόμους, για να περιορίσουν το εύρος μιας έρευνας και να καθοδηγήσουν τον χρήστη να συγκεντρώσει σχετικά στοιχεία. Η έρευνα των Kingston, Schafer και Vandenberghe (2004) επισημαίνει την ανάγκη να εξεταστούν πολλαπλές πτυχές της απάτης και να εξεταστεί μια ολιστική προσέγγιση για την πρόληψη της απάτης.

Οι Edge και Falcone Sampraio (2009) επικεντρώθηκαν στην αξιολόγηση των τρεχόντων μοντέλων ανίχνευσης απάτης σε σχέση με πιθανές προληπτικές δυνατότητες ανίχνευσης απάτης. Οι συγγραφείς παρείχαν μια κριτική αξιολόγηση των αρχιτεκτονικών ανίχνευσης απάτης και των μοντέλων επεξεργασίας, χρησιμοποιώντας μια ολοκληρωμένη μέθοδο έρευνας. Συζητήθηκαν οι προκλήσεις που σχετίζονται με τον προληπτικό εντοπισμό απάτης. Τα ευρήματα των συγγραφέων έδειξαν ότι η ανίχνευση απάτης είναι κυρίως αντιδραστική, αλλά το αυξανόμενο κόστος της απάτης οδηγεί την ανάγκη για προληπτικά μοντέλα.

Η έρευνα των Edge και Falcone Sampraio (2009) παρείχε πληροφορίες για τα τρέχοντα μοντέλα ανίχνευσης απάτης και παρείχε πληροφορίες σχετικά με τις υπάρχουσες προκλήσεις για τη δημιουργία προληπτικών μοντέλων ανίχνευσης απάτης. Οι πληροφορίες είναι χρήσιμες για μελλοντική έρευνα για να εξετάσει αυτές τις προκλήσεις και να σχεδιάσει μοντέλα που μπορεί να είναι αποτελεσματικά για τον προληπτικό εντοπισμό απάτης. Η έρευνα περιορίστηκε στην εξέταση των τρεχόντων μοντέλων ανίχνευσης απάτης και στη συζήτηση των προκλήσεων για τον προληπτικό εντοπισμό με βάση αυτά τα μοντέλα. Οι συγγραφείς δεν προωθούν ένα νέο μοντέλο, αλλά παρέχουν πληροφορίες για νέους δρόμους έρευνας στο πεδίο.

Οι Wuerges και Borba (2014) πρότειναν να εκτιμηθεί το ποσοστό της μη εντοπισμένης απάτης σε οργανισμούς των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι συγγραφείς πρόσθεσαν μια παράμετρο εσφαλμένης ταξινόμησης στο παραδοσιακό μοντέλο logit για τον εντοπισμό απάτης για να εξετάσουν τις διαφορές στα αποτελέσματα. Το μοντέλο (2014) περιλάμβανε μεταβλητές που σχετίζονται με το τρίγωνο της απάτης. Οι συγγραφείς κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η SEC δεν είναι σε θέση να αναφέρει/εντοπίζει κάθε περίπτωση απάτης. Οι Wuerges και Borba (2014) πρότειναν ότι τα παραδοσιακά μοντέλα είναι άκυρα χωρίς τη διόρθωση για εσφαλμένη ταξινόμηση. Αυτό είναι αμφιλεγόμενο και απαιτεί περισσότερη έρευνα. Το προτεινόμενο μοντέλο σε αυτό το άρθρο μπορεί να ισχύει στο βαθμό που περιλαμβάνονται όλες οι σχετικές μεταβλητές.

Ο Gottschalk (2014) παρείχε μια διερευνητική μελέτη ιδιωτικών ερευνών από εξεταστές απάτης στη Νορβηγία για να εντοπίσει τα χαρακτηριστικά των αναφορών έρευνας. Η έρευνα περιλάμβανε ανασκόπηση 21 αναφορών από ειδικούς του ιδιωτικού τομέα του οικονομικού εγκλήματος, όπως η Ernst & Young και η Price Waterhouse Coopers. Τα ευρήματα περιλάμβαναν διαφορές στο εύρος, τη διάρκεια και το κόστος των αναφορών, με συσχέτιση μεταξύ του μήκους και του κόστους. Ο συγγραφέας διαπίστωσε επίσης ότι το μήκος

της έκθεσης μπορεί να διαφέρει ανάλογα με τον τύπο της εταιρείας που παράγει την έκθεση. Αυτή η έρευνα είναι πολύ προκαταρκτική και απαιτεί περαιτέρω δοκιμές.

2.7 Στρατηγικές Πρόληψης

Η έρευνα των Murphy και Dacin (2011) βασίστηκε στο υπάρχον τρίγωνο της απάτης για να αναπτύξει ένα πλαίσιο που προσδιορίζει τρεις ψυχολογικές οδούς προς την απάτη. Οι συγγραφείς επέστησαν την προσοχή στην ηθική λήψη αποφάσεων και αύξησαν την κατανόηση της ψυχολογίας της διάπραξης απάτης. Τα τρία μονοπάτια που εντοπίστηκαν είναι η έλλειψη επίγνωσης, η διαίσθηση σε συνδυασμό με τον εξορθολογισμό και τη συλλογιστική. Η χρήση του συλλογισμού περιλαμβάνει τη μείωση των αρνητικών επιπτώσεων της απάτης μόλις ο δράστης λάβει την απόφαση να διαπράξει απάτη. Αυτή η μελέτη παρείχε μια θεωρητική βάση για τη διερεύνηση μηχανισμών πρόληψης της απάτης.

Ορισμένοι ερευνητές εξέφρασαν τη σημασία του tone-at-the-top για την πρόληψη της απάτης.

Οι Beasley, Carcello και Hermanson (2000) απαρίθμησαν τις προσπάθειες της COSO (Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission) να μετριάσει τις δόλιες οικονομικές αναφορές. Είναι ενδιαφέρον ότι αυτές οι προσπάθειες προηγούνται των μεγαλύτερων σκανδάλων όπως η Enron. Οι συγγραφείς προσέφεραν προτάσεις για μελλοντική εστίαση με βάση τα συμπεράσματα της COSO. Για παράδειγμα, η εστίαση στο μέγεθος της εταιρείας, ο τόνος στην κορυφή και ο χρόνος της απάτης είναι μεταξύ των προτεινόμενων τομέων. Επιπλέον, τα ευρήματα έδειξαν ότι η ποιότητα και η δομή των εκθέσεων της επιτροπής ελέγχου είναι σημαντική. Όπως συμβαίνει με πολλά άρθρα, το τρίγωνο της απάτης, συγκεκριμένα οι ευκαιρίες και τα κίνητρα, συγκαταλέγονται στους κύριους τομείς εστίασης για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης.

Εκτός από την επικέντρωση του τόνου στην κορυφή, ο Rezaee (2005) εξέτασε πραγματικές υποθέσεις οικονομικής απάτης και παρουσίασε στρατηγικές για την πρόληψη της απάτης. Ο συγγραφέας απαρίθμησε τους παράγοντες που συνέβαλαν στα σκάνδαλα οικονομικής απάτης και περιέγραψε τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται για να εξηγήσουν και να δικαιολογήσουν την απάτη. Ορισμένες από τις προληπτικές στρατηγικές που προτάθηκαν περιλάμβαναν ανασκόπηση ευπάθειας σε περιπτώσεις απάτης, επαγρύπνηση εταιρικής διακυβέρνησης, πρόγραμμα πρόληψης εταιρικής απάτης, διαδικασίες επιβολής και ιατροδικαστικό έλεγχο.

Επεκτείνοντας τις προηγούμενες εργασίες, οι Sabau, Sendroiu και Sgardea (2013) παρείχαν μια ποιοτική ανάλυση της αποτελεσματικότητας και της απόδοσης των στρατηγικών κατά της απάτης σε ένα περιβάλλον εργασίας υψηλής ακεραιότητας. Οι συγγραφείς εντόπισαν τους οδηγούς επιτυχίας κατά της απάτης και περιέγραψαν την ανάγκη για μια στρατηγική κατά της απάτης. Οι ερευνητές παρουσίασαν επίσης ένα λειτουργικό πλαίσιο για την ανάπτυξη μιας στρατηγικής κατά της απάτης. Το πλαίσιο περιλαμβάνει μια κουλτούρα κατά της απάτης (tone-at-the-top), την εταιρική πολιτική και ένα θετικό εργασιακό περιβάλλον.

Πρόσθετες πτυχές του πλαισίου περιλαμβάνουν βασικές αξίες, γραπτή στρατηγική και κώδικα συμπεριφοράς. Οι συγγραφείς κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι μια ηθική κουλτούρα και ένα περιβάλλον υψηλής ακεραιότητας βοηθούν στην πρόληψη πράξεων απάτης.

Οι Jurinski και Lippman (1999) περιέγραψαν τις αλλαγές στις διαδικασίες ανίχνευσης απάτης που ορίζονται στη δήλωση σχετικά με τα ελεγκτικά πρότυπα (SAS) αριθ. 82, «Εξέταση της απάτης σε έναν έλεγχο οικονομικών καταστάσεων». Το SAS No 82 προορίζεται για εξωτερικούς ελεγκτές. Οι συγγραφείς περιέγραψαν επίσης τις αλλαγές που ορίζονται από το Private Securities Litigation Reform Act του 1995. Μία από τις αλλαγές στο SAS No 82 σχετίζεται με την αξιολόγηση του κινδύνου ουσιώδους ανακρίβειας, λαμβάνοντας υπόψη σχεδόν 40 παράγοντες κινδύνου απάτης. Μια άλλη αλλαγή είναι η τεκμηρίωση των αναγνωρισμένων παραγόντων κινδύνου. Οι συγγραφείς απαρίθμησαν πιθανές αλλαγές στις τεχνικές ελέγχου, πρότειναν τον ρόλο των διευθυντικών στελεχών στην προετοιμασία ενός ελέγχου και σημείωσαν ότι οι περισσότερες απάτες ανακαλύπτονται μέσω των εσωτερικών ελέγχων.

Οι Perols, Bowen, Zimmermann και Samba (2017) χρησιμοποίησαν αναλύσεις δεδομένων για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις της ανάπτυξης μοντέλων ανίχνευσης απάτης. Οι προκλήσεις που αντιμετωπίζονται στην έρευνα είναι η σπανιότητα της παρατήρησης, η αφθονία των επεξηγηματικών μεταβλητών και ο ευρύς υποκείμενος ορισμός της απάτης. Τα αποτελέσματα, όταν δοκιμάστηκαν σε πραγματικές περιπτώσεις, έδειξαν αύξηση απόδοσης 10% σε σχέση με τα τρέχοντα μοντέλα ανίχνευσης απάτης. Οι συγγραφείς εισήγαγαν τρία μοντέλα ανάλυσης δεδομένων για αυτήν την έρευνα, μαζί με την αναγνώριση ότι όλες οι απάτες δεν είναι όμοιες. Οι ερευνητές χρησιμοποίησαν ποσοτική ανάλυση σε ένα δείγμα εταιρειών απάτης και μη. Η ανάλυση εντόπισε τάσεις για τον προσδιορισμό μελλοντικών εφαρμογών των προτεινόμενων μεθόδων εντοπισμού απάτης με ανάλυση δεδομένων. Οι συγγραφείς δοκιμάζουν τα μοντέλα για βελτιωμένη πρόβλεψη.

Ο Bagdoyan (2016) παρουσίασε μια μελέτη των αδυναμιών στον μετριασμό της απάτης, που σχετίζονται με μετανάστες επενδυτές. Ο συγγραφέας παρείχε μια αξιολόγηση των προσπαθειών ανίχνευσης απάτης για το επενδυτικό πρόγραμμα που βασίζεται στην απασχόληση μεταναστών. Η μελέτη Bagdoyan (2016) περιέγραψε τα βήματα για τη διερεύνηση πιθανών παράνομων πηγών κεφαλαίων. Αυτά τα βήματα περιλαμβάνουν τη διεξαγωγή επιτόπου επίσκεψης για την αξιολόγηση πιθανών κινδύνων και τη διενέργεια εκτεταμένων ελέγχων ιστορικού. Ο εντοπισμός απάτης εμποδίζεται από τεράστιες ποσότητες χάρτινων αρχείων (14 εκατομμύρια σελίδες ετησίως). Συνιστάται η ψηφιοποίηση των έντυπων αρχείων, καθώς και η τεκμηρίωση για την καθοδήγηση των προσπαθειών εντοπισμού απάτης. Ο συγγραφέας περιέγραψε το πλαίσιο και τα βήματα για τον εντοπισμό απάτης για επενδύσεις μεταναστών.

2.8 Κανονισμοί και Νομοθεσία

Οι Ang, Jiang και Wu (2016) μελέτησαν τις επιπτώσεις του σεβασμού του νόμου στην τάση για διάπραξη απάτης. Οι συγγραφείς ερεύνησαν απάτες που διαπράχθηκαν από κινεζικές εταιρείες που είναι εισηγμένες στο χρηματιστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι ερευνητές ανέλυσαν παράγοντες που διαφοροποιούν τις εταιρείες που έχουν διαπράξει απάτη και αυτές που δεν έχουν κάνει. Τα ευρήματα της έρευνας έδειξαν ότι το επίπεδο σεβασμού των νόμων και των κανονισμών επηρεάζει την τάση για διάπραξη απάτης. Η κακή διακυβέρνηση οδηγεί σε δόλια δραστηριότητα. Οι συγγραφείς βρήκαν επίσης στοιχεία ότι οι μη δόλιες εταιρείες στέλνουν μηνύματα στους επενδυτές, μετά από ένα σκάνδαλο, για να διαφοροποιηθούν από τις δόλιες εταιρείες. Αυτή η μελέτη επέκτεινε τη βιβλιογραφία σχετικά με την οικονομική απάτη ώστε να συμπεριλάβει εταιρείες που είναι εισηγμένες στο χρηματιστήριο και τη δυνατότητα διάπραξης απάτης με βάση τις διαφορές στους νόμους και τους κανονισμούς μεταξύ των χωρών. Οι συγγραφείς επέλεξαν να επικεντρώσουν τη μελέτη σε κινεζικές εταιρείες λόγω ενός μεγάλου σκανδάλου το 2011/2012. Η μελέτη περιορίζεται σε μία χώρα και δεν αντιπροσωπεύει παράγοντες που μπορεί να υπάρχουν σε άλλες χώρες με εταιρείες που είναι εγγεγραμμένες στο χρηματιστήριο. Ωστόσο, η έρευνα παρέχει πληροφορίες για τους επενδυτές όταν εξετάζουν μετοχές διασταυρούμενες στο χρηματιστήριο.

Τα ελεγκτικά πρότυπα είναι σημαντικά για τον εντοπισμό της απάτης. Αυτός ο πόρος, από τον Flood (2015), αποτελεί μέρος του Wiley Practitioner's Guide to GAAS 2015. Σε αυτό το κεφάλαιο του βιβλίου, ο Flood (2015) ανέφερε τους στόχους ενός ελεγκτή και παρείχε τις

θεμελιώδεις απαιτήσεις ενός ελέγχου, συμπεριλαμβανομένων των κατευθυντήριων γραμμών για την απόκτηση πληροφοριών και αποδεικτικών στοιχείων, εντοπισμό κινδύνων, προσαρμογή διαδικασιών βάσει ευρημάτων, αξιολόγηση αποδεικτικών στοιχείων και κοινοποίηση πιθανής απάτης. Ο συγγραφέας απαρίθμησε επίσης τις απαιτήσεις του ελεγκτή όταν ανακαλύπτεται απάτη. Επιπλέον, απαρίθμησε τα πιθανά κίνητρα, ευκαιρίες και στάσεις για κάθε παράγοντα κινδύνου. Αυτό το βιβλίο παρείχε μια κατανόηση των προτύπων και των ερμηνειών για τη διεξαγωγή εξωτερικού ελέγχου. Ολόκληρο το βιβλίο είναι μια εξαιρετική πηγή για την αναθεώρηση των ελεγκτικών προτύπων.

Οι Rockness and Rockness (2005) διερεύνησαν τα σκάνδαλα χρηματοοικονομικής αναφοράς των αρχών της δεκαετίας του 2000 και τη νομοθεσία που προέκυψε. Η έρευνα παρείχε μια ιστορική προοπτική των προσπαθειών νομοθετικής ρύθμισης μετά τα σκάνδαλα. Οι συγγραφείς παρείχαν μια περίληψη των απατών και των ηθικών συνεπειών της μεταγενέστερης νομοθεσίας, σε μια προσπάθεια να προσδιορίσουν την πιθανότητα μελλοντικών απατών. Οι ερευνητές διερεύνησαν το ζήτημα της κυβερνητικής νομοθεσίας έναντι της εταιρικής κουλτούρας για ηθική συμπεριφορά. Οι συγγραφείς ανέπτυξαν ένα πλαίσιο που θέτει τέσσερις προϋποθέσεις συμπεριφοράς εταιρικής διαχείρισης. Οι προϋποθέσεις είναι η αποτυχία προηγούμενων προσπαθειών, η αποτυχία των εταιρικών ελέγχων, η ανάγκη για μια ισχυρή εταιρική κουλτούρα ηθικής και η ανάγκη να βασιστεί κανείς σε ένα σύστημα ανταμοιβών και τιμωρίας. Οι συγγραφείς εξέτασαν τον πιθανό αντίκτυπο των προσπαθειών να νομοθετηθεί η ηθική συμπεριφορά και περιέγραψαν τη ρυθμιστική απάντηση του SOX στα σκάνδαλα απάτης.

Ένα όφελος της έρευνας Rockness and Rockness (2005) είναι η ιστορική προοπτική των σκανδάλων και η περιγραφή των κανονισμών που προβλέπονται στο SOX. Ένας περιορισμός της έρευνας είναι ότι η εστίαση είναι σε παλαιότερα σκάνδαλα και δεν εξετάζεται η ύπαρξη νεότερων απατών παρά την εφαρμογή του SOX. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη για την ανάδειξη της προηγούμενης νομοθεσίας και των συνεχιζόμενων αποτυχιών στον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης. Η ανάγκη για συνεχή έρευνα είναι προφανής.

Η εργασία των Ugrin και Odom (2010) επεκτάθηκε σε προηγούμενες έρευνες εξετάζοντας τους αποτρεπτικούς μηχανισμούς που ορίζονται από τον νόμο Sarbanes-Oxley (SOX) του 2002. Οι συγγραφείς διεξήγαγαν ένα πείραμα για να προσδιορίσουν την επιρροή του SOX στη δόλια συμπεριφορά χρηματοοικονομικής αναφοράς. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι η ποινή φυλάκισης είναι αποτελεσματική, αλλά επηρεάζεται από κοινωνικούς,

περιβαλλοντικούς και δημογραφικούς παράγοντες. Οι συγγραφείς παρείχαν μια κριτική αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας του SOX στη μείωση της απάτης. Η έρευνα βασίζεται στη βιβλιογραφία ποινικής δικαιοσύνης και οι ερευνητές δοκίμασαν την αποτελεσματικότητα του SOX με βάση το πώς τα διαφορετικά επίπεδα πιθανού χρόνου φυλάκισης και οι εσωτερικοί έλεγχοι διαμορφώνουν τις στάσεις και τις αντιλήψεις των διευθυντών. Τα ευρήματα έδειξαν ότι το SOX δημιουργεί ελάχιστη αποτροπή πέρα από τους μηχανισμούς που υπήρχαν πριν από αυτό.

Ο Henry (2012) μελέτησε επίσης την επιρροή των κανονισμών για την ελαχιστοποίηση της απάτης. Ο συγγραφέας εξέτασε τη φύση μιας καπιταλιστικής οικονομίας και την έννοια της αρπαγής (η ληστρική φύση μιας νομισματικής καπιταλιστικής οικονομίας). Ο Henry (2012) ανέπτυξε ένα πλαίσιο για τον προσδιορισμό του εάν η κυβερνητική ρύθμιση είναι αποτελεσματική στην ελαχιστοποίηση της απάτης. Ο συγγραφέας σημείωσε ότι η χρηματοοικονομική της οικονομίας οδηγεί στο να γίνει η απάτη συνηθισμένη. Η μελέτη τόνισε την αυξανόμενη σημασία του χρήματος ως τελικό στόχο της επιχείρησης και ότι τα νομισματικά κέρδη καταγράφονται στους ισολογισμούς των οργανισμών. Τα ευρήματα έδειξαν ότι η κυβέρνηση μπορεί να ελέγξει, αλλά όχι να αποτρέψει τις δόλιες αναφορές σε μια ληστρική οικονομία όπου οι οργανισμοί συνεχίζουν να αναζητούν νομισματικό κέρδος με κάθε μέσο. Ένα πλεονέκτημα αυτής της έρευνας είναι η εφαρμογή της οικονομικής θεωρίας στην έννοια της δόλιας αναφοράς. Ένας περιορισμός είναι ότι η έρευνα δεν λαμβάνει υπόψη τους εσωτερικούς ελέγχους/μηχανισμούς διακυβέρνησης που εφαρμόζουν οι οργανισμοί.

Σε αντίθεση με την εργασία του Henry (2012) σχετικά με την επιρροή των κανονισμών, ο Robu (2015) παρείχε μια ανάλυση της συνάφειας της υιοθέτησης των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης με την εμπιστοσύνη στις πληροφορίες των οικονομικών καταστάσεων. Ο συγγραφέας μελέτησε ένα δείγμα 59 εταιρειών πριν και μετά την υιοθέτηση των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης. Τα αποτελέσματα της μελέτης έδειξαν μια ελαφρά αύξηση στη συνάφεια της αξίας μετά την υιοθέτηση των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης. Η μεθοδολογία της μελέτης περιλάμβανε εξέταση της επίδρασης της υιοθέτησης των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης στις τιμές των μετοχών. Ο συγγραφέας μελέτησε την αξία της τυποποιημένης αναφοράς και της διαφάνειας ως λύση για την εμπιστοσύνη της χρηματοπιστωτικής αγοράς. Ένα πλεονέκτημα αυτής της μελέτης είναι ο προσδιορισμός του πόσο γρήγορα αντικατοπτρίζονται οι πληροφορίες στις τιμές των μετοχών. Ένα άλλο πλεονέκτημα της μελέτης είναι η ένδειξη ότι η αναφορά Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής

Πληροφόρησης αυξάνει τη διαφάνεια και την ακρίβεια των οικονομικών πληροφοριών. Οι περιορισμοί της μελέτης περιλαμβάνουν διαφορές στα αποτελέσματα με βάση την επιχειρηματική δραστηριότητα και η μελέτη επικεντρώθηκε μόνο σε εισηγμένες εταιρείες της Ρουμανίας. Αυτή η μελέτη είναι χρήσιμη για την κατανόηση της συνάφειας αξίας της τυποποιημένης αναφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

3.1 Εισαγωγή

Σε αυτό το κεφάλαιο, ο εσωτερικός έλεγχος παρουσιάζεται αναλυτικότερα. Στην αρχή αυτού του κεφαλαίου ο ορισμός του εσωτερικού ελέγχου συζητείται περαιτέρω. Στη συνέχεια, περιγράφεται η έννοια του εσωτερικού ελέγχου. Στη συνέχεια παρουσιάζεται αναλυτικά το πλαίσιο COSO.

Δεν υπάρχει ένας σωστός τρόπος για τον ορισμό του εσωτερικού ελέγχου. Διαφορετικές εταιρείες μπορούν να χρησιμοποιούν διαφορετικές λειτουργίες εσωτερικού ελέγχου για διαφορετικούς σκοπούς. Ο εσωτερικός έλεγχος μπορεί γενικά να οριστεί ως μέτρα και πρακτικές που ελέγχουν τις λειτουργίες μιας εταιρείας (Ahokas, 2012). Ο Arwinge (2013) σημειώνει ότι η έννοια του εσωτερικού ελέγχου εισήχθη πριν από περισσότερα από 100 χρόνια, ενώ η σημασία των διαδικασιών εσωτερικού ελέγχου έχει αυξηθεί τις τελευταίες δεκαετίες. Ο Brown (1962) υποστηρίζει ότι οι πρώτες αναγνωρίσεις εσωτερικού ελέγχου εμφανίστηκαν το 1905. Αυτό οφειλόταν στη δημοσίευση του Lawrence Dicksee (1905) «Auditing» σχετικά με τα καθήκοντα και τις πρακτικές ελέγχου. Ο Maijoor (2000) περιγράφει ότι ο εσωτερικός έλεγχος νωρίτερα συχνά οριζόταν ως λογιστικοί έλεγχοι. Σημειώνει ότι ο ορισμός αργότερα διευρύνθηκε και στις μέρες μας χρησιμοποιείται πιο εκτενής ορισμός. Σύμφωνα με τον Dimitrijevic (2015), στην αρχή ο ρόλος του εσωτερικού ελέγχου στο πλαίσιο της απάτης επικεντρώθηκε στον εντοπισμό απάτης. Αναφέρει ότι με την ανάπτυξη του πεδίου εφαρμογής του εσωτερικού ελέγχου, η εστίαση στο πλαίσιο της απάτης έχει μετατοπιστεί προς την πρόληψη της απάτης.

Το πλαίσιο COSO αντιπροσωπεύει τον ευρύτερο ορισμό του εσωτερικού ελέγχου. Το πλαίσιο COSO συζητείται λεπτομερέστερα αργότερα σε αυτό το κεφάλαιο. Σύμφωνα με τους Spira και Page (2003), το Criteria of Control Framework (CoCo), που αναπτύχθηκε από το Canadian Institute of Chartered Accountants, είναι ένα άλλο πλαίσιο που αντιπροσωπεύει τον ευρύτερο ορισμό του εσωτερικού ελέγχου. Αυτή η διατριβή εστιάζει στο πλαίσιο COSO καθώς είναι το πιο αναφερόμενο πλαίσιο εσωτερικού ελέγχου (Ahokas 2012; Wikland, 2014; Arwinge et al., 2013; Marshall et al., 2006). Ο Ahokas (2012) περιγράφει ότι ο εσωτερικός έλεγχος χρησιμοποιείται για να διασφαλιστεί ότι μια εταιρεία λειτουργεί σύμφωνα με τους στόχους και τις οδηγίες της. Εξηγεί ότι οι διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου στοχεύουν στην πρόληψη και τον εντοπισμό ελαττωμάτων, λαθών και αθέμιτων πρακτικών. Οι Arwinge (2013) υποστηρίζουν ότι οι διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου θα πρέπει να ενσωματωθούν σε άλλες λειτουργίες διαχείρισης. Περιγράφουν ότι σε περίπτωση που ο εσωτερικός έλεγχος δεν είναι

ενοποιημένος με τις άλλες λειτουργίες διαχείρισης, οι διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου ενδέχεται, για παράδειγμα, να μην ενημερώνονται όταν εισάγονται νέες στρατηγικές. Ο Ahokas (2012) τονίζει ότι η αποτελεσματικότητα του εσωτερικού ελέγχου είναι πιο σημαντική από τον τρόπο διαρρύθμισής του. Σύμφωνα με τον Ahokas, ο εσωτερικός έλεγχος είναι αποτελεσματικός όταν διασφαλίζει τη διοίκηση και το διοικητικό συμβούλιο ότι οι οικονομικές πληροφορίες είναι αξιόπιστες και ότι θα εντοπιστούν πιθανές αδυναμίες. Παρατηρεί επίσης ότι το κόστος του εσωτερικού ελέγχου θα πρέπει να είναι λογικό σε σύγκριση με το αποκομίζον όφελος. Γενικά, οι εταιρείες μπορούν να επιλέξουν τον τρόπο εφαρμογής εσωτερικού ελέγχου. Ωστόσο, το πλαίσιο COSO παρέχει ένα γενικό μοντέλο εσωτερικού ελέγχου.

3.2 Εσωτερικός Έλεγχος

Ο Ahokas (2012) ορίζει τον εσωτερικό έλεγχο ως έναν ανεξάρτητο και αντικειμενικό οργανισμό. Επιπλέον, εξηγεί ότι οι διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου καθοδηγούνται από το Διεθνές Πλαίσιο Επαγγελματικών Πρακτικών (IPPF), που δημοσιεύεται από το Ινστιτούτο Εσωτερικών Ελεγκτών (IIA). Το IPPF ορίζει, για παράδειγμα, ηθικές και πρακτικές κατευθυντήριες γραμμές για τον εσωτερικό έλεγχο (Ahokas, 2012). Σύμφωνα με τον Ahokas, η λειτουργία εσωτερικού ελέγχου είναι συχνά μια ξεχωριστή μονάδα, ενώ ο εσωτερικός έλεγχος είναι ενσωματωμένος σε ολόκληρο τον οργανισμό. Η διοίκηση είναι η κύρια υπεύθυνη για τον εσωτερικό έλεγχο. Ο Dimitrijevic (2015) υπογραμμίζει τον ρόλο του εσωτερικού ελέγχου στην αξιολόγηση και τη διασφάλιση της ποιότητας του εσωτερικού ελέγχου στις εταιρείες. Υποστηρίζει ότι όταν μια εταιρεία στερείται εσωτερικού ελέγχου, είναι σημαντικό να χρησιμοποιούνται περισσότερα από τα άλλα μέτρα ελέγχου για τη διασφάλιση ενός αποτελεσματικού συστήματος εσωτερικού ελέγχου.

3.3 Πλαίσιο COSO

Η Επιτροπή Χορηγών Οργανισμών της Επιτροπής Treadway (COSO- Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission) εισήγαγε ένα πλαίσιο για τον εσωτερικό έλεγχο το 1992. Ο Arwinge (2013) περιγράφει ότι το πλαίσιο COSO ήταν αποτέλεσμα των απαιτήσεων των ενδιαφερομένων. Διευκρινίζει ότι οι μέτοχοι και τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη όριζαν πιο αποτελεσματικό έλεγχο για την πρόληψη της απάτης εντός των εταιρειών. Η COSO (1994) ορίζει τον εσωτερικό έλεγχο ως μια διαδικασία, η οποία προσφέρει εύλογη βεβαιότητα ότι οι στόχοι επιτυγχάνονται στις τρεις ακόλουθες κατηγορίες:

«αποτελεσματικότητα και αποδοτικότητα των λειτουργιών, αξιοπιστία της χρηματοοικονομικής αναφοράς και συμμόρφωση με τους ισχύοντες νόμους και κανονισμούς» (COSO, 1994, σελ. 3). Σύμφωνα με την COSO (1994), η αποτελεσματικότητα και η αποδοτικότητα των λειτουργιών αναφέρεται σε επιχειρηματικούς στόχους, όπως στόχους κερδοφορίας και απόδοσης. Όσον αφορά την αξιοπιστία των οικονομικών καταστάσεων, το πλαίσιο αφορά την κατάρτιση οικονομικών καταστάσεων και άλλων εκθέσεων με αξιόπιστο τρόπο. Τέλος, στην τρίτη κατηγορία, διεκπεραιώνονται οι νόμοι και οι κανονισμοί που σχετίζονται με την οργάνωση. Η διαδικασία εσωτερικού ελέγχου εκτελείται εντός της εταιρείας από τη διοίκηση, το διοικητικό συμβούλιο και το λοιπό προσωπικό (COSO, 1994).

Το πλαίσιο COSO χωρίζει τον εσωτερικό έλεγχο στα ακόλουθα πέντε μέρη: περιβάλλον ελέγχου, εκτίμηση κινδύνου, δραστηριότητες ελέγχου, πληροφορίες, επικοινωνία και παρακολούθηση (COSO, 1994). Η COSO (1994) περιγράφει ότι αυτά τα πέντε μέρη συνδέονται και μαζί δημιουργούν ένα σύστημα που αντιδρά στις αλλαγές των συνθηκών. Επιπλέον, η COSO υποστηρίζει ότι τα πέντε στοιχεία του πλαισίου συνδέονται με τις τρεις προαναφερθείσες κατηγορίες. Σύμφωνα με την COSO, οι τρεις κατηγορίες αντιπροσωπεύουν αυτό που ένας οργανισμός στοχεύει να επιτύχει, ενώ οι πέντε συνιστώσες εξηγούν τι απαιτείται για να επιτευχθεί αυτό.

3.3.1 Περιβάλλον Ελέγχου

Η COSO (1994) περιγράφει πώς το περιβάλλον ελέγχου δημιουργεί το έδαφος για τα τέσσερα άλλα μέρη του εσωτερικού ελέγχου. Η COSO εξηγεί ότι προσφέρει δομή και έλεγχο, αλλά επίσης επηρεάζει τη συνείδηση ελέγχου εντός του οργανισμού. Σύμφωνα με την COSO, το περιβάλλον ελέγχου καλύπτει, για παράδειγμα, την ακεραιότητα, τις ηθικές αξίες, τον τρόπο κατανομής της ευθύνης ή της εξουσίας και τον τρόπο οργάνωσης και ανάπτυξης των ανθρώπων. Ο Marshall (2006) συνοψίζει ότι το μέρος του περιβάλλοντος ελέγχου του πλαισίου COSO δημιουργεί μια βάση για εσωτερικό έλεγχο καθώς ορίζει τη συνειδητοποίηση ελέγχου εντός μιας εταιρείας. Το περιβάλλον ελέγχου περιλαμβάνει επτά παράγοντες. Η COSO (1994) παρατήρησε ότι ανάλογα με τον τύπο και το μέγεθος του οργανισμού, η απαιτούμενη ευρύτητα των διαφορετικών παραγόντων ποικίλλει.

Ο πρώτος παράγοντας είναι η ακεραιότητα και οι ηθικές αξίες (COSO, 1994). Η COSO σημειώνει ότι η ακεραιότητα της διοίκησης και ο βαθμός δέσμευσής της στις ηθικές αξίες αντανακλάται στους στόχους του οργανισμού και στον τρόπο επίτευξής τους. Επιπλέον, η

COSO υποστηρίζει ότι η ακεραιότητα και οι ηθικές αξίες επηρεάζουν την ποιότητα των τεσσάρων άλλων τμημάτων του εσωτερικού ελέγχου. Σύμφωνα με την COSO, η ανώτατη διοίκηση διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην επικοινωνία των ηθικών αξιών και της εκτιμώμενης συμπεριφοράς μιας εταιρείας. Προσθέτει ότι η ανώτατη διοίκηση μπορεί να επικοινωνήσει τις αξίες μέσω ενός κώδικα δεοντολογίας. Σύμφωνα με τη Διεθνή Διαφάνεια (2019a), ο κώδικας δεοντολογίας περιγράφει κανόνες συμπεριφοράς εντός μιας εταιρείας. Επιπλέον, η Διεθνής Διαφάνεια περιγράφει ότι ο κώδικας δεοντολογίας καθορίζει τις ελάχιστες απαιτήσεις σχετικά με τη συμμόρφωση και τα πειθαρχικά μέτρα. Ο Pickett (2012) υπογραμμίζει ότι ο κώδικας δεοντολογίας πρέπει να είναι απλός και αρκετά σαφής, ώστε όλοι εντός του οργανισμού να τον κατανοούν. Η COSO (1994) σημειώνει ωστόσο, ότι η συμπεριφορά και οι ενέργειες της διοίκησης είναι εξίσου σημαντικές, καθώς οι εργαζόμενοι τείνουν να ακολουθούν το παράδειγμα που έθεσε η διοίκηση.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι η δέσμευση για ικανότητα (COSO, 1994). Σύμφωνα με το πλαίσιο COSO, το καθήκον ενός εργαζομένου πρέπει να συνδέεται με το επίπεδο ικανοτήτων του. Η COSO αναφέρει επίσης ότι το απαιτούμενο επίπεδο ικανότητας εξαρτάται από την απόφαση της διοίκησης για το πόσο καλά θα πρέπει να εκτελεστούν τα καθήκοντα. Επιπλέον, η COSO εξηγεί ότι το κόστος πρέπει να λαμβάνεται υπόψη επειδή οι εργαζόμενοι με υψηλή ικανότητα είναι πιο ακριβοί ενώ οι εργαζόμενοι με χαμηλή ικανότητα συχνά απαιτούν περισσότερη επίβλεψη.

Ο τρίτος παράγοντας είναι το διοικητικό συμβούλιο και η επιτροπή ελέγχου (COSO, 1994). Σύμφωνα με το πλαίσιο COSO, παράγοντες που αφορούν το διοικητικό συμβούλιο που επηρεάζουν το περιβάλλον ελέγχου είναι, για παράδειγμα, η ανεξαρτησία του από τη διοίκηση, η εμπειρία και η σημασία του. Επιπλέον, η COSO περιγράφει ότι το διοικητικό συμβούλιο πρέπει να αμφισβητεί τη διοίκηση και να κάνει δύσκολες ερωτήσεις σχετικά με τις δραστηριότητες της ανώτατης διοίκησης. Ως εκ τούτου, η COSO υποστηρίζει ότι, για να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του συμβουλίου, το διοικητικό συμβούλιο θα πρέπει να περιλαμβάνει ακόμη και ξένους διευθυντές.

Ο τέταρτος παράγοντας είναι η φιλοσοφία και το στυλ λειτουργίας της διοίκησης (COSO, 1994). Σύμφωνα με την COSO, αντιμετωπίζει, για παράδειγμα, τον αποδεκτό επιχειρηματικό κίνδυνο αλλά και τις στάσεις απέναντι στη χρηματοοικονομική αναφορά και την επιλογή λογιστικών αρχών. Ο επόμενος, δηλαδή ο πέμπτος, παράγοντας είναι η οργανωτική δομή. Το πλαίσιο COSO τονίζει ότι η κατάλληλη δομή εξαρτάται από τη φύση και

το μέγεθος του οργανισμού. Η COSO εξηγεί ότι η δομή πρέπει, ωστόσο, να δημιουργήσει σχετικές γραμμές αναφοράς και να προσδιορίσει τους βασικούς τομείς αρμοδιοτήτων και εξουσίας.

Ο έκτος παράγοντας είναι η ανάθεση εξουσίας και ευθυνών (COSO, 1994). Η COSO υποστηρίζει ότι η εξουσία και οι ευθύνες θα πρέπει να ανατεθούν στις λειτουργικές δραστηριότητες. Επιπλέον, η COSO σημειώνει ότι θα πρέπει να καθοριστούν το επιτρεπόμενο επίπεδο πρωτοβουλίας και τα όρια εξουσίας. Ο Pickett (2012) τονίζει επίσης ότι αυτό που αναμένεται από τους εργαζόμενους πρέπει να είναι σαφές. Προσθέτει ότι οι οργανισμοί πρέπει να προσφέρουν εκπαίδευση για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να εκπληρώσουν τις προσδοκίες. Μια άλλη παρατήρηση της COSO (1994) είναι ότι το αναγνωρισμένο επίπεδο λογοδοσίας επηρεάζει το περιβάλλον ελέγχου του οργανισμού. Τέλος, ο έβδομος παράγοντας είναι οι πολιτικές και οι πρακτικές ανθρώπινου δυναμικού. Η COSO αναφέρει ότι, για παράδειγμα, οι πρακτικές πρόσληψης και κατάρτισης σηματοδοτούν την αναμενόμενη ηθική συμπεριφορά και ικανότητα στους εργαζόμενους.

Η COSO (1994) τονίζει ότι τα περιβάλλοντα ελέγχου μεταξύ των εταιρειών διαφέρουν κυρίως λόγω διαφορετικών στυλ διοίκησης. Το πλαίσιο υπογραμμίζει τη σημασία της κατανόησης ότι οι διαφορές στο περιβάλλον ελέγχου επηρεάζουν επίσης τα τέσσερα άλλα στοιχεία εσωτερικού ελέγχου. Επιπλέον, η COSO τονίζει ότι οι μικροί και μεσαίοι οργανισμοί πρέπει να προσαρμόσουν το πλαίσιο στις ανάγκες τους, καθώς ένας μεγάλος οργανισμός είναι πιθανό να απαιτεί πιο επίσημο έλεγχο. Μια άλλη παρατήρηση του πλαισίου είναι ότι κατά την αξιολόγηση του περιβάλλοντος ελέγχου θα πρέπει να εξετάζεται καθένας από τους προαναφερθέντες επτά παράγοντες. Ο Childers (2009) υποστηρίζει ότι οι συνομιλίες μεταξύ διευθυντών και εργαζομένων μπορούν να αποκαλύψουν αδυναμίες στο περιβάλλον ελέγχου. Υποστηρίζει ότι, ως εκ τούτου, οι πληροφορίες από αυτές τις συζητήσεις μπορούν να αποτελέσουν πολύτιμη συμβολή για την αξιολόγηση. Ο Childers καταλήγει στο συμπέρασμα ότι με μια γενική βάση δεδομένων για μια εταιρεία, για παράδειγμα, ένας εσωτερικός ελεγκτής μπορεί να εντοπίσει μεγαλύτερες αδυναμίες και να προτείνει βελτιώσεις στις διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου. Οι Marshall (2006) σημειώνουν ότι το 2004 η COSO αναθεώρησε τμήματα του πλαισίου εσωτερικού ελέγχου. Η ενότητα του περιβάλλοντος ελέγχου χωρίστηκε σε εσωτερικό περιβάλλον και ρύθμιση αντικειμένων για να παρέχει μια σαφέστερη εικόνα του στοιχείου.

3.3.2 Εκτίμηση Κινδύνου

Η COSO (1994) παρατήρησε ότι οι στόχοι ενός οργανισμού πρέπει να καθοριστούν πριν από την αξιολόγηση των κινδύνων. Η COSO εξηγεί ότι μόλις καθοριστούν οι στόχοι, ο οργανισμός μπορεί να καθορίσει τους κινδύνους που σχετίζονται με αυτούς και τον τρόπο διαχείρισης των κινδύνων. Η COSO προσθέτει ότι ακόμη και οι κίνδυνοι που προκαλούνται από πιθανές αλλαγές στο περιβάλλον της εταιρείας, για παράδειγμα στην οικονομία και τη βιομηχανία, πρέπει να εντοπίζονται και να αναλύονται.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, μια εταιρεία πρέπει να καθορίσει τους στόχους της πριν μπορέσει να αναλύσει και να ελέγξει τους κινδύνους. Η COSO (1994) υπενθυμίζει ότι, παρόλο που ο καθορισμός αντικειμενικών στοιχείων δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο του πλαισίου, αποτελεί προϋπόθεση για τη διαδικασία. Σύμφωνα με το πλαίσιο COSO, οι στόχοι αποτελούν μέρος του στρατηγικού σχεδίου μιας εταιρείας. Η COSO εξηγεί ότι υπάρχουν διάφοροι τρόποι καθορισμού των στόχων. Η διαδικασία μπορεί να είναι είτε δομημένη είτε άτυπη. Προσθέτει ότι είναι δυνατοί τόσο οι σιωπηροί όσο και οι σαφείς στόχοι. Το πλαίσιο περιγράφει ότι οι πιο λεπτομερείς στόχοι ονομάζονται υποστόχοι. Αυτοί οι επιμέρους στόχοι σχετίζονται με διαφορετικές δραστηριότητες εντός της εταιρείας. Ο προσδιορισμός των κρίσιμων παραγόντων επιτυχίας της εταιρείας είναι δυνατός όταν οι στόχοι είναι σαφείς. Η COSO περιγράφει ότι οι κρίσιμοι παράγοντες επιτυχίας είναι στοιχεία και δραστηριότητες που είναι απαραίτητα για την επίτευξη των στόχων. Υπάρχει μια ποικιλία πιθανών στόχων. Το πλαίσιο COSO προσδιορίζει, ωστόσο, τρεις κύριες κατηγορίες. Η πρώτη κατηγορία είναι οι επιχειρησιακοί στόχοι. Σύμφωνα με την COSO, αυτοί οι στόχοι σχετίζονται με την αποτελεσματικότητα και την αποδοτικότητα. Εξηγεί ότι, για παράδειγμα, οι στρατηγικές αποφάσεις και η βασική δραστηριότητα επηρεάζουν αυτούς τους στόχους και μπορεί να διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό μεταξύ εταιρειών και τομέων. Η δεύτερη κατηγορία είναι οι στόχοι χρηματοοικονομικής αναφοράς. Σύμφωνα με την COSO, αυτοί οι στόχοι συνδέονται στενά με τις εξωτερικές απαιτήσεις και στοχεύουν στην εξασφάλιση αξιόπιστων οικονομικών καταστάσεων. Η τρίτη κατηγορία είναι οι στόχοι συμμόρφωσης. Παρόμοια με τη δεύτερη κατηγορία, και αυτοί οι στόχοι σχετίζονται με εξωτερικές απαιτήσεις. Η COSO εξηγεί ότι αυτοί οι στόχοι σχετίζονται με τη συμμόρφωση με νόμους και κανονισμούς. Υπενθυμίζει ωστόσο, ότι υπάρχει επικάλυψη μεταξύ των τριών κατηγοριών και οι περιστάσεις μπορούν να επηρεάσουν την κατηγοριοποίηση.

Όλες οι εταιρείες αντιμετωπίζουν κινδύνους στις δραστηριότητές τους. Αν και οι κίνδυνοι πρέπει να μετριαστούν, η COSO (1994) υπενθυμίζει ότι είναι αδύνατο να επιτευχθεί μηδενικό επίπεδο κινδύνου. Ως εκ τούτου, το πλαίσιο υποστηρίζει ότι οι εταιρείες πρέπει να

αποφασίσουν το αποδεκτό επίπεδο κινδύνου. Το πλαίσιο COSO υποστηρίζει ότι ο εντοπισμός και η εξέταση των κινδύνων είναι ένα κρίσιμο μέρος του εσωτερικού ελέγχου και πρέπει να διαχειρίζονται σε όλα τα επίπεδα του οργανισμού. Το πλαίσιο περιγράφει ότι τόσο εξωτερικοί όσο και εσωτερικοί παράγοντες μπορούν να θέτουν κινδύνους για τις λειτουργίες μιας εταιρείας. Η αλλαγή στις λειτουργίες αυξάνει τους κινδύνους της εταιρείας και το πλαίσιο COSO σημειώνει ότι οι εταιρείες με νέους στόχους έχουν μεγαλύτερους κινδύνους. Ωστόσο, σημειώνει ότι ακόμη και εταιρείες που επιδιώκουν παρόμοιες επιδόσεις με τα προηγούμενα έτη αντιμετωπίζουν κινδύνους λόγω, για παράδειγμα, αλλαγών στην αγορά. Η COSO υποστηρίζει ότι στη διαδικασία αναγνώρισης κινδύνου οι εταιρείες πρέπει να αναγνωρίζουν όλες τις σημαντικές και κρίσιμες δραστηριότητες και αλληλεπιδράσεις.

Η COSO (1994) περιγράφει ότι, για παράδειγμα, οι τεχνολογικές εξελίξεις, η νέα νομοθεσία και οι ανάγκες των πελατών είναι εξωτερικοί παράγοντες που δημιουργούν κινδύνους για τις εταιρείες. Αναφέρει ότι το μη πειστικό διοικητικό συμβούλιο, η προσβασιμότητα των εργαζομένων στα περιουσιακά στοιχεία και η ποιότητα του προσωπικού είναι παραδείγματα εσωτερικών παραγόντων που δημιουργούν κινδύνους. Το πλαίσιο COSO περιγράφει ότι οι δραστηριότητες υψηλού κινδύνου μπορούν να προσδιοριστούν με ποσοτικές και ποιοτικές μεθόδους. Σύμφωνα με την COSO, ακόμη και οι ανασκοπήσεις του κλάδου και τα συνέδρια διαχείρισης προσφέρουν δυνατότητες εντοπισμού κινδύνων. Το πλαίσιο COSO επισημαίνει, ωστόσο, ότι αντί για τις επιλεγμένες μεθόδους, το θεμελιώδες μέρος της διαδικασίας αναγνώρισης είναι να ληφθούν υπόψη όλοι οι παράγοντες που δημιουργούν κινδύνους. Περιγράφει τέλος, ότι πρέπει να προσδιοριστεί η σημασία αυτών των παραγόντων. Η COSO υποστηρίζει πως, εκτός από την αξιολόγηση των κινδύνων σε επίπεδο οντότητας, θα πρέπει να αξιολογούνται και σε επίπεδο δραστηριότητας. Το πλαίσιο COSO αναφέρει ότι αυτό επιτρέπει τον εντοπισμό κινδύνων σε μεγάλα τμήματα, όπως οι πωλήσεις και η παραγωγή.

Μόλις εντοπιστούν οι κίνδυνοι, πρέπει να αναλυθούν. Σύμφωνα με την COSO (1994), η διαδικασία ανάλυσης συνίσταται στην αξιολόγηση της σημασίας και της πιθανότητας του κινδύνου. Επιπλέον, εξηγεί ότι λαμβάνονται υπόψη οι δραστηριότητες που σχετίζονται με τη διαχείριση των κινδύνων. Η COSO σημειώνει ότι μόνο οι σημαντικοί κίνδυνοι που είναι πιθανό να προκύψουν πρέπει να τύχουν μεγάλης προσοχής. Ωστόσο, το πλαίσιο COSO επισημαίνει ότι είναι συχνά δύσκολο να σκιαγραφηθούν οι κίνδυνοι στους οποίους πρέπει να επικεντρωθεί μια εταιρεία. Σύμφωνα με το πλαίσιο, το μέγεθος ενός κινδύνου μπορεί να είναι μεγάλο, μέτριο ή μικρό.

Η COSO (1994) περιγράφει ότι η αλλαγή των συνθηκών μέσα σε μια εταιρεία, όπως νέο προσωπικό ή νέα συστήματα πληροφοριών, εγκυμονεί επίσης κινδύνους για τις εταιρείες. Υποστηρίζει πως οι εταιρείες πρέπει να έχουν διαδικασίες που να προσδιορίζουν τους κινδύνους που προκαλούνται από την αλλαγή. Είναι απαραίτητο να υπάρχουν συστήματα έγκαιρης προειδοποίησης που θα ειδοποιούν την εταιρεία για πιθανούς μελλοντικούς κινδύνους. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως σε αυτό το κεφάλαιο, το πλαίσιο αναθεωρήθηκε το 2004. Ο Marshall (2006) περιγράφει ότι στην ενημέρωση του 2004 η ενότητα εκτίμησης κινδύνου χωρίστηκε σε αναγνώριση συμβάντων, εκτίμηση κινδύνου και απόκριση κινδύνου.

3.3.3 Δραστηριότητες Ελέγχου

Σύμφωνα με την COSO (1994), οι ενέργειες και οι πολιτικές που διασφαλίζουν την υλοποίηση των οδηγιών της διοίκησης σε μια εταιρεία ονομάζονται δραστηριότητες ελέγχου. Η COSO περιγράφει ότι οι δραστηριότητες ελέγχου περιλαμβάνουν διαφορετικές ενέργειες, όπως εξουσιοδοτήσεις και διαχωρισμό καθηκόντων, και υπάρχουν σε όλη τη δομή της εταιρείας. Ο Marshall (2006) υπογραμμίζει ότι οι ανωμαλίες στις διαδικασίες εντοπίζονται ή αποτρέπονται με δραστηριότητες ελέγχου. Με αυτόν τον τρόπο τα χειριστήρια διασφαλίζουν ότι οι διαδικασίες λειτουργούν με τον προβλεπόμενο τρόπο.

Η COSO (1994) περιγράφει ότι υπάρχουν τρεις κατηγορίες δραστηριοτήτων ελέγχου. Οι κατηγορίες είναι λειτουργίες, οικονομικές αναφορές και συμμόρφωση. Ωστόσο, εξηγεί ότι οι κατηγορίες αλληλεπικαλύπτονται και ορισμένες δραστηριότητες ανήκουν σε πολλές κατηγορίες. Προσθέτει ότι υπάρχουν επίσης διάφορα είδη ελέγχων, όπως προληπτικοί και έλεγχοι ανίχνευσης. Το πλαίσιο COSO αναφέρει ότι οι αναθεωρήσεις ανώτατου επιπέδου, δηλαδή η σύγκριση της πραγματοποιηθείσας απόδοσης, για παράδειγμα, με τον προϋπολογισμό ή τα προηγούμενα έτη, και ο διαχωρισμός καθηκόντων, δηλαδή ο διαχωρισμός των αρχών για στενά συναφή καθήκοντα, είναι παραδείγματα πιθανών δραστηριοτήτων ελέγχου.

Η COSO (1994) αναφέρει ότι υπάρχουν δύο στοιχεία στις δραστηριότητες ελέγχου. Πρώτον, μια πολιτική ορίζει τι απαιτείται. Τονίζει ότι οι πολιτικές θα πρέπει να είναι σαφείς και να εκτελούνται με συνέπεια και διεξοδικότητα. Δεύτερον, οι διαδικασίες διασφαλίζουν ότι οι πολιτικές εκπληρώνονται. Εξηγεί ότι οι διαδικασίες ελέγχουν διάφορα στοιχεία των πολιτικών, όπως τη φύση των διαπραγματεύσιμων τίτλων. Επιπλέον, η COSO υποστηρίζει ότι η αποτελεσματικότητα των διαδικασιών θα πρέπει να ελέγχεται τακτικά.

Η COSO (1994) υπογραμμίζει ότι οι εταιρείες πρέπει να συνδέσουν τις δραστηριότητες ελέγχου με το στοιχείο αξιολόγησης κινδύνου που συζητήθηκε προηγουμένως. Προσθέτει ότι η διαδικασία αξιολόγησης κινδύνου επιτρέπει επίσης τον εντοπισμό σωστών δραστηριοτήτων ελέγχου. Επιπλέον, σημειώνει ότι οι έλεγχοι πρέπει να υποστηρίζουν την επίτευξη των στόχων της εταιρείας. Σύμφωνα με την COSO, οι δραστηριότητες ελέγχου προσφέρουν τη δυνατότητα εξέτασης της απόδοσης και της προόδου της εταιρείας.

Η COSO (1994) περιγράφει ότι λόγω της ευρείας χρήσης πληροφοριακών συστημάτων στις εταιρείες, απαιτούνται διάφοροι έλεγχοι για αυτά τα συστήματα. Εξηγεί ότι οι δραστηριότητες ελέγχου των συστημάτων πληροφοριών μπορεί να είναι γενικοί έλεγχοι, οι οποίοι ισχύουν για όλα τα συστήματα πληροφοριών. Αναφέρει ότι, για παράδειγμα, οι έλεγχοι ασφαλείας πρόσβασης είναι παραδείγματα γενικών ελέγχων. Προσθέτει ότι τα στοιχεία ελέγχου εφαρμογών είναι ένας άλλος τύπος ελέγχου συστημάτων πληροφοριών. Ισχύουν για συγκεκριμένα πληροφοριακά συστήματα. Το πλαίσιο COSO υπογραμμίζει ότι οι δύο τύποι ελέγχων συνδέονται. Υποστηρίζει ότι απαιτούνται σωστοί και λειτουργικοί γενικοί έλεγχοι για να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα των ελέγχων της εφαρμογής.

Η COSO (1994) παρατήρησε ότι όλες οι οντότητες έχουν συγκεκριμένους ελέγχους για οντότητες. Περιγράφει ότι διαφορετικές οντότητες έχουν διαφορετικούς ελέγχους λόγω, για παράδειγμα, διαφορών στα πεδία και στους ανθρώπους που εργάζονται στην οντότητα. Το πλαίσιο εξορθολογίζει επίσης ότι οι πιο σύνθετες οντότητες θα απαιτούν περισσότερες δραστηριότητες ελέγχου, ενώ οι απλούστερες οντότητες διαχειρίζονται με λιγότερους ελέγχους. Το πλαίσιο COSO υπενθυμίζει ότι οι εταιρείες πρέπει πάντα να προσαρμόζουν τις δραστηριότητες ελέγχου στους συγκεκριμένους στόχους της εταιρείας, της οντότητας και άλλους παράγοντες.

3.4 Περιορισμοί Εσωτερικού Ελέγχου

Η COSO (1994) υπενθυμίζει ότι ο εσωτερικός έλεγχος έχει τους περιορισμούς του. Σύμφωνα με το πλαίσιο COSO, «ο εσωτερικός έλεγχος, ανεξάρτητα από το πόσο καλά είναι σχεδιασμένος ή λειτουργεί, μπορεί να παρέχει μόνο εύλογη διασφάλιση στη διοίκηση και το διοικητικό συμβούλιο σχετικά με την επίτευξη των στόχων μιας οικονομικής οντότητας». (COSO, 1994, σελ. 79). Δηλαδή, ο εσωτερικός έλεγχος στοχεύει να εξασφαλίσει ότι μια εταιρεία λειτουργεί σε ικανοποιητικό επίπεδο, αλλά δεν μπορεί να προσφέρει απόλυτη διασφάλιση ότι δεν θα υπάρξει κίνδυνος. Η COSO (1994) περιγράφει ότι ο εσωτερικός έλεγχος

στηρίζεται σε αποφάσεις που βασίζονται στην ανθρώπινη κρίση. Υποστηρίζει επομένως, ότι υπάρχουν περιορισμοί. Αναφέρει ότι ένα πρόβλημα που προκαλείται από την ανθρώπινη κρίση είναι οι βλάβες. Δηλαδή, το προσωπικό μπορεί να παρερμηνεύσει τις οδηγίες ή για παράδειγμα η κόπωση μπορεί να προκαλέσει σφάλματα. Σύμφωνα με την COSO, ένα άλλο ζήτημα είναι η λεγόμενη «παράκαμψη διαχείρισης», δηλαδή ότι η διοίκηση αποκλίνει από τις πολιτικές ή τις διαδικασίες της εταιρείας για δόλιους λόγους. Επιπλέον, σημειώνει ότι ο εσωτερικός έλεγχος μπορεί να χάσει τη συμπαιγνία μεταξύ εσωτερικών ή εσωτερικών και εξωτερικών μερών. Επιπλέον, οι Dimitrijevic (2015) περιγράφουν ότι η συμπαιγνία επιτρέπει την αποφυγή των ελέγχων και βλάπτει τις διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου. Τέλος, η COSO (1994) αναφέρει ότι η εξισορρόπηση των οφελών και του κόστους μπορεί να είναι πρόκληση. Σημειώνει ωστόσο ότι οι εταιρείες θα πρέπει να επιδιώκουν να βρουν την ιδανική ισορροπία μεταξύ κόστους και οφέλους. Οι Zakaria et al., (2016) τονίζουν τις ίδιες προαναφερθείσες δυσκολίες που σχετίζονται με τον εσωτερικό έλεγχο.

Επιπλέον, ο Maijoor (2000) επικρίνει τους γενικούς ορισμούς εσωτερικού ελέγχου, όπως το πλαίσιο COSO, επειδή είναι δύσκολο να προσδιοριστεί τι είναι εσωτερικός έλεγχος και τι όχι. Οι Spira και Page (2003) παρατηρούν επίσης τη δυσκολία στην περιγραφή του εσωτερικού ελέγχου. Ο Maijoor (2000) υποστηρίζει ότι αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε όλες τις ενέργειες εντός ενός οργανισμού να προσδιορίζονται ως μέρος της διαδικασίας εσωτερικού ελέγχου. Ο Maijoor συμπεραίνει ότι η διαφοροποίηση στους ορισμούς έχει οδηγήσει σε ένα αποσυνδεδεμένο ερευνητικό πεδίο εσωτερικού ελέγχου. Επιπλέον, οι Spira και Page (2003) αναφέρονται στα ευρήματα του Maijoor (2000) και καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η ανεπαρκής έρευνα του εσωτερικού ελέγχου έχει οδηγήσει σε αποφάσεις που βασίζονται σε υποθέσεις που στερούνται επιστημονικής απόδειξης. Επιπλέον, οι Heir (2005) αναφέρουν το ζήτημα του ασαφούς καταμερισμού των ευθυνών και της έλλειψης πρακτικής καθοδήγησης σχετικά με την εφαρμογή στο πλαίσιο COSO. Ο Pickett (2012) σημειώνει ότι ορισμένοι ισχυρίζονται ότι το πλαίσιο COSO είναι ξεπερασμένο. Υποστηρίζει, ωστόσο, ότι το πλαίσιο εξακολουθεί να είναι χρήσιμο για τις περισσότερες, ιδιαίτερα μεγάλες, εταιρείες.

3.5 Διαχείριση Κινδύνων

Ο Dionne (2013) παρείχε τις απαρχές της διαχείρισης κινδύνου στη βιβλιογραφία. Οι πρώτες μελέτες στη διαχείριση κινδύνων πραγματοποιήθηκαν μεταξύ 1955 και 1964, με τα πρώτα ακαδημαϊκά βιβλία να γράφτηκαν το 1963 και το 1964. Η πρώτη βιβλιογραφία

διαχείρισης κινδύνου δεν περιλάμβανε τον εταιρικό χρηματοοικονομικό κίνδυνο, αλλά συνδέθηκε με την ασφάλιση της αγοράς για την προστασία ατόμων και εταιρειών από απώλειες ατυχημάτων. Ο συγγραφέας ανέφερε μερικές σημαντικές προόδους στη διαχείριση κινδύνου κατά τη διάρκεια των δεκαετιών, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης παραγώγων για τη διαχείριση του κινδύνου τη δεκαετία του 1970, των χαρτοφυλακίων κινδύνου τη δεκαετία του 1980 και της δημιουργίας θέσεων διαχειριστών κινδύνου τη δεκαετία του 1990. Ο συγγραφέας συζήτησε επίσης προβλήματα διαχείρισης κινδύνου που συνδέονται με την οικονομική κρίση του 2007 και συνέστησε περαιτέρω βελτιώσεις στη διαχείριση κινδύνων.

Η διαχείριση κινδύνων προήλθε αρχικά από τον τομέα της ασφάλισης. Οι Mehr και Forbes (1973) πρότειναν τη συγχώνευση της θεωρίας διαχείρισης κινδύνου με τη χρηματοοικονομική θεωρία, βλέποντας την εταιρεία ως μια ολιστική λειτουργικότητα. Η εξέταση των εταιρικών στόχων είναι το πρώτο βήμα σε αυτό το προτεινόμενο μοντέλο διαχείρισης κινδύνου. Οι συγγραφείς υποστηρίζουν ότι η διαχείριση κινδύνων θα πρέπει να ενσωματωθεί στη συνολική διαδικασία εταιρικής απόφασης και πρότειναν ότι το μοντέλο φέρνει ρεαλισμό στη διαδικασία λήψης αποφάσεων.

Ο Snider (1990) συζήτησε επίσης τους στόχους της διαχείρισης κινδύνου. Ο συγγραφέας σημείωσε τη σημασία των σαφώς καθορισμένων στόχων διαχείρισης κινδύνου. Τόνισε τα βήματα για τη δημιουργία στόχων διαχείρισης κινδύνου. Η δημιουργία μιας πολιτικής διαχείρισης κινδύνου προέρχεται από τον διαχειριστή κινδύνου ή έναν σύμβουλο διαχείρισης. Οι δηλώσεις πολιτικής γενικεύονται και παρέχουν καθοδήγηση για τη λήψη αποφάσεων. Ο συγγραφέας εντόπισε ορισμένους παράγοντες που επηρεάζουν τον καθορισμό των στόχων, συμπεριλαμβανομένης της οργανωτικής δομής, της δομής αναφοράς και των βραχυπρόθεσμων/μακροπρόθεσμων στόχων. Η εστίαση του παρελθόντος σε βραχυπρόθεσμους στόχους οδήγησε στην αγνόηση του ελέγχου και της πρόληψης των ζημιών. Ο συγγραφέας έκανε μερικές συστάσεις για τη βελτίωση της διαχείρισης κινδύνων, συμπεριλαμβανομένης της έκκλησης για επέκταση της διαχείρισης κινδύνου πέρα από την ασφάλιση, όπως πρότειναν οι Mehr και Forbes (1973), εκπαιδευτικά προγράμματα διαχείρισης κινδύνου και μετατόπιση της διαχείρισης κινδύνου από τη χρηματοδότηση για την ενθάρρυνση της μακροπρόθεσμης σκέψης. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη για την κατανόηση της εξέλιξης της διαχείρισης κινδύνου και της συνεχιζόμενης ανάγκης για εκπαίδευση στον τομέα της διαχείρισης κινδύνου.

Παρόμοια με την προηγούμενη έρευνα, ο Snider (1991) αναγνώρισε την ανάγκη επέκτασης της λειτουργίας της διαχείρισης κινδύνου πέρα από την ασφάλιση και την ανάγκη για εκπαίδευση διαχείρισης κινδύνου. Ο συγγραφέας συζήτησε την έννοια της διαχείρισης κινδύνου. Η έρευνα περιλάμβανε την ιστορία των προόδων στη διαχείριση κινδύνων, συμπεριλαμβανομένης της αναγνώρισης από τον ακαδημαϊκό κόσμο, τα πρώτα ακαδημαϊκά βιβλία για τη διαχείριση κινδύνου και την εφαρμογή μιας θέσης διαχειριστή κινδύνου σε οργανισμούς. Ο συγγραφέας τόνισε μια αρχική αντίσταση από τα ανώτερα στελέχη, αναφέροντας την ιδέα ότι η αλλαγή ισοδυναμεί με αβεβαιότητα. Ο Snider (1991) συζήτησε επίσης μια κρίση στις αρχές της δεκαετίας του 1970, που σχετίζεται με την ασφάλιση, η οποία οδήγησε στην αποδοχή της έννοιας της διαχείρισης κινδύνου. Το 1973, ιδρύθηκε η Ένωση της Γενεύης, ενθαρρύνοντας την έρευνα για τη διαχείριση κινδύνου και δημοσιεύοντας πολλές εννοιολογικές εργασίες για το θέμα. Ο συγγραφέας συνέστησε τους ακαδημαϊκούς ως πηγή προόδου στη διαχείριση κινδύνων και τον καθορισμό διεθνών προτύπων για τη διαχείριση κινδύνων.

Ο Crockford (2005) συζήτησε τον κίνδυνο ως συνάρτηση της αλλαγής. Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά στα Geneva Papers το 1976. Ο συγγραφέας όρισε τη διαχείριση κινδύνου ως την ικανότητα αντιμετώπισης της αλλαγής. Ο συγγραφέας διαπίστωσε ότι η ταχεία αλλαγή ασκεί πίεση στη διαχείριση κινδύνου, καθιστώντας δυσκολότερη την προσαρμογή των οργανισμών. Παρόμοια με τους Mehr και Forbes (1973), ο Crockford (2005) συνέστησε ότι η διαχείριση κινδύνου πρέπει να είναι λειτουργία όλων των μανάτζερ και όχι ενός μεμονωμένου τμήματος του οργανισμού.

Ο Spikin (2013) παρείχε επίσης μια ολοκληρωμένη βιβλιογραφική ανασκόπηση της διαχείρισης κινδύνου. Ο συγγραφέας συζήτησε τα θεμέλια της θεωρίας διαχείρισης κινδύνου. Σημείωσε τη ζήτηση για υψηλότερο επίπεδο διαχείρισης κινδύνου μετά από σκάνδαλα και την εξέλιξη νέων απειλών καθώς εξελίσσεται η τεχνολογία. Το άρθρο παρείχε μια εξήγηση της έννοιας του κινδύνου, συμπεριλαμβανομένων της αιτίας, της πιθανότητας, του πλαισίου και της αβεβαιότητας. Ο Spikin (2013) συζήτησε επίσης τα χαρακτηριστικά του κινδύνου, όπως η απώλεια, η δυσχρηστία και η σοβαρότητα των επιπτώσεων. Ο συγγραφέας έκανε μια διάκριση μεταξύ της έννοιας του κινδύνου και της έννοιας της αβεβαιότητας. Σύμφωνα με τις προηγούμενες μελέτες των Mehr και Forbes (1973) και του Crockford (2005), ο Spikin (2013) συζήτησε μια ολοκληρωμένη προσέγγιση διαχείρισης κινδύνου (διαχείριση επιχειρηματικού κινδύνου).

Ενώ η προηγούμενη έρευνα επικεντρώθηκε σε μια ολιστική προσέγγιση στη διαχείριση κινδύνου, ο Lister (2007) συζήτησε τη σημασία ενός προγράμματος κατά της απάτης. Ο οργανισμός πρέπει να γνωρίζει τους κινδύνους για να τους μετριάσει. Αυτό απαιτεί μια ολοκληρωμένη αξιολόγηση κινδύνου απάτης, σύμφωνα με την ολιστική προσέγγιση. Ένα πρόγραμμα καταπολέμησης της απάτης μπορεί να βελτιώσει την εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων. Ωστόσο, ο Lister (2007) πρότεινε η προσέγγιση να είναι προληπτική και αντιδραστική, εντοπίζοντας τους κινδύνους και έχοντας ένα σχέδιο δράσης σε περίπτωση απάτης. Οι τρεις βασικές συνιστώσες του σχεδίου περιλάμβαναν τον καθορισμό του τόνου μέσω πολιτικών και της επικοινωνίας, την προληπτική δράση μέσω της αξιολόγησης και παρακολούθησης των κινδύνων και την αντίδραση με το σχεδιασμό ενός σχεδίου απόκρισης. Ο Lister (2007) περιέλαβε μια αξιολόγηση της δημιουργίας ενός σχεδίου χρησιμοποιώντας το τρίγωνο της απάτης και συμβουλές για τη συμπερίληψη αξιολόγησης τρίτου μέρους για το σχεδιασμό του προγράμματος. Ο συγγραφέας προειδοποίησε ότι το σχέδιο θα πρέπει να είναι σε εξέλιξη για να φιλοξενηθεί σε ένα μεταβαλλόμενο περιβάλλον.

Ο Chinniah (2015) εξέτασε ηθικά ζητήματα που σχετίζονται με τη χειραγώγηση των δεδομένων των οικονομικών καταστάσεων. Ο συγγραφέας μελέτησε την αποτελεσματικότητα των κυβερνητικών δεοντολογικών προτύπων και, όπως ο Lister (2007), τόνισε την ανάγκη για ένα πρόγραμμα διαχείρισης απάτης σε οργανισμούς. Ο Chinniah (2015) εξέτασε επίσης τα κίνητρα των συντακτών να χειραγωγούν τα δεδομένα των οικονομικών καταστάσεων. Ο συγγραφέας παρείχε συστάσεις για την πρόληψη και τον εντοπισμό της απάτης.

Οι Ovidiu-Constantin, Alin-Constantin και Madalina (2010) τόνισαν τη σημασία της διαχείρισης κινδύνου και τον ρόλο της στον έλεγχο εντός του οργανισμού. Ένα πρόγραμμα διαχείρισης κινδύνου σημαίνει μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στις οικονομικές καταστάσεις του οργανισμού και χαμηλότερο ελεγκτικό κίνδυνο. Οι συγγραφείς σημείωσαν τα οφέλη από την εφαρμογή ενός προγράμματος διαχείρισης κινδύνου, παρόμοιο με προηγούμενες έρευνες, αλλά καθόρισαν επίσης τον ρόλο του εσωτερικού ελεγκτή στη διασφάλιση της διαχείρισης κινδύνου. Ένα μοντέλο ελεγκτικού κινδύνου προσφέρεται για εξωτερικούς ελεγκτές με βάση τη διαχείριση κινδύνου του οργανισμού. Οι συγγραφείς ανέφεραν τη διαχείριση κινδύνου ως λύση στις κρίσεις απάτης.

Ο Power (2013) τόνισε τη διαφορά μεταξύ της απάτης και του κινδύνου απάτης. Ο συγγραφέας παρείχε μια ανάλυση για την κατανόηση του συστήματος σκέψης που σχετίζεται με τη διαχείριση κινδύνου απάτης, σε αντίθεση με προηγούμενες έρευνες σχετικά με τα

οργανωτικά προγράμματα. Η ανάλυση περιλάμβανε την εξέταση του κινδύνου απάτης σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Ο ερευνητής παρείχε μια διοικητική και νομική εστίαση στην κατανόηση της διαχείρισης κινδύνου. Ο συγγραφέας αμφισβήτησε την άποψη ότι η διαχείριση κινδύνου είναι απλώς μια απάντηση σε απάτη του παρελθόντος, δίνοντας έμφαση στην πρόληψη σε αντίθεση με την απόκριση. Τα στοιχεία του κινδύνου απάτης που εξετάζει ο συγγραφέας περιλαμβάνουν τον εξωτερικό έλεγχο, τον κίνδυνο, την απάτη, τον εσωτερικό έλεγχο, τη διαχείριση κινδύνου και τη ρύθμιση.

Ο Maynard (1999) πρότεινε ότι η διαχείριση αξιολογείται από την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης κινδύνου, με βασικό στοιχείο τον εσωτερικό έλεγχο. Ο συγγραφέας προσδιόρισε τις βέλτιστες πρακτικές που σχετίζονται με τον ρόλο του εσωτερικού ελέγχου στη διαχείριση κινδύνου. Ωστόσο, ο Maynard (1999) επεσήμανε ότι καμία από τις βέλτιστες πρακτικές που εντοπίστηκαν δεν απαιτούνταν από κανονισμούς.

Σε αντίθεση με τις μελέτες για την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης κινδύνου, ο Stulz (2008) εξέτασε τι σημαίνει αποτυχία της διαχείρισης κινδύνου. Μια μεγάλη απώλεια δεν σημαίνει πάντα ότι η διαχείριση κινδύνου απέτυχε. Ο συγγραφέας αναφέρθηκε στον τρόπο με τον οποίο η αποτυχία μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη βελτίωση της διαχείρισης κινδύνου και σημείωσε ότι η αποτελεσματική διαχείριση κινδύνου δεν αποτελεί εγγύηση έναντι της αποτυχίας. Ο Stulz (2008) απαριθμεί τους πέντε τύπους αποτυχίας ως ακατάλληλα μέτρα, λανθασμένη μέτρηση/παράβλεψη, παράβλεψη γνωστών κινδύνων, έλλειψη επικοινωνίας και αποτυχία παρακολούθησης/διαχείρισης. Ο συγγραφέας σημείωσε ότι τα μοντέλα ιστορικών δεδομένων είναι αποτελεσματικά μόνο σε ένα βαθμό και πρότεινε τη χρήση ανάλυσης σεναρίων για συμπλήρωση.

Οι Servaes, Tamayo και Tufano (2009) εξέτασαν τη σχέση μεταξύ θεωρίας και πρακτικής διαχείρισης κινδύνου. Οι συγγραφείς περιέλαβαν μια έρευνα των Οικονομικών Διευθυντών σχετικά με την αξία της διαχείρισης κινδύνου. Η λειτουργία διαχείρισης εταιρικού κινδύνου ορίζεται ως ένα σύνολο μεθόδων και διαδικασιών για τον προσδιορισμό των ειδών και των επιπέδων έκθεσης σε κίνδυνο. Σύμφωνα με την έρευνα, οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι είναι ο εμπορικός, ο χρηματοοικονομικός και η συναλλαγματική ισοτιμία. Λιγότεροι από τους μισούς οργανισμούς συμπεριέλαβαν ανάλυση κινδύνου στη διαδικασία στρατηγικού σχεδιασμού.

Το κορυφαίο όφελος του σχεδιασμού διαχείρισης κινδύνων είναι η βελτιωμένη λήψη αποφάσεων σε επίπεδο οργανισμού, με στόχο την κουλτούρα συνειδητοποίησης κινδύνου. Ένα

άλλο αναφερόμενο όφελος είναι τα σταθερά κέρδη και η επιχειρηματική φήμη. Σημειώνεται έλλειψη μέτρων για την αξιολόγηση της λειτουργίας διαχείρισης κινδύνου. Οι συγγραφείς απαρίθμησαν τα οφέλη και το κόστος που σχετίζονται με τη διαχείριση κινδύνου. Πολλοί Οικονομικοί Διευθυντές δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσουν την αξία των λειτουργιών διαχείρισης κινδύνου στον οργανισμό. Πολλοί οργανισμοί ανέφεραν τη διαχείριση κινδύνου ως λιγότερο από το 10% του χρηματοοικονομικού προϋπολογισμού. Η σκέψη που βασίζεται στον κίνδυνο δεν ενσωματώνεται στις καθημερινές δραστηριότητες.

Οι προτάσεις για τη λειτουργία διαχείρισης κινδύνου περιλάμβαναν την ενσωμάτωση της σκέψης που βασίζεται στον κίνδυνο, τον καθορισμό σαφών στόχων και την ενστάλαξη μιας κουλτούρας επίγνωσης του κινδύνου. Αυτό είναι παρόμοιο με την ολιστική προσέγγιση που προτείνουν άλλοι.

Ο Shapiro (2014) παρείχε μια περιγραφή και ανάλυση ενός πλαισίου για τον εσωτερικό έλεγχο του κινδύνου απάτης. Ο συγγραφέας τόνισε την ανάγκη οι ελεγκτές να έχουν βαθύτερη κατανόηση των πέντε συνιστωσών του εσωτερικού ελέγχου. Οι πέντε συνιστώσες είναι το περιβάλλον ελέγχου, οι πληροφορίες και η επικοινωνία, η αξιολόγηση κινδύνου, οι δραστηριότητες ελέγχου και η παρακολούθηση. Ο συγγραφέας πρότεινε πιθανές χρήσεις υπολογιστών και ανθρώπινων πόρων για εσωτερικό έλεγχο.

Πριν από την έρευνα Shapiro (2014), ο Bamberger (2010) διερεύνησε τις προκλήσεις λογοδοσίας που σχετίζονται με την αυτοματοποίηση της συμμόρφωσης με τους νόμους διαχείρισης κινδύνου. Ο συγγραφέας υποστήριξε ότι η αυτοματοποίηση της διαχείρισης κινδύνου οδηγεί σε λοξή λήψη αποφάσεων λόγω μεροληψίας, αυτοματισμού και παρεμπόδισης της ορθής κρίσης. Ο αυτοματισμός αυξάνεται για την αντιμετώπιση των αυξανόμενων απαιτήσεων διαχείρισης κινδύνου που ορίζονται στους διάφορους νόμους. Οι παράμετροι των αυτοματοποιημένων προγραμμάτων υπόκεινται στην ερμηνεία του προγραμματιστή των κανονιστικών νόμων. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε αλλοιωμένες αντιλήψεις των υπευθύνων λήψης αποφάσεων και σε έλλειψη προσεκτικής αναθεώρησης.

Ο Bamberger (2010) διερεύνησε το φαινόμενο του αυτοματισμού και την αποτυχία των ρυθμιστικών αρχών να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις. Το άρθρο 404 του νόμου Sarbanes-Oxley απαιτεί την ανάπτυξη ενός εσωτερικού συστήματος διαχείρισης κινδύνου, αλλά επιτρέπει τη ρυθμιστική διακριτική ευχέρεια. Ο συγγραφέας σημείωσε ότι οι οίκοι αξιολόγησης αρχίζουν να περιλαμβάνουν διαδικασίες διαχείρισης κινδύνου στις αξιολογήσεις πιστοληπτικής ικανότητας τους. Ο συγγραφέας σημείωσε επίσης μια τάση αυτοματοποίησης

λόγω του αυξανόμενου κόστους συμμόρφωσης, αλλά συνέστησε μια προσέγγιση υπευθυνότητας στη λήψη αποφάσεων.

Το άρθρο τόνισε τα οφέλη και τις παγίδες της χρήσης τεχνολογίας για συμμόρφωση. Οι κύριες παγίδες που αναφέρθηκαν ήταν η αδυναμία αντανάκλασης της αβεβαιότητας και η έλλειψη αιτιολογημένης ανθρώπινης κρίσης. Ο Bamberger (2010) συνέστησε την ενσωμάτωση της ανθρώπινης κρίσης και της υπευθυνότητας στη λήψη αποφάσεων στο πρόγραμμα διαχείρισης κινδύνου που βασίζεται στην τεχνολογία.

Ο Seow (2009) ερεύνησε επίσης τη χρήση τεχνικών γνώσεων για τον εντοπισμό κινδύνων απάτης. Ο συγγραφέας συνέκρινε τη χρήση βοηθημάτων λήψης αποφάσεων από έμπειρους διευθυντές και άπειρους μαθητές. Η διαχείριση κινδύνων αποτελεί βασική ευθύνη εποπτείας των συμβουλίων και των επιτροπών ελέγχου. Η αξιολόγηση κινδύνου αποτελεί μέρος της ευθύνης για τη διασφάλιση της ακεραιότητας των οικονομικών αποφάσεων. Ο συγγραφέας εξέτασε την επίδραση της καθοδήγησης στην απόδοση του διευθυντή της αξιολόγησης κινδύνου, χρησιμοποιώντας μια υποθετική περίπτωση. Τα ευρήματα έδειξαν τη σημασία της εμπειρογνωμοσύνης στη λήψη αποφάσεων. Παρόμοια με την εργασία του Bamberger (2010), ο Seow (2009) προειδοποίησε κατά της χρήσης γενικών βοηθημάτων λήψης αποφάσεων με έμπειρους επιχειρηματίες και πρότεινε την ανάγκη για λεπτομερή/συμφραζόμενη καθοδήγηση.

Οι Song, Hu, Du και Sheng (2014) επεκτάθηκαν σε προηγούμενες εργασίες και παρουσίασαν μια υβριδική μέθοδο μηχανικής εκμάθησης για την αξιολόγηση του κινδύνου απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν δεδομένα της κινεζικής εταιρείας για να προσδιορίσουν τους παράγοντες κινδύνου και να αναπτύξουν το μοντέλο. Η έρευνα περιλάμβανε εξέταση της αποτελεσματικότητας της προτεινόμενης προσέγγισης για τη βελτίωση των αποτελεσμάτων πρόβλεψης απάτης. Οι συγγραφείς προχώρησαν σε ανασκόπηση της βιβλιογραφίας σχετικά με τους παράγοντες κινδύνου, τις μεθόδους αξιολόγησης και τα μέτρα πρόληψης. Η παρουσιαζόμενη μέθοδος αξιολόγησης κινδύνου περιλάμβανε τη χρήση ενός μοντέλου μηχανικής μάθησης με κανόνες κινδύνου απάτης. Οι συγγραφείς εξέτασαν το μοντέλο χρησιμοποιώντας ποσοτική λογιστική παλινδρόμηση. Τα πειραματικά αποτελέσματα έδειξαν ότι η μέθοδος βοηθά στην αξιολόγηση του κινδύνου απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Συνολικά, η προτεινόμενη μέθοδος είναι χρήσιμη για τους ελεγκτές λόγω των εύκολα κατανοητών μεταβλητών και κανόνων.

Οι Srivastava, Mock και Gao (2011) εξέτασαν τη θεωρία Dempster-Shafer (DS) για να διαχειριστούν τις αβεβαιότητες που σχετίζονται με τον ελεγκτικό κίνδυνο. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν τη θεωρία DS για να μοντελοποιήσουν τον τρόπο με τον οποίο οι υπεύθυνοι λήψης αποφάσεων σκέφτονται τις αβεβαιότητες και επεκτάθηκαν στην προηγούμενη έρευνα των Bamberger (2010) και Seow (2009) εξετάζοντας τις πτυχές αληθοφάνειας και πεποιθήσεων της απάτης και εστιάζοντας σε στοιχεία και συλλογισμούς. Οι συγγραφείς ανέπτυξαν ένα μοντέλο κινδύνου απάτης για να αξιολογήσουν την πεποίθηση και την αληθοφάνεια με βάση τους παράγοντες του τριγώνου απάτης, όπως κίνητρο, ευκαιρία και στάση. Οι συγγραφείς πρότειναν τη χρήση δύο ξεχωριστών μοντέλων αξιολόγησης κινδύνου. Ένα μοντέλο για την αξιολόγηση σφαλμάτων και ένα μοντέλο για την αξιολόγηση της απάτης.

Οι Aggarwal, Erel, Stulz και Williamson (2009) μελέτησαν τις επιπτώσεις της οικονομικής και χρηματοοικονομικής ανάπτυξης μιας χώρας στο επίπεδο των επενδύσεων στην εταιρική διακυβέρνηση.

Τα ευρήματα έδειξαν ότι η υψηλότερη ανάπτυξη οδηγεί σε υψηλότερες επενδύσεις και η χαμηλότερη επένδυση στην εταιρική διακυβέρνηση οδηγεί σε χαμηλότερη εταιρική αξία. Οι συγγραφείς παρείχαν επίσης τα ελάχιστα πρότυπα διακυβέρνησης για έναν έλεγχο: οι αμοιβές συμβούλων είναι μικρότερες από τις αμοιβές ελέγχου, η επιτροπή ελέγχου αποτελείται από ανεξάρτητους εξωτερικούς και οι ελεγκτές επικυρώνονται στην ετήσια συνάντηση.

Σε αντίθεση με την προηγούμενη έρευνα σχετικά με τους εσωτερικούς ελέγχους, οι Nix και Morgan (2013) παρείχαν εμπειρικά στοιχεία για τις απόψεις των Οικονομικών Διευθυντών σχετικά με την αποτελεσματικότητα της χρήσης εξωτερικών πιστοποιημένων εξεταστών απάτης (CFE). Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι η χρήση των CFE είναι επωφελής για τον οργανισμό. Τα CFE παρέχουν μια μέθοδο εσωτερικού ελέγχου και εταιρικής διακυβέρνησης για τους οργανισμούς. Το CFE ειδικεύεται στον εντοπισμό και την πρόληψη απάτης. Η έρευνα περιλάμβανε μια έρευνα για τις αντιλήψεις των CFO για τις αξίες και τα οφέλη από τη χρήση των CFE. Ένα πλεονέκτημα αυτής της μελέτης είναι ότι δείχνει την αξία των CFE για τους οργανισμούς και τονίζει τη σημασία των μελλοντικών χρήσεων, συμπεριλαμβανομένων των ενημερωμένων ακαδημαϊκών μαθημάτων. Ένας περιορισμός της έρευνας είναι ότι συμμετείχε μόνο σε CFO. Ο συγγραφέας δεν περιλαμβάνει τις αντιλήψεις άλλων ενδιαφερομένων, όπως οι ελεγκτές και τα μέλη του οργανωτικού συμβουλίου.

Σε σχέση με τους εξωτερικούς ελέγχους, οι Eutsler, Nickell και Robb (2016) διερεύνησαν την αυξημένη πιθανότητα δράσης επιβολής κατά των ελεγκτών όταν ανακαλυφθεί

απάτη. Οι ερευνητές χρησιμοποίησαν τη θεωρία συλλογιστικής αντιπαράθεσης ότι ο ελεγκτής θα μπορούσε να είχε κάνει περισσότερα. Η έρευνα περιλάμβανε ανασκόπηση υποτιθέμενων υποθέσεων απάτης από την SEC, αλλά περιορίζεται από το μικρό μέγεθος του δείγματος. Τα αποτελέσματα έδειξαν μια θετική σχέση μεταξύ των τροποποιήσεων της γνώμης της συνεχιζόμενης δραστηριότητας και της αυξημένης πιθανότητας δράσης επιβολής. Οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι η τεκμηρίωση θεωρήσεων απάτης εκτός των τυπικών απαιτήσεων ελέγχου μπορεί να αυξήσει τις περιπτώσεις νομικής δράσης. Αυτό μπορεί να οφείλεται στην εκτίμηση ότι το αποτέλεσμα θα μπορούσε να είχε αποτραπεί, σε ενδεχόμενο συμπέρασμα αμέλειας ή ότι οι ελεγκτές πραγματοποίησαν τις διαδικασίες αλλά απέτυχαν να αποτρέψουν την απάτη.

Οι Eutsler (2016) αναφέρουν πως η έρευνα έχει επιπτώσεις στους ρυθμιστές προτύπων. Επιπλέον, οι κρίσεις των ελεγκτών και η απειλή νομικής δράσης θα μπορούσαν να παρακινήσουν τη βελτίωση της ποιότητας του ελέγχου. Οι συγγραφείς συζήτησαν τη λογοδοσία του ελεγκτή και την επίγνωση του κινδύνου απάτης. Η έρευνα περιλάμβανε μονομεταβλητή και πολυπαραγοντική ανάλυση. Η γνώμη των συγγραφέων ήταν ότι μια διαδικασία που βασίζεται στα αποτελέσματα μπορεί να αποτρέψει την ορθή κρίση των ελεγκτών. Αυτή η έρευνα είναι χρήσιμη για την κατανόηση των κινήτρων των ελεγκτών.

Οι κύριες απαιτήσεις ενός ελέγχου περιλαμβάνουν την εξέταση εάν υπάρχουν παράγοντες κινδύνου και την αξιολόγηση του κινδύνου. Η παρουσία παραγόντων κινδύνου θα πρέπει να ενεργοποιεί μια απάντηση ελέγχου. Οι συγγραφείς χρησιμοποίησαν αναλυτική ιεραρχία για να ταξινομήσουν τους παράγοντες. Παρέχεται μια λίστα με τους 25 παράγοντες, που κυμαίνονται σε 3 κατηγορίες: χαρακτηριστικά διαχείρισης και επιρροή στο περιβάλλον ελέγχου, συνθήκες του κλάδου και χαρακτηριστικά λειτουργικής και χρηματοοικονομικής σταθερότητας. Οι συγγραφείς δημιούργησαν ένα μοντέλο απόφασης από τις απαντήσεις της έρευνας, βρίσκοντας συνολικά ότι η κατηγορία των χαρακτηριστικών διαχείρισης κατατάχθηκε πιο σημαντική. Τα ευρήματα έδειξαν ότι οι πιο σημαντικοί μεμονωμένοι παράγοντες είναι η σημαντική αποζημίωση που συνδέεται με επιθετικές λογιστικές πρακτικές και η αποτυχία της διοίκησης να επιδείξει την κατάλληλη στάση σχετικά με τον εσωτερικό έλεγχο.

Σε αντίθεση με την αναθεωρημένη βιβλιογραφία, οι Hess και Cottrell (2016) παρείχαν συστάσεις για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης σε ένα περιβάλλον μικρών επιχειρήσεων. Οι συγγραφείς περιέγραψαν τις μοναδικές προκλήσεις και ευκαιρίες του κινδύνου απάτης για τις μικρές επιχειρήσεις. Οι πηγές κινδύνου που περιγράφονται στη μελέτη

περιλαμβάνουν πελάτες, πωλητές, εργαζόμενους και το Διαδίκτυο. Στη μελέτη αναπτύχθηκε ένα σχέδιο διαχείρισης κινδύνου απάτης. Ένα πλεονέκτημα αυτής της μελέτης είναι ότι τόνισε τη σημασία της διαχείρισης κινδύνου για την απάτη. Ένας περιορισμός της μελέτης είναι ότι εστίασε μόνο σε μικρές επιχειρήσεις.

Αυτή η μελέτη ωφελήθηκε από τη χρήση της έννοιας της διαχείρισης κινδύνου βασιζόμενη στην υπάρχουσα βιβλιογραφία και συστάσεις. Η Dionne (2013) παρείχε ένα ιστορικό της έννοιας της διαχείρισης κινδύνου μαζί με συστάσεις για βελτίωση, ενώ ο Chinniah (2015) και οι Mehr και Forbes (1973) εξέτασαν τα μοντέλα διαχείρισης κινδύνου και τα ηθικά ζητήματα της διαχείρισης κινδύνου. Ο Power (2013) τόνισε την ανάγκη να δοθεί έμφαση στην πρόληψη έναντι της αντιμετώπισης της απάτης, ενώ ο Shapiro (2014) εστίασε στους εσωτερικούς ελέγχους για την πρόληψη της απάτης. Επιπλέον, οι Ovidiu-Constantin, Alin-Constantin και Madalina (2010) τόνισαν τη σημασία του ρόλου των ελεγκτών στη διαχείριση κινδύνου και ο Stulz (2008) τόνισε την ανάγκη για ανάλυση περιπτώσεων.

Πολλοί από τους συγγραφείς της βιβλιογραφίας για τη διαχείριση κινδύνων παρατήρησαν ότι γνώριζαν τους κινδύνους της απάτης. Αυτή η προτεινόμενη μελέτη μπορεί να ωφεληθεί με βάση τις διάφορες προτάσεις των συγγραφέων. Ο Snider (1990) τόνισε τη σημασία των σαφώς καθορισμένων στόχων για τη διαχείριση κινδύνων, ενώ οι Apostolou, Hassell και Webber (2001); Lister (2007); και Seow (2009) τόνισαν τη σημασία του εντοπισμού των κινδύνων για τον μετριασμό των κινδύνων. Επιπλέον, ο Maynard (1999) αναγνώρισε τη δυνατότητα των ελεγκτών να χρησιμοποιούν την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης κινδύνου ως εργαλείο για την αξιολόγηση της διοίκησης κατά τη διαδικασία ελέγχου. Η αξιοποίηση της υπάρχουσας βιβλιογραφίας θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις για τους φορείς θέσπισης προτύπων για τη βελτίωση της διαχείρισης κινδύνου και της πρόληψης της απάτης.

3.5.1 Εφαρμογή Διαχείρισης Κινδύνου

Ο Lam (2006) εξηγεί ότι για να επιτευχθεί μια αποτελεσματική διαχείριση κινδύνου που αναγνωρίζει διάφορους κινδύνους, οι εταιρείες πρέπει να έχουν ένα σχέδιο εφαρμογής. Υποστηρίζει ότι ένα πλαίσιο διαχείρισης κινδύνου και ένα σχέδιο εφαρμογής επιτρέπουν στις εταιρείες να δημιουργήσουν μια συνεπή και ολοκληρωμένη προσέγγιση όσον αφορά τη διαχείριση κινδύνου. Ο Lam υπογραμμίζει ότι το πλαίσιο πρέπει να καλύπτει την εταιρική διακυβέρνηση, τη διαχείριση γραμμών, τη διαχείριση χαρτοφυλακίου, τη μεταφορά κινδύνου, την ανάλυση κινδύνου, τα δεδομένα και τους τεχνολογικούς πόρους και τη διαχείριση των

ενδιαφερομένων. Υποστηρίζει ότι αυτά είναι τα βασικά στοιχεία της διαχείρισης κινδύνων και του εσωτερικού ελέγχου. Οι Marshall (2006) αναφέρουν ότι το 2004 η COSO εισήγαγε ένα πλαίσιο διαχείρισης κινδύνου που ονομάζεται πλαίσιο COSO ERM. Περιγράφουν ότι τα πέντε στοιχεία που βρίσκονται στα περισσότερα πλαίσια κινδύνου είναι: ορισμός κινδύνου, μέτρηση κινδύνου, παρακολούθηση κινδύνου, κατανομή κινδύνου και διαχείριση κινδύνου. Ο Marshall υποστηρίζει ότι η ποιότητα της διαδικασίας αυξάνεται με την πάροδο του χρόνου καθώς αυξάνεται η κατανόηση των κινδύνων που αντιμετωπίζουν.

Σύμφωνα με τον Lam (2006), τα τέσσερα στάδια της εφαρμογής της διαχείρισης κινδύνου είναι η δημιουργία της βάσης, ο εντοπισμός και η αξιολόγηση των κινδύνων, η μέτρηση και η αναφορά των κινδύνων και τέλος ο μετριασμός και η διαχείριση των κινδύνων. Όπως αναφέρθηκε, η αξιολόγηση των κινδύνων αποτελεί συστατικό στοιχείο του πλαισίου COSO. Ο Lam (2006) υπογραμμίζει ότι τα διαφορετικά στάδια μπορούν να εκτελεστούν με διάφορες τάξεις. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι οι εταιρείες πρέπει να προσδιορίσουν τη σειρά που τους ταιριάζει καλύτερα. Σύμφωνα με τους Merna και Al-Thani (2008), τα ακόλουθα τρία ερωτήματα δημιουργούν τη βάση για τη διαδικασία αξιολόγησης κινδύνου: μπορεί να συμβεί κάτι «κακό», πόσο πιθανό είναι και ποιες είναι οι συνέπειες αν συμβεί. Σχολιάζουν, ωστόσο, ότι οι αξιολογητές κινδύνου πρέπει να διευκρινίσουν ποιο είναι το «κακό» για κάθε εταιρεία.

3.5.2 Διαδικασία Διαχείρισης Κινδύνου

Οι Merna και Al-Thani (2008) συνοψίζουν τη διαδικασία διαχείρισης κινδύνου σε τρία κύρια βήματα: προσδιορισμός κινδύνου, ποσοτικοποίηση και ανάλυση κινδύνου και απόκριση κινδύνου. Περιγράφουν ότι το πρώτο βήμα, ο προσδιορισμός κινδύνου, περιλαμβάνει αποφάσεις για τους σχετικούς κινδύνους και τις ειδικότητες τους. Επιπλέον, ο Pickett (2012) υποστηρίζει ότι εάν μια εταιρεία καταφέρει να εντοπίσει όλους τους σχετικούς κινδύνους, μπορεί επίσης να προετοιμαστεί και να στοχεύσει στην αποτροπή τους. Οι Merna και Al-Thani (2008) υπογραμμίζουν ότι η διαδικασία αναγνώρισης κινδύνου πρέπει να επαναλαμβάνεται τακτικά.

Σύμφωνα με τους Merna και Al-Thani (2008), το δεύτερο βήμα, η ποσοτικοποίηση και η ανάλυση κινδύνου, αποτελείται από την εκτίμηση των κινδύνων που εντοπίστηκαν στο προηγούμενο βήμα. Οι Merna και Al-Thani περιγράφουν ότι ο στόχος της ανάλυσης κινδύνου είναι να προσδιοριστούν οι σχετικοί κίνδυνοι που πρέπει να αντιμετωπίσει η εταιρεία. Σημειώνουν ότι η ανάλυση κινδύνου μπορεί να γίνει χρησιμοποιώντας τόσο ποιοτικές όσο και

ποσοτικές τεχνικές. Οι Merna και Al-Thani διευκρινίζουν ότι οι ποιοτικές μέθοδοι στοχεύουν στην εκτίμηση των επιπτώσεων που δημιουργούν οι διαφορετικοί κίνδυνοι. Εξηγούν ότι η σημασία του κινδύνου αξιολογείται με βάση τις πιθανές επιπτώσεις. Σύμφωνα με τους Merna και Al-Thani, για παράδειγμα ο καταγισμός ιδεών, η ανάλυση υποθέσεων, τα μητρώα κινδύνου και οι συνεντεύξεις είναι παραδείγματα ποιοτικών τεχνικών. Οι Merna και Al-Thani περιγράφουν ότι οι ποσοτικές μέθοδοι με τη σειρά τους επικεντρώνονται στον υπολογισμό των ακριβών τιμών και πιθανοτήτων στα έργα. Οι Merna και Al-Thani αναφέρουν ότι οι ποσοτικές τεχνικές συνήθως απαιτούν στατιστικά δεδομένα, τα οποία στη συνέχεια αναλύονται με τη βοήθεια μοντέλων υπολογιστή. Σύμφωνα με τους Merna και Al-Thani, για παράδειγμα, τα δέντρα αποφάσεων, η ανάλυση πλέγματος πιθανοτήτων-επιπτώσεων και η ανάλυση ευαισθησίας είναι παραδείγματα ποσοτικών τεχνικών.

Οι Merna και Al-Thani (2008) περιγράφουν ότι το τρίτο και τελευταίο βήμα, η απόκριση στον κίνδυνο, περιλαμβάνει τις συγκεκριμένες αντιδράσεις στους κινδύνους που εντοπίστηκαν και αναλύθηκαν. Η Merna και ο Al-Thani υποστηρίζουν ότι υπάρχουν τέσσερις πιθανές ενέργειες σε αυτό το κομμάτι. Οι εταιρείες μπορούν, για παράδειγμα, να εξαλείψουν έναν κίνδυνο ή να τον μειώσουν. Η τρίτη επιλογή είναι να μεταβιβάσουν ορισμένοι κίνδυνοι σε διαφορετικούς ενδιαφερόμενους. Τέλος, η τέταρτη πιθανότητα που υπογραμμίζουν η Merna και ο Al-Thani είναι να μην αντιδρούν στον κίνδυνο και να διατηρούν τον κίνδυνο. Σημειώνουν ότι η μη ανταπόκριση μπορεί να προκληθεί, για παράδειγμα, από αποτυχία στα προηγούμενα βήματα. Ο Pickett (2012) προσθέτει στα προαναφερθέντα βήματα και αναφέρει ότι στη διαχείριση κινδύνου απάτης οι εταιρείες πρέπει επίσης να έχουν συνεχείς ρουτίνες ανίχνευσης. Υποστηρίζει ότι μόνο οι έλεγχοι είναι ανεπαρκείς. Ο Pickett υπογραμμίζει ότι, για παράδειγμα, στην περίπτωση απάτης, οι εταιρείες πρέπει να αναζητούν ενεργά πιθανές απάτες.

3.5.3. Προκλήσεις Στη Διαχείριση Κινδύνων

Ο Lam (2006) υπογραμμίζει ότι υπάρχουν διάφορα ζητήματα και δυσκολίες που σχετίζονται με την εφαρμογή και τη χρήση της διαχείρισης κινδύνου. Σύμφωνα με τον Lam, πολλές εταιρείες τείνουν να παράγουν αναφορές κινδύνου χαμηλής ποιότητας. Εξηγεί ότι οι αναφορές συχνά περιλαμβάνουν μεγάλο όγκο άσχετων δεδομένων. Τονίζει ότι είναι σημαντικό η διαχείριση κινδύνου να παρέχει σαφείς και σχετικές πληροφορίες στη διοίκηση. Ο Lam σημειώνει ότι μια άλλη πρόκληση στη διαχείριση κινδύνου είναι η ανεπαρκής επικοινωνία και συντονισμός. Αναφέρει ότι οι ρόλοι διαφορετικών λειτουργιών πρέπει να ανατεθούν ξεκάθαρα για να αποφευχθούν τα τυφλά σημεία. Επιπλέον, περιγράφει ότι η διαδικασία υλοποίησης

μπορεί να είναι ανεπαρκής σε σωστούς πόρους. Τονίζει ότι η διαδικασία υλοποίησης απαιτεί μεγάλο όγκο πόρων και μπορεί να προκαλέσει μεγάλο κόστος για την εταιρεία. Επιπλέον, σύμφωνα με τον Lam, είναι απαραίτητο να παρέχουμε αποδεικτικά στοιχεία για πρώιμα οφέλη προκειμένου να δικαιολογηθεί και να παρακινηθεί η υποστήριξη από τη διοίκηση και άλλους ενδιαφερόμενους φορείς. Ανεξάρτητα από τις προκλήσεις, ο Lam (2006) υποστηρίζει ότι η διαχείριση κινδύνου θα χρησιμοποιηθεί ευρέως και στο μέλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΑΠΑΤΗΣ

4.1 Εισαγωγή

Η χρήση διάφορων τεχνικών για την ανίχνευση λογιστικής απάτης είναι μια πολύ σημαντική διαδικασία για την αποφυγή παρατυπιών έγκαιρων οικονομικών καταστάσεων και για την αποτροπή πιθανών σκανδάλων από διάφορους χειριστές που εμπλέκονται σε αυτή τη διαδικασία. Σύμφωνα με τους Zhao και Karoor (2011), μέχρι σήμερα εκτιμάται ότι στις περισσότερες περιπτώσεις οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται συχνότερα είναι: παλινδρόμηση, δέντρο αποφάσεων, νευρωνικά δίκτυα, τα δίκτυα Bayesian και υποστηριζόμενες διανυσματικές μηχανές.

4.2 Τεχνικές Ανίχνευσης Απάτης

1. Παλινδρόμηση

Η μέθοδος παλινδρόμησης για τον εντοπισμό απάτης εκτιμάται ότι είναι η πιο χρησιμοποιούμενη μέθοδος μέχρι στιγμής. Οι μετασχηματισμοί μεταβλητών σε μοντέλα παλινδρόμησης μελετήθηκαν επίσης στο πλαίσιο του εντοπισμού απάτης. Μια μελέτη που έγινε στην Ελλάδα από στοιχεία 76 εταιρειών, εκ των οποίων οι μισές έχουν εμπλακεί στην υπόθεση απάτης, ενώ οι άλλες μισές όχι. Σε αυτή τη μελέτη χρησιμοποιήθηκαν 10 οικονομικές μεταβλητές και πολυμεταβλητή λογιστική παλινδρόμηση για τον εντοπισμό σχέσεων μεταξύ των παραγόντων που σχετίζονται με την απάτη των οικονομικών καταστάσεων. Το σύνολο των δέκα οικονομικών εκθέσεων καθαρό κέρδος προς το σύνολο του ενεργητικού, ο λόγος του συνολικού χρέους προς το σύνολο του ενεργητικού, η οικονομική ανησυχία, ο λόγος των αποθεμάτων και των πωλήσεων και ο λόγος του κεφαλαίου κίνησης και του συνόλου των περιουσιακών στοιχείων χρησιμοποιούνται για την εξέταση πιθανών προβλέψεων χρηματοοικονομικής απάτης. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι εταιρείες με υψηλά αποθέματα σε σχέση με τις πωλήσεις, υψηλό χρέος προς το σύνολο του ενεργητικού, χαμηλότερο καθαρό κέρδος στο σύνολο του ενεργητικού, χαμηλότερο κεφάλαιο κίνησης στο σύνολο του ενεργητικού και υψηλό οικονομικό στρες είναι πιο πιθανό να χειραγωγήσουν τις οικονομικές καταστάσεις.

2. Δέντρο απόφασης

Ο στόχος των δέντρων απόφασης είναι η ταξινόμηση που διαχωρίζει τις παρατηρήσεις σε ομάδες και πολλαπλές αμοιβαία αποκλειστικές επιλέγοντας σωστά χαρακτηριστικά για να μοιραστούν το καλύτερο δείγμα. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται για την πρόβλεψη των κρυφών προβλημάτων στις οικονομικές καταστάσεις λαμβάνοντας υπόψη τις ακόλουθες έξι μεταβλητές: Ταχεία περιουσιακά στοιχεία προς τρέχουσες υποχρεώσεις, αγοραία αξία των ιδίων κεφαλαίων προς το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων, συνολικές υποχρεώσεις προς το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων και πληρωμές τόκων στο εισόδημα πριν από τόκους.

3. Νευρωνικό Δίκτυο

Τα νευρωνικά δίκτυα είναι μια άλλη τεχνική που χρησιμοποιείται με επιτυχία για τον εντοπισμό χρηματοοικονομικής απάτης. Αυτή η τεχνική δεν προϋποθέτει ανεξαρτησία από ένα χαρακτηριστικό και είναι σε θέση να επεξεργάζεται δεδομένα που σχετίζονται και είναι μια κατάλληλη εναλλακτική για προβλήματα όπου ορισμένες παραδοχές σχετικά με την παλινδρόμηση δεν είναι έγκυρες.

4. Μπεϋζιανά δίκτυα

Η μέθοδος Μπεϋζιανών δικτύων χρησιμοποιείται συνήθως για την περιγραφή των στατιστικών στοιχείων ενός συγκεκριμένου χρήστη και των στατιστικών στοιχείων διαφορετικών σεναρίων απάτης. Τα δίκτυα Bayes μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να αποδείξουν την πιθανότητα απάτης λαμβάνοντας υπόψη τη συμπεριφορά των χρηστών των οικονομικών καταστάσεων.

5. Υποστηριζόμενες διανυσματικές μηχανές (SVM)

Το SVM δημιουργεί ένα γραμμικό μοντέλο για την αξιολόγηση μιας συνάρτησης απόφασης χρησιμοποιώντας μη γραμμικό διάνυσμα υποστήριξης που βασίζεται σε όρια κλάσης. Επίσης, το SVM βασίζεται στη δομική αρχή της ελαχιστοποίησης του κινδύνου, που σημαίνει ότι αυτός ο τύπος ταξινομητή ελαχιστοποιεί την κορυφή του τρέχοντος κινδύνου ενώ ο άλλος ελαχιστοποιεί τον εμπειρικό κίνδυνο του ταξινομητή. Η χρήση αυτής της τεχνικής μπορεί να βοηθήσει εσωτερικούς και εξωτερικούς ελεγκτές που πρέπει να διαθέσουν

περιορισμένους πόρους ελέγχου για να λάβουν τις κατάλληλες αποφάσεις κατά τη διάρκεια των προειδοποιήσεων για απάτη. Η εφαρμογή του επεκτείνεται σε φόρους, τράπεζες, πιστωτές, ρυθμιστικές αρχές και φορείς (Pai et al., 2011).

Οι τεχνικές που αναφέρονται παραπάνω έχουν αποδειχθεί αποτελεσματικές στον εντοπισμό απάτης στις οικονομικές καταστάσεις. Ωστόσο, δεν είναι χωρίς περιορισμούς. Αν και αυτές οι τεχνικές έχουν αναπτυχθεί για την προγνωστική μοντελοποίηση ανακαλύψεων απάτης στις οικονομικές καταστάσεις, δεν έχουν αναπτυχθεί αρκετά όσον αφορά την εκτίμηση επιπτώσεων πιθανής απάτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΈΡΕΥΝΑ

Για να διερευνήσω και να κατανοήσω τα σχετικά μοτίβα και θέματα πρόληψης απάτης στις οικονομικές καταστάσεις, εξέτασα την υπάρχουσα βιβλιογραφία σχετικά με την απάτη στις οικονομικές καταστάσεις σχετικά με τα κίνητρα, την πρόθεση, την ευθύνη, την αναγνώριση και την πρόληψη της απάτης. Το μεγαλύτερο μέρος της βιβλιογραφίας επικεντρώθηκε στο τρίγωνο της απάτης και στις συνέπειες προηγούμενων υποθέσεων απάτης. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι συγγραφείς προσέφεραν στρατηγικές πρόληψης και ανίχνευσης με βάση δείκτες και μεταβλητές που σχετίζονται με τον εντοπισμό απάτης.

Τα αίτια και οι συνέπειες της απάτης ήταν το επίκεντρο ορισμένων μελετών με προσδιορισμό της ανάγκης για μεταρρύθμιση της διακυβέρνησης. Αρκετοί συγγραφείς εστίασαν τις μελέτες τους στα κίνητρα και τους παράγοντες πρόθεσης για τη διάπραξη απάτης. Μια κοινή σύσταση αυτών των μελετών είναι η ανάγκη για περισσότερη έρευνα σχετικά με την προληπτική πρόληψη της απάτης.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα στη βιβλιογραφία είναι η ευθύνη του ελέγχου για την ανίχνευση της απάτης και οι αντιλήψεις των ελεγκτών για τα μέτρα πρόληψης. Ένα σημαντικό εύρημα της έρευνας ήταν η έλλειψη συναίνεσης σχετικά με τον ρόλο των ελεγκτών στον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης και η έλλειψη σχετικής ποιοτικής έρευνας.

Ένα μεγάλο μέρος της βιβλιογραφίας επικεντρώθηκε στους εσωτερικούς ελέγχους και την εταιρική διακυβέρνηση σε σχέση με τη διαδικασία ελέγχου, συμπεριλαμβανομένης της ανάγκης για μια αυστηρή αναθεώρηση των εσωτερικών ελέγχων και μια προγραμματισμένη εκτίμηση κινδύνου ως μέρος της διαδικασίας ελέγχου. Ορισμένοι ερευνητές μελέτησαν την ικανότητα των ελεγκτών να αναγνωρίζουν την απάτη και διαπίστωσαν ότι απαιτείται περισσότερη εκπαίδευση για τους ελεγκτές για να προσδιορίσουν την πρόθεση διάπραξης απάτης. Ένας ερευνητής διαπίστωσε ότι οι ελεγκτές θεωρούν τις τρέχουσες μεθόδους ανίχνευσης απάτης ανεπαρκείς. Ένας άλλος ερευνητής σημείωσε ότι η προληπτική πρόληψη απαιτεί επαρκείς ελέγχους και μια ηθική εταιρική κουλτούρα.

Εκτός από την εστίαση στη διαδικασία ελέγχου, πολλοί από τους συγγραφείς παρείχαν έρευνα σχετικά με τους εσωτερικούς ελέγχους και την εταιρική διακυβέρνηση, καθώς σχετίζεται με την εταιρική ευθύνη. Αρκετοί ερευνητές εστίασαν τις μελέτες τους στους εσωτερικούς ελέγχους, ενώ άλλοι εστίασαν στις πτυχές ηθικής και συμπεριφοράς της εταιρικής κουλτούρας. Ωστόσο, άλλοι συγγραφείς μελέτησαν τις επιπτώσεις και την επιρροή των

κυβερνητικών κανονισμών και νομοθεσίας. Ένας κοινός προσδιορισμός είναι η αυξημένη πιθανότητα απάτης όταν η διακυβέρνηση και η εταιρική κουλτούρα είναι φτωχές. Πολλοί από τους συγγραφείς ανέπτυξαν προηγμένα μοντέλα ανίχνευσης απάτης και μερικές συνιστάμενες στρατηγικές πρόληψης.

Παρά την αφθονία της βιβλιογραφίας που σχετίζεται με την απάτη των οικονομικών καταστάσεων, παραμένει ένα κενό στις μελέτες που σχετίζονται με την πρόληψη. Αρκετοί συγγραφείς εξέφρασαν την ανάγκη για πρόληψη και ισχυρότερους ελέγχους εταιρικής διακυβέρνησης. Αυτή η μελέτη κάλυψε αυτό το κενό εστιάζοντας στην έννοια της διαχείρισης κινδύνου για την κατανόηση των τρεχουσών πρακτικών για τον εντοπισμό και την πρόληψη της δόλιας χρηματοοικονομικής αναφοράς σε εταιρικό περιβάλλον και την κατανόηση της προοπτικής των ελεγκτών για την ανακάλυψη χρηματοοικονομικής απάτης. Διερεύνησα τις τρέχουσες μεθόδους έγκαιρης ανίχνευσης και πρόληψης από τη σκοπιά των συμμετεχόντων για να κατανοήσω καλύτερα την τρέχουσα πολιτική που σχετίζεται με δόλιες αναφορές και πιθανούς δείκτες απάτης. Αυτή η μελέτη επέκτεινε τη γνώση στον κλάδο, επιτρέποντας τη μελλοντική έρευνα να βασιστεί δυνητικά στις τρέχουσες πρακτικές για τη δημιουργία προληπτικών μοντέλων για τον εντοπισμό και την πρόληψη της απάτης στις χρηματοοικονομικές καταστάσεις. Επιπλέον, οι επαγγελματίες μπορεί να μπορούν να χρησιμοποιήσουν αυτές τις πληροφορίες για να αναπτύξουν προληπτικές διαδικασίες διαχείρισης κινδύνου για την πρόληψη της απάτης και οι ελεγκτές μπορεί να μπορούν να αναπτύξουν κατευθυντήριες γραμμές για την έγκαιρη ανίχνευση της απάτης και την επίβλεψη κινδύνου.

Βιβλιογραφία

Abbasi, A., Albrecht, C., Vance, A., & Hansen, J. (2012). Metafraud: A meta-learning framework for detecting financial fraud. *MIS Quarterly*, 36(4), 1293-A12. <http://misq.org/>

ACFE. (2016). ACFE fraud prevention check-up. ACFE.com
Aggarwal, R., Erel, I., Stulz, R., & Williamson, R. (2009). Differences in governance practices between U.S. and foreign firms: Measurement, causes, and consequences. *Review of Financial Studies*, 22(8), 3131–3169. doi: 10.1093/rfs/hhn107

Ahmed, M., Mahmood, A. N., & Islam, M. R. (2016). A survey of anomaly detection techniques in financial domain. *Future Generation Computer Systems*, 55, 278- 288. doi: 10.1016/j.future.2015.01.001

Albashrawi, M. (2016). Detecting financial fraud using data mining techniques: A decade review from 2004 to 2015. *Journal of Data Science*, 14(3), 553–569. <http://www.jds-online.com/>

Albrecht, C., Holland, D., Malagueño, R., Dolan, S., & Tzafir, S. (2015). The role of power in financial statement fraud schemes. *Journal of Business Ethics*, 131(4), 803. doi: 10.1007/s10551-013-2019-1

Albrecht, W. S., & Hoopes, J. L. (2014). Why audits cannot detect all fraud. (cover story). *CPA Journal*, 84(10), 12-21. <https://www.nysscpa.org/news/publications/the-cpa-journal/issue>

Ang, J., Jiang, Z., & Wu, C. (2016). Good apples, bad apples: Sorting among Chinese companies traded in the U.S. *Journal of Business Ethics*, 134(4), 611-629. doi:10.1007/s10551-014-2387-1

Apostolou, B, & Apostolou, N. (2012). The value of risk assessment: Evidence from recent surveys. *The Forensic Examiner*, 2012. <http://www.theforensicexaminer.com/>

Apostolou, B., Hassell, J. M., & Webber, S. A. (2001). Fraud risk factors: Ratings by forensic experts. *CPA Journal*, 71(10), 48. <http://www.cpajournal.com/>

Abiola, I. and Oyewole A. T. (2013). Internal Control System on Fraud Detection: Nigeria Experience. *Journal of Accounting and Finance*, 13(5), pp. 141-152.

Accountancy Europe (2019). Tax Policy Update. Accountancy Europe, Policy Update. URL: https://www.accountancyeurope.eu/wp-content/uploads/190513_Tax-Policy-Update_Accountancy-Europe.pdf

Accountancy Europe (2017). Auditor's role in fighting financial crime. Accountancy Europe, Audit & Assurance. URL: https://www.accountancyeurope.eu/wp-content/uploads/180112_Technical-paper-Auditors-role-in-the-fight-against-fraud-corruption-and-money-laundering.pdf

ACFE (2018a). Report to the Nations: 2018 Global Study on Occupational Fraud and Abuse. Association of Certified Fraud Examiners.

ACFE (2018b). What Is Fraud? URL: <http://www.acfe.com/fraud-101.aspx>

ACFE (2014). Report to the Nations on Occupational Fraud and Abuse: 2014 Global Fraud Study. Association of Certified Fraud Examiners.

Barra, R. A. (2010). The Impact of Internal Controls and Penalties on Fraud. *Journal of information systems*, 24(1), pp. 1-21.

Biegelman, M. and Bartow, J. (2012). *Executive Roadmap to Fraud Prevention and Internal Control: Creating a Culture of Compliance*. Second edition, John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey.

Brown, R. G. (1962). Changing audit objectives and techniques. *The Accounting Review*, 37(4), pp. 696.

Bagdoyan, S. J. (2016). Progress made to detect and prevent fraud, but additional actions could further agency efforts. *GAO Reports*, 1–28. <http://www.gao.gov/>

Bamberger, K. A. (2010). Technologies of compliance: Risk and regulation in a digital age. *Texas Law Review*, 88(4), 669–739. <http://www.texaslrev.com/>

Bazrafshan, S. (2016). Exploring expectation gap among independent auditors' points of view and university students about importance of fraud risk components. *Iranian Journal of Management Studies*, 9(2), 305-331. <https://ijms.ut.ac.ir/>

Beasley, M. S., Carcello, J. V., & Hermanson, D. R. (2000). Preventing fraudulent financial reporting. (cover story). CPA Journal, 70(12), 14. <http://www.cpajournal.com/>

Brazel, J., Jones, K., Thayer, J., & Warne, R. (2015). Understanding investor perceptions of financial statement fraud and their use of red flags: Evidence from the field. *Review of Accounting Studies*, 20(4), 1373–1406. doi: 10.1007/s11142-015-9326-y

Byrne, D. (2016). Project planner. City, State: Sage Publications. doi:10.4135/9781526408532

Cavusoglu, H., & Raghunathan, S. (2004). Configuration of detection software: A comparison of decision and game theory approaches. *Decision Analysis*, 1(3), 131–148. doi: 10.1287/deca.1040.0022

Chinniah, A. (2015). A conceptual study on an effectiveness of ethical standards for preparers of financial statements and fraud risk management. *CLEAR International Journal of Research in Management, Sciences & Technology*, 5(10), 1-17. <http://ijrmst.org/>

Conyon, M., & He, L. (2016). Executive compensation and corporate fraud in China. *Journal of Business Ethics*, 134(4), 669-691. doi:10.1007/s10551-014-2390-6

Crockford, G. N. (2005). The changing face of risk management (first published in 1976 in *The Geneva Papers*) *. *Geneva Papers on Risk & Insurance - Issues & Practice*, 30(1), 5-10. <https://www.genevaassociation.org/publications/gpp>

Cassell, C., Buehring, A., Symon, G. and Johnson, P. (2006). Qualitative methods in management research: an introduction to the themed issue. *Management Decision*, 44(2), pp. 161-166.

Childers, D. (2009). Tapping Into Tips. *Internal Auditor*, 66(6), pp. 29-31.

COSO (1994). *Internal Control – Integrated Framework*. Two-Volyme edition, the Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission.

Dicksee, L. R. (1905). *Auditing*. Montgomery, R. H. (editor), Ronald Press, New York.

Dimitrijevic, D., Milovanovic, V. and Stancic, V. (2015). The Role of a Company's Internal Control System in Fraud Prevention. *e-Finanse*, 11(3), pp. 34-44

Donelson, D., Ege, M. and McInnis, J. (2017). Internal Control Weaknesses and Financial Reporting Fraud. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 36(3), pp. 45-69.

Dai, Y., & Handley-Schachler, M. (2015). A fundamental weakness in auditing: The need for a conspiracy theory. *Procedia Economics and Finance*, 28, 1–6. doi: 10.1016/S2212-5671(15)01074-6

Dilla, W. N., Harrison, A. J., Mennecke, B. E., & Janvrin, D. J. (2013). The assets are virtual but the behavior is real: An analysis of fraud in virtual worlds and its implications for the real world. *Journal of Information Systems*, 27(2), 131-158. doi:10.2308/isy-50571

Dimitrijevic, D., Milovanovic, V., & Stancic, V. (2015). The role of a company's internal control system in fraud prevention. *Financial Internet Quarterly "E-Finanse,"* 11(3), 34–44. <http://e-finanse.com/>

Dionne, G. (2013). Risk management: History, definition, and critique. Interuniversity Research Centre on Enterprise Networks, Logistics, and Transportation (CIRRELT) and Department of Finance. <https://www.cirrelt.ca>

Dutta, S. K., Caplan, D. H., & Marcinko, D. J. (2014). Blurred vision, perilous future: Management fraud at Olympus. *Issues in Accounting Education*, 29(3), 459–480. <http://aaajournals.org/loi/iace>

Edge, M. E., & Falcone Sampaio, P. R. (2009). A survey of signature-based methods for financial fraud detection. *Computers & Security*, 28(6), 381-394. doi: 10.1016/j.cose.2009.02.001

Enofe, A., Amaria, P., & Hope, M. (2012). Keeping employees honest: A matter of corporate culture, changes in employee lifestyle, or greed. *International Journal of Business, Accounting, & Finance*, 6(1), 92–123. <http://www.iabpad.com/journals/international-journal-of-business-accounting-finance/>

Eutsler, J., Nickell, E. B., & Robb, S. W. G. (2016). Fraud risk awareness and the likelihood of audit enforcement action. *Accounting Horizons*, 30(3), 379–392. doi: 10.2308/acch-51490

Fleming, A. S., Riley Jr., R. A., Hermanson, D. R., & Kranacher, M.-J. (2016). Financial reporting fraud: Public and private companies. *Journal of Forensic Accounting Research*, 1(1), A27–A41. doi: 10.2308/jfar-51475

Fligstein, N., & Roehrkasse, A. F. (2016). The causes of fraud in the financial crisis of 2007 to 2009. *American Sociological Review*, 81(4), 617-643. doi:10.1177/0003122416645594

Flood, J. M. (2015). AU-C 240 consideration of fraud in a financial statement audit. *Wiley Practitioner's Guide to GAAS 2015*, 33. doi: 10.1002/9781118872208.ch5

Fortvingler, J., & Szívós, L. (2016). Different approaches to fraud risk assessment and their implications on audit planning. *Periodica Polytechnica: Social & Management Sciences*, 24(2), 102–112. <https://pp.bme.hu/so>

Free, C., & Murphy, P. R. (2015). The ties that bind: The decision to co-offend in fraud. *Contemporary Accounting Research*, 32(1), 18-54. doi:10.1111/1911-3846.12063

Gandel, S., & Altman, A. (2010). The case against Goldman Sachs. *Time*, 175(17), 30- 37. <http://www.time.com/search/?q=The+case+against+ Goldman+Sachs>

Glover, S. M., Prawitt, D. F., & Drake, M. S. (2015). Between a rock and a hard place: A path forward for using substantive analytical procedures in auditing large p&l accounts: Commentary and analysis. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 34(3), 161. <http://aaajournals.org/loi/ajpt>

Goel, S., & Gangolly, J. (2012). Beyond the numbers: Mining the annual reports for hidden cues indicative of financial statement fraud. *Intelligent Systems in Accounting, Finance, & Management*, 19(2), 75–89. doi: 10.1002/isaf.1326

Gordon, E., Henry, E., Peytcheva, M., & Sun, L. (2013). Discretionary disclosure and the market reaction to restatements. *Review of Quantitative Finance & Accounting*, 41(1), 75–110. <http://www.springer.com/finance/journal/11156>

Gottschalk, P. (2014). Characteristics of financial crime investigation reports by fraud examiners. *Journal of Investment Compliance (Emerald Group)*, 15(4), 57. doi: 10.1108/JOIC-04-2014-0014

Gray, G. L., & Debreceeny, R. S. (2014). A taxonomy to guide research on the application of data mining to fraud detection in financial statement audits. *International Journal of Accounting Information Systems*, 15(2013 Research Symposium on Information Integrity & Information Systems Assurance), 357-380. doi: 10.1016/j.accinf.2014.05.006

Green, S. (2003). Fighting financial reporting fraud. *Internal Auditor*, 60(6), 58–65. <https://na.theiia.org/periodicals/pages/internal-auditor-magazine.aspx>

Gupta, R., & Gill, N. S. (2012). Prevention and detection of financial statement fraud – An implementation of data mining framework. *International Journal of Advanced Computer Science and Applications*, 3(8), 150-156. doi:10.14569/IJACSA.2012.030825

Hajek, P., & Henriques, R. (2017). Mining corporate annual reports for intelligent detection of financial statement fraud – A comparative study of machine learning methods. *Knowledge-Based Systems*, 128, 139–152. doi: 10.1016/j.knosys.2017.05.001

Hamilton, E. L. (2016). Evaluating the intentionality of identified misstatements: How perspective can help auditors in distinguishing errors from fraud. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 35(4), 57-78. doi:10.2308/ajpt-51452

Henry, J. F. (2012). The Veblenian predator and financial crises: Money, fraud, and a world of illusion. *Journal of Economic Issues (M.E. Sharpe Inc.)*, 46(4), 989-1006. doi:10.2753/JEI0021-3624460408

Hess, M. F., & Cottrell, J. H. (2016). Fraud risk management: A small business perspective. *Business Horizons*, 59(1), 13–18. doi: 10.1016/j.bushor.2015.09.005

Hollow, M. (2014). Money, morals and motives: An exploratory study into why bank managers and employees commit fraud at work. *Journal of Financial Crime*, 21(2), 174–190. doi: 10.1108/JFC-02-2013-0010

Heir, J. R., Dugan, M. T. and Sayers, D. L. (2005). A century of debate for internal controls and their assessment: a study of reactive evolution. *Accounting History*, 10(3), pp. 39-70.

IAASB (2016). *Handbook of International Quality Control, Auditing, Review, Other Assurance, and Related Services Pronouncements*. 2016-2017 Edition, Volume I. IFAC.

Internal Revenue Service. (n.d.). Corporate fraud – Criminal investigation (CI). <https://www.irs.gov>

James, K. L. (2003). The effects of internal audit structure on perceived financial statement fraud prevention. *Accounting Horizons*, 17(4), 315–327. <http://aaajournals.org/loi/acch?code=aaan-site>

Janesick, V. J. (2011). *Stretching exercises for qualitative researchers* (3rd ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications.

Johnson, E. N., Kuhn, J. R., Apostolou, B. A., & Hassell, J. M. (2013). Auditor perceptions of client narcissism as a fraud attitude risk factor. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 32(1), 203-219. doi:10.2308/ajpt-50329

Jurinski, J. J., & Lippman, E. (1999). Preventing financial fraud. *Strategic Finance*, 80(10), 64. <http://sfmagazine.com/>

Kanapickienė, R., & Grundienė, Ž. (2015, Month). The model of fraud detection in financial statements by means of financial ratios. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 213(20th International Scientific Conference "Economics and Management 2015 (ICEM-2015)"), 321-327. doi: 10.1016/j.sbspro.2015.11.545

Kang, E. (2008). Director interlocks and spillover effects of reputational penalties from financial reporting fraud. *Academy of Management Journal*, 51(3), 537–555. <http://aom.org/amj/>

Kingston, J., Schafer, B., & Vandenberghe, W. (2004). Towards a financial fraud ontology: A legal modelling approach. *Artificial Intelligence and Law*, 12(4), 419. <https://link.springer.com/journal/10506>

Klarskov Jeppesen, K., & Leder, C. (2016). Auditors' experience with corporate psychopaths. *Journal of Financial Crime*, 23(4), 870–881. <http://emeraldinsight.com/journal/jfc>

Knapp, M. C., & Knapp, C. A. (2013). Of hurricanes and harness racing: The accounting fraud at DHB Industries, Inc. *Issues in accounting education*, 28(1), 131-152. doi:10.2308/iace-50297

Kostova, S. (2013). Audit procedures for disclosure of errors and fraud in financial statements. *Economic Themes*, 51(2), 355-375. <http://www.economic-themes.com/>

Kramer, B. (2015). Trust, but verify: Fraud in small businesses. *Journal of Small Business & Enterprise Development*, 22(1), 4. <http://www.emeraldgroupublishing.com/products/journals/journals.htm?id=jsbed>

Kranacher, M.-J., & Stern, L. (2004). Enhancing fraud detection through education. *CPA Journal*, 74(11), 66–67. <http://www.cpajournal.com/>

Kulikova, L. I., & Satdarova, D. R. (2016). Internal control and compliance-control as methods of management, detection, and prevention of financial statement fraud. *Academy of Strategic Management Journal*, 15, 92-103. <http://www.alliedacademies.org/academy-of-strategic-management-journal/>

Levine, R. (2010). Avoiding the "F" word. *NACD Directorship*, 36(3), 57-58. <https://www.nacdonline.org/Magazine/index.cfm>

Lewis-Beck, M. S., Bryman, A. & Futing Liao, T. (2004). *The SAGE encyclopedia of social science research methods*: SAGE Publications Ltd. doi: 10.4135/9781412950589

Li, X., Xu, W., & Tian, X. (2014). How to protect investors? A GA-based DWD approach for financial statement fraud detection. 2014 IEEE International Conference on Systems, Man, and Cybernetics (SMC), 3548. <https://doi.org/10.1109/SMC.2014.6974480>

Lin, C.-C., Chiu, A.-A., Huang, S. Y., & Yen, D. C. (2015). Detecting the financial statement fraud: The analysis of the differences between data mining

techniques and experts' judgments. *Knowledge-Based Systems*, 89, 459–470. doi: 10.1016/j.knosys.2015.08.011

Lister, L. M. (2007). A practical approach to fraud risk. *Internal Auditor*, 64(6), 61-65. <https://na.theiia.org/Pages/IIAHome.aspx>

Love, V. J. (2012). Auditors' responsibility for detecting fraud. *CPA Journal*, 82(6), 32– 38. <http://www.cpajournal.com/>

Lam, J. (2006). Chapter 1, Managing Risk Across the Enterprise: Challenges and Benefits. Ong, M. K. (editor) *Risk Management, a Modern Perspective*, pp. 3-19. Academic Press/Elsevier.

Lincoln, Y. S. and Guba, E. G. (1985). *Naturalistic Inquiry*. Sage Publications, Inc., Beverly Hills, California.

Maijoor, S. (2000). The Internal Control Explosion. *International Journal of Auditing* 4, pp. 101-109.

Marshall, R., Isaac, A. and Ryan, J. (2006). Chapter 18, Integration of Operational Risk Management and the Sarbanes-Oxley Act Section 404. Ong, M. K. (editor) *Risk Management, a Modern Perspective*, pp. 391-412. Academic Press/Elsevier.

Merna, T. and Al-Thani, F. (2008). *Corporate Risk Management*. Second Edition, John Wiley & Sons, Incorporated, Chichester.

Mirinaviciene, S. (2014). Internal control and fraud prevention: prior research analysis. *Science and Studies of Accounting and Finance: Problems and Perspectives*, 9(1), pp. 173-179.

Maynard, G. R. (1999). Embracing risk. *Internal Auditor*, 56(1), 24. <https://na.theiia.org/Pages/IIAHome.aspx>

Maxwell, J. A. (2013). *Qualitative research design: An interactive approach* (3rd ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications

McKee, T. E. (2014). Evaluating financial fraud risk during audit planning. *CPA Journal*, 84(10), 28–31. <http://www.cpajournal.com/>

McMahon, R., Pence, D., Bressler, L., & Bressler, M. S. (2016). New tactics in fighting financial crimes: Moving beyond the fraud triangle. *Journal of Legal, Ethical & Regulatory Issues*, 19(1), 16–25. <http://www.abacademies.org/journals/journal-of-legal-ethical-and-regulatory-issues-home.html>

Mehr, R. I., & Forbes, S. W. (1973). The risk management decision in the total business setting. *Journal of Risk & Insurance*, 40(3), 389-401. <http://journalofriskandinsurance.smeal.psu.edu/>

Miles, M. B., Huberman, A. M., & Saldana, J. (2014). *Qualitative data analysis: A methods sourcebook* (3rd ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications.

Mills, A. J., Durepos, G. & Wiebe, E. (2010). *Encyclopedia of case study research*. Thousand Oaks, CA: SAGE Publications Ltd. doi: 10.4135/9781412957397

Minichiello, V. & Kottler, J. A. (2010). An overview of the qualitative journey: reviewing basic concepts. In V. Minichiello & J. A. Kottler. *Qualitative journeys: Student and mentor experiences with research* (pp. 11-32). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications Ltd doi: 10.4135/9781452272078.n2

Mui, G., & Mailley, J. (2015). A tale of two triangles: Comparing the fraud triangle with criminology's crime triangle. *Accounting Research Journal*, 28(1), 45-58. doi:10.1108/ARJ-10-2014-0092

Murphy, P., & Dacin, M. (2011). Psychological pathways to fraud: Understanding and preventing fraud in organizations. *Journal of Business Ethics*, 101(4), 601-618. doi:10.1007/s10551-011-0741-0

Naqshbandi, K. M. A. (2017). Towards understanding corporate social responsibility. *Pakistan & Gulf Economist*. <http://www.pakistaneconomist.com>

Ndofor, H. A., Wesley, C., & Priem, R. L. (2015). Providing CEOs with opportunities to cheat. *Journal of Management*, 41(6), 1774. doi: 10.1177/0149206312471395
Nevin, J., Rao, A., & Martin Jr., C. L. (2014). Waste Management, Inc. *Journal of the International Academy for Case Studies*, 20(3), 45-54. <http://www.alliedacademies.org/the-international-academy-for-case-studies/>

Ng, J., White, G., Lee, A., & Moneta, A. (2009). Design and validation of a novel new instrument for measuring the effect of moral intensity on accountants'

propensity to manage earnings. (Report No. 1674544) (pp. 367–387). Springer Science & Business Media B.V. <http://www.springer.com/us/>

Nicolaescu, E. (2013). Internal auditors' role in detecting fraud. *Contemporary Readings in Law and Social Justice*, (1), 106. <https://www.addletonacademicpublishers.com/contemporary-readings-in-law-and-social-justice>

Nix, W., & Morgan, M. (2013). Chief financial officers give credit to certified fraud examiners' fight against fraud. *Academy of Business Journal*, 2, 1–15. <http://www.aobronline.com/>

Nawawi, A. and Salin, A. S. A. P. (2018). Internal control and employees' occupational fraud on expenditure claims. *Journal of Finance Crime*, 25(3), pp. 891-906.

Ovidiu-Constantin, B., Alin-Constantin, D., & Madalina, D. R. (2010). Risk management's importance and role in audit. *Annals of The University of Oradea, Economic Science Series*, 19(1), 484-489. <http://www.jdb.uzh.ch/16185/>

Petersen, A., Bruwer, J., and Le Roux, S. (2018). Occupational fraud risk, internal control initiatives and the sustainability of Small, Medium and Micro Enterprises in a developing country: A Literature Review. *Acta Universitatis Danubius, (Economica)*, 14(4), pp. 567-580.

Pickett, K. H. S. (2012). *Fraud smart*. John Wiley & Sons, Incorporated, Chichester.

Puspasari, N. and Suwardi, E. (2016). The effect of individual morality and internal control on the propensity to commit fraud: evidence from local governments. *Journal of Indonesian Economy and Business* 31(2), pp. 208-219.

PwC (2018). *Global Economic Crime and Fraud Survey 2018*. PricewaterhouseCoopers. URL: <https://www.pwc.com/gx/en/forensics/global-economic-crime-and-fraud-survey-2018.pdf>

Patton, M. Q. (2015). *Qualitative research & evaluation methods* (4th ed.). Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Perols, J. (2011). Financial statement fraud detection: An analysis of statistical and machine learning algorithms. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 30(2), 19-50. doi:10.2308/ajpt-50009

Perols, J. L., Bowen, R. M., Zimmermann, C., & Samba, B. (2017). Finding needles in a haystack: Using data analytics to improve fraud prediction. *Accounting Review*, 92(2), 221. <http://aaahq.org/Research/Journals/The-Accounting-Review>

Philmore, A., & Michael, H. (2005). An exploratory study of auditors' responsibility for fraud detection in Barbados. *Managerial Auditing Journal*, 20(3), 284–303. <http://emeraldinsight.com/journal/maj>

Power, M. (2013). The apparatus of fraud risk. *Accounting, Organizations & Society*, 38(6/7), 525-543. doi: 10.1016/j.aos.2012.07.004

Prentice, R. A. (2012). Good directors and bad behavior. *Business Horizons*, 55(6), 535- 541. doi: 10.1016/j.bushor.2012.06.002

Raghunandan, K., & Rama, D. V. (1994). Management reports after COSO. *Internal Auditor*, (4), 54. <https://iaonline.theiia.org/>

Rezaee, Z. (2005). Causes, consequences, and deterrence of financial statement fraud. *Critical Perspectives on Accounting*, 16, 277–298. <https://www.journals.elsevier.com/critical-perspectives-on-accounting/>

Robu, M. A. (2015). Study on increasing value relevance of accounting information by IFRS. *Audit Financiar*, 13(123), 100-110. <http://www.audit-financiar.com/>

Rockness, H., & Rockness, J. (2005). Legislated ethics: From Enron to Sarbanes-Oxley, the impact on corporate America. *Journal of Business Ethics*, 57(1), 31–54. doi: 10.1007/s10551-004-3819-0

Rae, K. and Subramaniam, N. (2008). Quality of internal control procedures: Antecedents and moderating effect on organisational justice and employee fraud. *Managerial Auditing Journal*, 23(2), pp. 104–124.

Saldaña, J. (2011). *Fundamentals of Qualitative Research*. Oxford University Press, USA.

Shanmugam, J., Haat, M. and Ali, A. (2012). An exploratory study of internal control and fraud prevention measures in SMEs. *International Journal of Business Research and Management*, 3(2), pp. 90-99

Sinnett, W. M. (2009). Does Internal Control Improve Operations And Prevent Fraud? *Financial Executive*, 25(10), pp. 32-36.

Spira, L. F. and Page, M. (2003). Risk management: The reinvention of internal control and the changing role of internal audit. *Accounting, Auditing & Accountability Journal* 16(4), pp. 640-661.

Sabau, E. M., Sendroiu, C., & Sgardea, F. M. (2013). Corporate anti-fraud strategies – ethic culture and occupational integrity. *Cross-Cultural Management Journal*, 15(2), 59–65. <http://cmj.bxb.ro/>

Schmidt, R. N. (2014). The effects of auditors' accessibility to "tone at the top" knowledge on audit judgments. *Behavioral Research in Accounting*, 26(2), 73-96. doi:10.2308/bria-50824

Schrand, C. M., & Zechman, S. L. C. (2012). Executive overconfidence and the slippery slope to financial misreporting. *Journal of Accounting & Economics*, 53(1/2), 311–329. <https://www.journals.elsevier.com/journal-of-accounting-and-economics/>

Sengur, E. D. (2012). Auditors' perception of fraud prevention measures: Evidence from Turkey. *Annales Universitatis Apulensis - Series Oeconomica*, 14(1), 128. <http://www.oeconomica.uab.ro/index.php?p=home&l=en>

Seow, J.-L. (2009). Cue usage in financial statement fraud risk assessments: Effects of technical knowledge and decision aid use. *Accounting & Finance*, 49(1), 183– 205. doi: 10.1111/j.1467-629X.2008.00268.x

Servaes, H., Tamayo, A., & Tufano, P. (2009). The theory and practice of corporate risk management. *Journal of Applied Corporate Finance*, 21(4), 60-78. doi:10.1111/j.1745-6622.2009.00250.x

Shafer, W. E. (2002). Effects of materiality, risk, and ethical perceptions on fraudulent reporting by financial executives. *Journal of Business Ethics*, 38(3), 243–262. <http://www.springer.com/philosophy/ethics+and+moral+philosophy/journal/1055> 1

Shapiro, D. (2014). COSO embraces enhanced fraud risk management. *Journal of Corporate Accounting & Finance (Wiley)*, 25(4), 33-38. doi:10.1002/jcaf.21952

Simeunović, N., Grubor, G., & Ristić, N. (2016). Forensic accounting in the fraud auditing case. *European Journal of Applied Economics*, 13(2), 45. doi: 10.5937/ejae13-10509

Simha, A., & Satyanarayan, S. (2016). Straight from the horse's mouth: Auditors' on fraud detection and prevention, roles of technology, and white-collars getting splattered with red! *Journal of Accounting & Finance (2158-3625)*, 16(1), 26–44. <http://www.na-businesspress.com/jafopen.html>

Snider, H. W. (1990). The importance of objectives in risk management. *Risk Management (00355593)*, 37(1), 38-39. <http://www.rmmag.com/>

Snider, H. W. (1991). Risk management: A retrospective view. *Risk Management (00355593)*, 38(4), 47–54. <http://www.rmmag.com/>

Song, X.-P., Hu, Z.-H., Du, J.-G., & Sheng, Z.-H. (2014). Application of machine learning methods to risk assessment of financial statement fraud: Evidence from China. *Journal of Forecasting*, 33(8), 611–626. doi: 10.1002/for.2294

Spikin, I. C. (2013). Risk management theory: The integrated perspective and its application in the public sector. *Revista de Gestion Publica*, (21), 89-126. <http://www.revistadegestionpublica.cl/>

Srivastava, R. P., Mock, T. J., & Gao, L. (2011). The Dempster-Shafer theory: An introduction and fraud risk assessment illustration. *Australian Accounting Review*, 21(3), 282-291. doi:10.1111/j.1835-2561.2011.00135.x

Stake, R.E. (2006). *Multiple case study analysis*. New York: The Guilford Press.
Steffe, S. (2010). Boards and audit committees reevaluating risk oversight. *Internal Auditor*, 67(2), 13-15. <https://iaonline.theiia.org/>

Stulz, R. M. (2008). Risk management failures: What are they and when do they happen? *Journal of Applied Corporate Finance*, 20(4), 39–48. doi: 10.1111/j.1745-6622.2008.00202.x

Throckmorton, C. S., Mayew, W. J., Venkatachalam, M., & Collins, L. M. (2015). Financial fraud detection using vocal, linguistic, and financial cues. *Decision Support Systems*, 74, 78-87. doi: 10.1016/j.dss.2015.04.006

Trompeter, G. M., Carpenter, T. D., Desai, N., Jones, K. L., & Riley Jr., R. A. (2013). A synthesis of fraud-related research. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 32, 287-321. doi:10.2308/ajpt-50360

Trotman, K. T., & Wright, W. F. (2012). Triangulation of audit evidence in fraud risk assessments. *Accounting, Organizations and Society*, 37, 41–53. <https://www.journals.elsevier.com/accounting-organizations-and-society/>

Transparency International (2019a). Anti-corruption glossary. Transparency International. URL: <https://www.transparency.org/glossary>

Transparency International (2019b). Western Europe and EU: Stagnating anti-corruption efforts and weakening democratic institutions. Transparency International. URL: <https://www.transparency.org/news/feature/cpi2018-western-europe-eu-regional-analysis>

Transparency International (2019c). What is corruption. Transparency International. URL: <https://www.transparency.org/what-is-corruption#what-is-transparency>

Transparency International (2013). Whistleblowing in Europe: The time has come to tell a new story. Transparency International. URL: https://www.transparency.org/news/feature/whistleblowing_in_europe

Uddin, N., & Gillett, P. R. (2002). The effects of moral reasoning and self-monitoring on CFO intentions to report fraudulently on financial statements. *Journal of Business Ethics*, 40(1), 15–32. <http://www.springer.com/philosophy/ethics+and+moral+philosophy/journal/1055> 1

Ugrin, J. C. & Odom, M. D. (2010). Exploring Sarbanes–Oxley’s effect on attitudes, perceptions of norms, and intentions to commit financial statement fraud from a general deterrence perspective. *Journal of Accounting and Public Policy*, 29(5), 439-458. doi: 10.1016/j.jaccpubpol.2010.06.006

Uğurlu, M. & Sevim, S. (2015). Artificial neural network methodology in fraud risk prediction on financial statements: An empirical study in banking sector. *İşletme Araştırmaları Dergisi*, Vol 7, Iss 1, Pp 60-89 (2015), (1), 60. <http://www.isarder.org/>

Vranješ S. (2017). Presence of corporate frauds at a global level. *Economics (Bijeljina)*, Vol 5, Iss 1, Pp 151-164 (2017). <https://doi.org/10.1515/eoik-2017-0017>

Westhausen, H.-U. (2017). The escalating relevance of internal auditing as anti-fraud control. *Journal of Financial Crime*, 24(2), 322. doi: 10.1108/JFC-06-2016-0041

Wuerges, A. F. E. & Borba, J. A. (2014). Accounting fraud: An estimation of detection probability. *Revista Brasileira de Gestão De Negócios* , Vol 16, Iss 52, Pp 466- 483 (2014), (52), 466. doi: 10.7819/rbgn.v16i52.1555

Westhausen, H. (2017). The escalating relevance of internal auditing as anti-fraud control. *Journal of Financial Crime*, 24(2), pp. 322–328.

Wolfe, D. and Hermanson, D. (2004). The Fraud Diamond: Considering the Four Elements of Fraud. *CPA Journal*, 74(12), pp. 38-42.

World Bank (2014). *Fraud and corruption awareness handbook: A handbook for civil servants involved in public procurement*. World Bank Group, Washington DC. URL: <http://documents.worldbank.org/curated/en/309511468156866119/Fraud-and-corruption-awareness-handbook-a-handbook-for-civil-servants-involved-in-public-procurement>

Yin, R.K. (2014). *Case study research: Design and methods*. Thousand Oaks, CA: Sage. Yucel, E. (2013). Effectiveness of red flags in detecting fraudulent financial reporting: An application in Turkey. *Hileli Finansal Raporlamanın Tespitinde Kırmızı Bayrakların Etkinliği: Türkiye Uygulaması.*, (60), 139–158. <http://www.journal.mufad.org>

Zakaria, K. M., Nawawi, A. and Salin, A.S.A.P. (2016). Internal controls and fraud – empirical evidence from oil and gas company. *Journal of Financial Crime*, 23(4), pp. 1154-1168.